

Första Boken Mose
ur
Bibelen
eller
den Heliga Skrift.

Samuel Rumstedt, Stockholm 1857. Afskrift år 2004.

GENESIS.

Första boken Mose.

1. Capitlet.

Werlden, Menniskan skapas.

3. I begynnelsen skapade Gud Himmel och Jord.

2. Och jorden war öde och tom, och mörker war på djupet, och Guds Ande swäfwde öfwer watnet.

3. Och Gud sade: Warde Ljus, och det wardt Ljus.

4. Och Gud såg ljuset, at det war godt. Då skilde Gud ljuset ifrå mörkret.

5. Och kallade ljuset Dag och mörkret Natt. Och wardt af afton och morgon den första dagen.

6. Och Gud sade: Warde et Fäste emellan watnen, och åtskilje watn ifrå watn.

7. Och Gud gjorde fästet, och åtskilde det watnet, som war under fästet, ifrå det watn, som war ofwan fästet. Och det skedde så.

8. Och Gud kallade fästet Himmel. Och wardt af afton och morgon den andra dagen.

9. Och Gud sade: Församle sig watnet, som är under himmelen, uti beshnnerliga rum, att det torra må synas. Och det skedde så.

10. Och Gud kallade det torra Jord, och watnens församlingar kallade han Haf. Och Gud såg, at det war godt.

11. Och Gud sade: Väre jorden gräs och örter, som frö hafwa, och fruktsam trä, at hwart och et bär frukt efter sin art, och hafwer sitt eget frö i sig sjelfwo på jordene. Och det skedde så.

12. Och jorden bar gräs och örter, som frö hade, hwart efter sin art, och trä, som frukt bär, och hade sitt eget frö i sig sjelfwo, hwart efter sin art. Och Gud såg, att det war godt.

13. Och wardt af afton och morgon den tredje dagen.

14. Och Gud sade: Warde Ljus uti himmelens fäste, och åtskilje dag och natt, och giftwe tekn, månader, dagar och år.

15. Och ware för ljus uti himmelens fäste, och lyse på jordene. Och det skedde så.

16. Och Gud gjorde tu stor ljus; et stort

ljus, som regerade dagen, och et litet ljus, som regerade nattena; och stjernor.

17. Och Gud satte dem uti himmelens fäste, at de skina skulle på jordene:

18. Och regera dagen och nattena, och åtskilja ljuset och mörkret. Och Gud såg, at det war godt.

19. Och wardt af afton och morgon den fjerde dagen.

20. Och Gud sade: Göre watnet af sig kräkande och lefwande djur, och foglar, som på jordene flyga under himmelens fäste.

21. Och Gud skapade stora hwalor, och allahanda lefwande och kräkande djur, som watnet af sig gör, hwart efter sin art, och allahanda fjäderfoglar, hwart efter sin art. Och Gud såg, at det war godt.

22. Och wälsignade dem, och sade: Warer fruktsame, och förökens, och upfyller hafsens watn, och foglarna föröke sig på jordene.

23. Och wardt af afton och morgon den femte dagen.

24. Och Gud sade: Göre jorden af sig lefwande djur, hwart efter sin art, fänad, kräkande djur, och wilddjur på jordene, hwart efter sin art. Och det skedde så.

25. Och Gud gjorde wilddjur på jordene, hwart efter sin art, fänad efter sin art, allahanda kräkande djur på jordene efter sin art. Och Gud såg, at det war godt.

26. Och Gud sade: Låt oß göra Menniskona til et beläte, det oß likt är, den råda skall öfwer fiskarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer fänaden, och öfwer hela jordena, och öfwer allt som kräker på jordene.

27. Och Gud skapade menniskona sig till et beläte, til Guds beläte skapade han honom, Man och Qwinno skapade han dem.

28. Och Gud wälsignade dem, och sade til dem: Warer fruktsame, och föröker eder, och upfyller jordena, och hafwer henne under eder, och råder öfwer fiskarna i hafwet, och öfwer foglarna under himmelen, och öfwer all djur, som kräla på jordene.

29. Och Gud sade: Si, jag hafwer gifwit eder allahanda örter, som för hafwa på hela jordene, och allahanda fruktsam trä, och trä, som frö hafwa i sig sjelfwo, eder til mat.

30. Och allom djurom på jordene, och allom foglom under himmelen, och allo thy, som kräker på jordene, och lif hafwer, at de

skola hafwa allahanda gröna örter til at äta. Och det skeddde så.

31. Och Gud såg på allt det han gjort hade, och si, det war allt ganska godt. Och wardt af afton och morgon den sjettede dagen.

2. Capitlet.

Sabbathen, Lustgården, förbudna Trädet, Namnen, Qwinnan.

Så wardt nu himmel och jord fullkomnad med all sin här.

2. Och Gud fullkomnade på sjunde dagenom sin werk, som han gjort hade, och hwilade på sjunde dagenom af all sin werk, som han gjort hade.

3. Och wälsignade sjunde dagen, och helgade honom, derföre, at han på honom hwilade af all sin werk, som Gud skapade och gjorde.

4. Alltså är himmel och jord tilkommen, då de skapade wordo på den tid, då HERRN Gud gjorde himmel och jord.

5. Förra än någor stjelt war på markene, och förra än någor ört wägte på jordene; förth HERRN Gud hade än då intet latit regna på jordene, och ingen menniska war, som brukade jordena.

6. Men en dimba gick up af jordene, och watnade alla markena.

7. Och HERRN Gud gjorde menniskona af jordenes stof, och inbläste uti hans näso en lefwande anda, och så wardt menniskan en lefwande själ.

8. Och HERRN Gud planterade en lustgård uti Eden öster ut, och satte der in menniskona, som han gjort hade.

9. Och HERRN Gud lät upwäxa af jordene allahanda trä, lustig til at se och god til at äta; och lifsens trä midt i lustgårdenom, och kundskapsens trä på godt och ondt.

10. Och utaf Eden gick en ström til at watna lustgården, och han delade sig i fyra hufvudfloder.

11. Den förste kallas Pison, den löper om hela Sawila land, och der finnes guld.

12. Och deß landes guld är kosteligit, och der finnes Bedellion, och den ädle stenen Onix.

13. Den andre floden heter Gihon, den löper fring om hela Ethiopien.

14. Den tredje floden kallas Hiddefel, den

löper fram för Ahyrien. Den fjerde floden är Ebrath.

15. Och HERRN Gud tog menniskona, och satte honom in uti lustgården Eden, at han honom bruka och bewara skulle.

16. Och HERRN Gud böd menniskona, och sade: Du skalt äta af allahanda trä i lustgårdenom;

17. Men af kundskapsens trä på godt och ondt skalt du icke äta: förth, på hwad dag du deraf äter, skalt du döden dö.

18. Och HERRN Gud sade: Det är icke godt, at menniskan är allena: Jag will göra honom ena hjelp, den sig til honom hålla må.

19. Som nu HERRN Gud gjort hade af jordene allahanda djur på markene, och allahanda foglar under himmelen, hade han dem fram för menniskona, at han skulle se, huru han skulle nämna dem: Th, såsom menniskan allahanda lefwande djur nämnde, så skulle de heta.

20. Och menniskan gaf hwart och et fånad, och foglomen under himmelen, och djuren på markene, sina namn. Men till menniskone wardt icke funnen någon hjelp, den sig til honom hålla måtte.

21. Då lät HERRN Gud falla en tung sömn på menniskona, och wid han sof, tog han et af hans sidoref, och upfylte kött i samma staden.

22. Och HERRN Gud byggde ena Qwinno utaf refwet, som han uttagit hade af menniskone, och hade henne fram för honom.

23. Då sade menniskan: Detta är dock ben af minom benom, och kött af mino kötte, hon skall heta Manna, derföre, at hon är tagen utaf mannenom.

24. Fördensfull skall en man öfwer gifwa fader och moder, och blifwa wid sina hustru, och skola warda til et kött.

25. Och de woro både nafne, menniskan och hans hustru, och de blygdes intet.

3. Capitlet.

Adams fall, uprättelse, straff.

Och ormen war listigare än all djur på jordene, som HERRN Gud gjort hade, och sade til qwinnona: Ja, skulle Gud hafwa sagt, I skolen icke äta af allahanda trä i lustgårdenom?

2. Då sade qvinnan til ormen: Vi äte af de träs frukt, som är i lustgårdenom;

3. Men af frukten af det trät, som är midt i lustgårdenom, hafwer Gud sagt: Äter icke deraf, och kommer icke heller derwid, at I icke döen.

4. Då sade ormen til qwinnona: Sngalunda skolen I döden dö.

5. Förty Gud wet, at på hwad dag I äten deraf, skola edor ögon öppnas, och I warder såsom Gud, wetandes hwad godt och ondt är.

6. Och qvinnan såg til, at trät war godt at äta af, och ljusligt uppå se, och at det et lustigt trä war, efter det gaf förstånd; Och tog utaf fruktene, och åt, och gaf deklifes sinom man deraf, och han åt.

7. Då öppnades bägges deras ögon, och de wordo warse, at de woro nakne; Och de bundo tilhopa fikonalöf, och gjorde sig skörte.

8. Och de hörde HERRans Guds röst gångandes i lustgårdenom, då dagen swal-fades; och Adam undstact sig, med sine hustru, för HERRans Guds ansikte, ibland trän i lustgårdenom.

9. Och HERRen Gud kallade Adam, och sade till honom: Svar äst du?

10. Och han sade: Jag hörde dina röst i lustgårdenom, och fruktade mig, th jag är naken, derföre undstact jag mig.

11. Han sade: Ho hafwer låtit dig förstå, at du äst naken? Hafwer du icke ätit af det trä, om hwilket jag dig budit hafwer, at du deraf icke äta skulle?

12. Då sade Adam: Qvinnan, som du til mig gifwit hafwer, gaf mig af trät, så at jag åt.

13. Då sade HERRen Gud til qwinnona: Hwi hafwer du det gjort? Qvinnan sade: Ormen beswef mig, så at jag åt.

14. Och HERRen Gud sade til ormen: Efter du detta gjort hafwer, förbannad ware du öfwer all djur på markene: Du skalt gå på din buk, och äta jord i alla dina lifsdagar.

15. Och jag skall sätta fiendskap emellan dig och qwinnona, och emellan dina säd och hennes säd. Den samme skall sönder-trampa ditt hufwud, och du skalt stinga honom i hans häl.

16. Och till qwinnona sade han: Jag skall få dig mycken wedermödo, då du aflat haf-

wer. Du skalt föda din barn med sweda, och din wilje skall dinom manne undergifwen wara, och han skall wara din herre.

17. Och til Adam sade han: Efter du lyd-de dine hustrus röst, och åt af trät, om hwilket jag dig böd och sade: Du skalt icke äta deraf; förbannad ware marken för dina skull, med bekymmer skalt du nära dig på henne i alla dina lifsdagar.

18. Törne och tistlar skall hon bära dig, och du skalt äta örter på markene.

19. Du skalt äta ditt bröd i dins anletes swett, til deß du warder åter til jord igen, der du af tagen äst; th du äst jord, och til jord skalt du warda.

20. Och Adam kallade sine hustrus namn Hewa, derföre, at hon en moder är at allom lefwandom.

21. Och HERRen Gud gjorde Adam och hans hustru tjortlar af skinn, och klädde upp på dem.

22. Och HERRen Gud sade: Si, Adam är worden såsom en af oss, och wet hwad godt och ondt är. Men nu, på det han icke uträcka skall sina hand, och taga deklifes af lifsens trä, och äta, och lefwa ewinnerliga;

23. Då lät HERRen Gud honom utu lustgårdenom Eden, på det han skulle bruka jordena, der han af tagen war.

24. Och dref Adam ut: Och satte för lustgården Eden Cherubim, med et bart huggande swärd, til at förwara wägen til lifsens trä.

4. Capitlet.

Cains födsel, offer, mord, flykt, barn.

Lamechs gifte.

Och Adam kände sina hustru Hewa, och hon aflade och födde Cain, och sade: Jag hafwer fått HERRans man.

2. Och hon födde framdeles Habel hans broder. Och wardt Habel en fårherde, men Cain wardt en åkerman.

3. Och det begaf sig efter några dagar, at Cain offrade HERRanom gåstwor af jordenes frukt.

4. Och Habel offrade deklifes af förstlingene af sin får, och af deraf talg: Och HERRen Gud såg täckeliga til Habel och hans offer.

5. Men til Cain och hans offer såg han icke täckeliga. Då wardt Cain swärliga wred, och hans hy förwandlades.

6. Sade HERren til Cain: Hwi äft du wred? Eller hwi förwandlas din h??

7. Är det icke så? Om du äft from, så äft du tacknämlig; men äft du icke from, så blifwer icke synden säker eller fördold: men städ henne icke hennes wilja, utan råd öfwer henne.

8. Då talade Cain med sin broder Habel. Och det begaf sig, då de woro på markene, gaf Cain sig up emot sin broder Habel, och slog honom ihjäl.

9. Då sade HERren til Cain: Hwar är din broder Habel? Han swarade: Jag wet det icke, skall jag taga wara på min broder?

10. Och han sade til honom: Hwad hafwer du gjort? Dins broders blods röst ropar til mig utaf jordene.

11. Och nu, förbannad ware du på jordene, som sin mun öpnat hafwer, och tagit dins broders blod utu dina händer.

12. Då du brukar jordena, skall hon icke strax gifwa dig efter sin förmågo; ostadig och flyktig skalt du blifwa på jordene.

13. Och Cain sade til HERran: Min mißgerning är större, än at hon må mig förlåten warda.

14. Si, du drifwer mig i dag utaf landet, och jag måste gömma mig undan ditt ansikte, och måste ostadig och flyktig blifwa på jordene. Så warder mig gäende, at hwilken som hållst mig finner, han slår mig ihjäl.

15. Men HERren sade til honom: Nej, utan den som slår Cain ihjäl, det skall sjufalt hämnadt warda. Och HERren satte et tekn på Cain, at hwilken som hållst honom funne, skulle icke slå honom ihjäl.

16. Och så gick Cain ifrå HERrans ansikte, och bodde i det landet Nod öster ut, på hinfidan Eden.

17. Och Cain kände sina hustru, och hon aflade och födde Hanoch, och han byggde en stad, hwilken han nämnde efter sin sons namn Hanoch.

18. Men Hanoch födde Yrad: Yrad födde Mahujael: Mahujael födde Methusael: Methusael födde Lamech.

19. Men Lamech tog sig två hustrur: Den ena het Uda, den andra Zilla.

20. Och Uda födde Sabal, af honom kommo de som bodde under tjäll, och hade boskap.

21. Och hans broder het Subal, af ho-

nom kommo de, som brukade harpor och pipor.

22. Födde och deklites Zilla, nemliga Tubalcain, som war en mästare i allahanda koppars och jerns wert; och Tubalcains hustru war Naema.

23. Och Lamech sade til sina hustrur Uda och Zilla: I Lamechs hustrur, hörer mina röst, och märker hwad jag säger: Jag hafwer dräpmit en man mig til sår, och en yngling mig til blånad.

24. Cain skall warda hämnad sjufalt, men Lamech sju och sjutiofalt.

25. Adam kände åter sina hustru, och hon födde en son, och kallade honom Seth, sägandes: Gud hafwer satt mig en annor säd för Habel, som Cain ihjäl slog.

26. Wardt också Seth född en son, den han kallade Enos. Och på den samma tiden begynte man predika om HERrans namn.

5. Capitlet.

De tio fäder. Noahs barn.

Detta är boken af menniskones slägt, på den tiden, då Gud skapte menniskona, och gjorde henne efter Guds liknelse.

2. Til man och qwinno skapade han dem, och wälsignade dem, och kallade deras namn menniska, på den tiden de wordo skapade.

3. Och Adam war hundra och tretio år gammal, och han födde en son, som hans beläte lik war, och kallade honom Seth.

4. Och wordo hans dagar, sedan han hade födt Seth, åttahundra år, och han födde söner och döttrar.

5. Och wardt tiden på allan hans ålder niohundra och tretio år, och blef död.

6. Seth war hundra och fem år gammal, och födde Enos.

7. Och lefde derefter åttahundra och sju år, och födde söner och döttrar.

8. Och wardt tiden på allan hans ålder niohundra och tolf år, och blef död.

9. Enos war niotio år gammal, och födde Kenan.

10. Och lefde derefter åttahundra och femton år, och födde söner och döttrar.

11. Så at hans hela ålder wardt niohundra och fem år, och blef död.

12. Kenan war sjutio år gammal, och födde Mahalaleel.

13. Och lefde derefter åttahundra och fyrtio år, och födde söner och döttrar.

14. Så at hans hela ålder wardt niohundrade och tio år, och blef död.

15. Mahalaleel war sextio och fem år gammal, och födde Jared.

16. Och lefde sedan åttahundrade och trettio år, och födde söner och döttrar.

17. Så at hans hela ålder wardt åttahundrade fem och niotio år, och blef död.

18. Jared war hundrade tu och sextio år gammal, och födde Henoch.

19. Och lefde derefter åttahundrade år, och födde söner och döttrar.

20. Så at hans hela ålder wardt niohundrade sextio och tu år, och blef död.

21. Henoch war sextio fem år gammal, och födde Methusalah.

22. Och förde et gudeligt lefwerne i trehundrade år derefter, och födde söner och döttrar.

23. Så at hans hela ålder wardt trehundrade sextio och fem år.

24. Och efter han förde et gudeligt lefwerne, tog Gud honom bort, och han wardt sedan intet sedder.

25. Methusalah war hundrade åttatio och sju år gammal, och födde Lamech.

26. Och lefde derefter i sjuhundrade åttatio och tu år, och födde söner och döttrar.

27. Så at hans hela ålder wardt niohundrade sextio och nio år, och blef död.

28. Lamech war hundrade åttatio och tu år gammal, och födde en son;

29. Och kallade honom Noah, och sade: Denne här warder oß tröstandes i våra mödo och arbete på jordene, den HERren förbannat hafwer.

30. Derefter lefde han femhundrade niotio och fem år, och födde söner och döttrar.

31. Så at hans hela ålder wardt sjuhundrade sjutio och sju år, och blef död.

32. Noah war femhundrade år gammal, och födde Sem, Ham och Saphet.

6. Capitlet.

Werlden syndar. Floden hotas.
Arken byggd.

Då menniskorna beghnte förökas på jordene, och födde sig döttrar:

2. Då sågo Guds söner menniskornas döttrar, at de woro dägeliga, och togo til hustrur hwilka de hälft wille.

3. Då sade HERren: Menniskorna wilja

icke mer låta min Anda straffa sig, ty de äro fött. Jag will ännu gifwa dem hundrade och tjugu års dag.

4. På den tiden woro ocß tyranner på jordene, förth, sedan Guds söner ingingo til menniskors döttrar, och de födde barn, woro deraf wäldige och fast beröftade män i werldene.

5. Men då HERren såg, at menniskones ondska war stor på jordene, och all hennes hjertas uppsåt och tanke war alltid benägen til det ondt war:

6. Då ångrade HERranom, at han hade gjort menniskona på jordene, och det bekyrde honom i hans hjerta.

7. Och HERren sade: Menniskona, som jag skapade, skall jag förgöra utaf jordene, ifrå mennisko allt intil fänaden, och intil matkar, och intil foglarna under himmelen: Förth det ångrar mig, at jag dem gjort hafwer.

8. Men Noah fann nåde för HERranom.

9. Detta är Noahs slägt: Noah war en from man och fullkomlig, och förde et gudeligt lefwerne i sin tid.

10. Och födde tre söner, Sem, Ham, Saphet.

11. Men jorden war förderfwad för Guds åsyn, och full med orätt.

12. Då såg Gud på jordena, och si, hon war förderfwad, ty allt fött hade förderfwat sin wäg på jordene.

13. Då sade Gud til Noah: Allt fötts ändahft är kommen för mig, ty jorden är full med orätt af dem, och si, jag will förderfwa dem med jordene.

14. Gör dig en ark utaf furuträ, och gör kamrar derinne, och beka honom utan och innan.

15. Och gör honom alltså: Trehundrade alnar skall wara längden, femtio alnar bredden, och trettio alnar högden.

16. Et fenster skall du göra der ofwan uppå, en aln stort. Dörene skall du sätta midt på sidone: och skall han hafwa tre botnar, en nederst, den andra midt uti, den tredje öfwerst.

17. Ty si, jag skall låta komma en wattuflod öfwer jordena, til at förderfwa allt fött, der en lefwande ande uti är, under himmelen, och allt det på jordene är skall förgås.

18. Men med dig will jag göra et för-

bund, och du skalt gå in i arken med dina söner, med dine hustru, och med dina söners hustrur.

19. Och du skalt låta komma in i arken allahanda djur af allt kött, ju et par, manfön och qwinkön, at de måga blifwa lefwande när dig.

20. Af foglarna efter deras slag, af fånadenom efter sitt slag, och af allahanda kräkande djur på jordene efter deras slag. Af allo deko skall ju et par ingå til dig, på det at de skola blifwa lefwande.

21. Och du skalt til dig taga allahanda mat, som man tärer, och skalt samka honom til dig, at han warder dig och dem til födo.

22. Och Noah gjorde allt det Gud böd honom.

7. Capitlet.

Floden kommer. Noah frälst.

Och HERren sade til Noah: Gack in uti arken, du och ditt hela hus, ty dig hafwer jag sett rättfärdigan för mig i denna tid.

2. Af allahanda ren fånad tag til dig, ju sju och sju, manfön och qwinkön; men af orenom fånad, ju et par, manfön och qwinkön.

3. Sammalunda af foglarna under himmelen, ju sju och sju, manfön och qwinkön, på det at såd må blifwa lefwandes på hela jordene.

4. Ty ännu efter sju dagar skall jag låta regna på jordene fyratio dagar och fyratio nätter, och förgöra utaf jordene allt det som warelse hafwer, det jag gjort hafwer.

5. Och Noah gjorde allt det HERren böd honom.

6. Och han war sexhundrade år gammal, då flodenes watn flödade på jordene.

7. Och han gick in i arken med sine söner, sine hustru, och sine söners hustrur, för flodenes watns skull.

8. Af den rena fånaden, och af den orena, af foglar, och af allt det som kräker på jordene,

9. Gingo til honom in i arken, parom, ju manfön och qwinkön, såsom Gud honom budit hade.

10. Och då de sju dagar framlidne woro, kom flodens watn uppå jordene.

11. Uti de sjettehundrade årena i Noahs ålder, på sjuttonde dagenom, i den andra månadenom, det är den dagen, då upbrusto

alla stora djupsens källor, och himmelens fenster öppnade sig.

12. Och et regn kom på jordene i fyratio dagar och fyratio nätter.

13. Rätt på samma dagen gick Noah in i arken, med Sem, Ham och Japhet sine söner, och med sine hustru, och med tre sine söners hustrur.

14. Dertil allahanda djur efter sitt slag, allahanda fånad efter sitt slag, och allt det på jordene kräker efter sitt slag, och allahanda foglar efter sitt slag, allt det flyga kunde, och allt det wingar hade:

15. Det gick allt til Noah in uti arken, parom af allt kött, der en lefwande ande uti war.

16. Och det war manfön och qwinkön, utaf allahanda kött, och gingo derin, såsom Gud honom budit hade, och HERren lät igen efter honom.

17. Då kom floden fyratio dagar på jordene, och watnet wärte, och lyfte arken up, och förde honom högt up öfwer jordena.

18. Så fick då watnet öfwermagt, och wärte swärliga på jordene, så at arken dref på watnet.

19. Och watnet fick öfwerhand, och wärte så swära på jordene, at all hög berg under hela himmelen wordo öfwertäckt.

20. Femton alnar högt gick watnet öfwer bergen, som öfwertäckt wordo.

21. Då förgicks allt kött, som på jordene kräker, foglar, fånad, wilddjur, och allt det, som sig röre på jordene, och alla mennistor.

22. Allt det, som en lefwande anda hade på thy torra, det blef dödt.

23. Så wardt då förgjort allt det på jordene war, ifrå mennistone allt intil fånaden, intil kräkande djur, och intil foglarna under himmelen, allt wardt förgjort utaf jordene. Allena Noah blef behållen, och hwad med honom war i arkenom.

24. Och watnet stod på jordene hundrade och femtio dagar.

8. Capitlet.

Flodens ände, Noahs offer, Guds löfte.

Då tänkte Gud på Noah, och på all djur, och på all fånad, som med honom i arkenom war, och lät komma wäder på jordene, och watnet minskades.

2. Och djupsens källor förstoppades, så

och himmelens fenster, och regnet af himmelen wardt stilladt.

3. Och watnet förlopp utaf jordene mer och mer, och wardt mindre, efter hundrade och femtio dagar.

På sjuttonde dagenom i den sjunde månadenom blef arken stådandes på de berg Ararat.

5. Men watnet förlopp framgent af, och wardt ju mindre, allt intil tionde månaden. På första dagenom i tionde månadenom syntes det öfwersta på bergen.

6. Efter fyrtio dagar lät Noah fenstret up på arkenom, som han gjort hade.

7. Och lät flyga en korp ut, och han flög bort åter och fram, til deß at watnet astorkades af jordene.

8. Sedan lät han ena dufwo utflyga ifrå sig, på det han skulle försöka, om watnet på jordene war förfallet.

9. Då dufwan fann icke hwar hon kunde hwila sin fot uppå, kom hon igen til honom i arken, th watnet war ännu på hela jordene. Så räckte han handena ut, och tog henne til sig in i arken.

10. Och bidde ännu andra sju dagar, och lät än en tid flyga ut dufwona af arkenom.

11. Hon kom til honom emot aftonen, och si, hon förde i sin mun et afbrutit oliwelöf. Så förnam Noah, at watnet war förfallet på jordene.

12. Men han töfwade ännu andra sju dagar, och lät så ena dufwo flyga ut, hwilken intet igen kom til honom.

13. På första och sjettehundra arena af Noahs ålder, på första dagenom i första månadenom, förtorkades watnet på jordene. Då lät Noah tafet up på arkenom, och såg, at jorden war torr.

14. Så wardt då jorden alstinges torr på sjunde och tjugonde dagenom i den andra månadenom.

15. Då talade Gud til Noah och sade:

16. Gack utur arkenom, du och din hustru, dine söner och dina söners hustrur med dig.

17. Allahanda djur, som när dig äro, utaf hwarjo och eno kötte, både i foglar och fänad, och det som på jordene kräfer, det gånge ut med dig. Och förkofrer eder uppå jordene, och warer fruktsamme, och föröker eder på jordene.

18. Så gick Noah ut med sina söner, och

med sine hustru, och sina söners hustrur.

19. Dertil allahanda djur, allahanda krypande, allahanda foglar, och allt det som på jordene kräfer, det gick utur arkenom, och hwart och et til sitt slag.

20. Och Noah byggde Gæranom et altare, och tog utaf allahanda ren fänad, och utaf allahanda rena foglar, och offrade brännoffer på altaret.

21. Och Gæren luftade en söt luft, och sade i sitt hjerta: Ingalunda skall jag mer härefter förbanna jordena för menniskones skull, förth menniskones hjertas upå är ondt allt ifrå ungdomen. Och skall jag nu icke mer härefter slå allt det som lefwandes är, såsom jag gjort hafwer.

22. Så länge jorden står, skall icke återwända sående och upskärande, köld och hete, sommar och winter, dag och natt.

9. Capitlet.

Blods förbod. Bågans tekn. Noahs win. Canaans förbannelse.

Och Gud wälsignade Noah och hans söner, och sade: Warer fruktsamme, och förökens, och upfyller jordena.

2. Edor fruktan och rädsla ware öfwer all djur på jordene, öfwer alla foglar under himmelen, och öfwer allt det som kräfer på jordene, och alle fiskar i hafwet ware gifne i edra hand.

3. Allena äter icke kött, det ännu lefwer i finom blod.

5. Förth, jag will och hämnas öfwer edar kropps blod, och will hämnat uppå all djur, och will hämnas menniskones lif på hwarjo och ena mennisko, eho hon är.

6. Den som utgjuter menniskoblod, hans blod skall ock af menniskom utgjutit warda. Förth Gud hafwer gjort menniskona efter sitt beläte.

7. Warer fruktsamme, och förökens, och förkofrer eder på jordene, at I upfyllen henne.

8. Yttermera sade Gud till Noah, och hans söner med honom:

9. Si, jag gör med eder et förbund, och med edra säd efter eder;

10. Och med allom lefwandom djurom som med eder äro, i foglar, i fänad, och i allom djurom, som på jordene när eder äro:

Äf allt det som utur arkenom gängit är, ehwad djur det är på jordene.

11. Och will göra mitt förbund med eder i så måtto, at härefter skall nu icke mer allt kött förderfwadt warda med flodsens watn, och skall härefter ingen mer flod komma, den jordena förderfwa skall.

12. Och Gud sade: Detta är teket til mitt förbund, som jag gjort hafwer emellan mig och eder, och all lefwande djur med eder härefter til ewig tid.

13. Min båga hafwer jag satt i skynom, den skall wara teket til mitt förbund emellan mig och eder, och all lefwande djur med eder härefter til ewig tid.

14. Och när så sker, at jag förer skyn öfwer jordena, så skall man se min båga i skynom.

15. Och så skall jag tänka på mitt förbund emellan mig och eder, och all lefwande djur i hwart och et kött, at icke mer skall komma flod härefter, den allt kött förderfwa skall.

16. Derföre skall min båge wara i skynom, at jag skall se uppå honom, och tänka uppå det ewiga förbund emellan Gud och all lefwande djur i hwarjo och eno kötte, som på jordene är.

17. Det samma sade ock Gud til Noah: Detta skall wara teket til det förbund, som jag gjort hafwer emellan mig och allt kött på jordene.

18. Noahs söner, som utur arkenom gingo, äro deße: Sem, Ham, Japhet. Men Ham är fadren til Canaan.

19. Deße tre äro Noahs söner, af hwilkom all land besatt wordo.

20. Och Noah begynte til och wardt en åfterman, och plantade wingård.

21. Och då han drack af winet, wardt han drucken, och låg ofkyld uti sine hyddo.

22. Då nu Ham, Canaans fader, såg fins faders blygd, sade han det bådome sinom bröddrom, som ute woro.

23. Då togo Sem och Japhet et kläde, och lade på bägges deras skuldror, och gingo baklänges til, och öfwertäckte deras faders blygd, och deras ansikte war ifrå wändt, så at de deras faders blygd icke sågo.

24. Som nu Noah upwaktade af sino wine, och fick weta hwad hans yngste son honom gjort hade, sade han:

25. Förbannad ware Canaan, och ware

en träl under alla trälare ibland hans bröder.

26. Och sade yttermera: Lofwad ware HERren Sems Gud, och Canaan ware hans träl.

27. Gud förwidde Japhet, och låte honom bo i Sems hyddor, och Canaan ware hans träl.

28. Och Noah lefde efter flodena trehundra och femtio år.

29. Så at hans hela ålder wardt niohundra och femtio år, och blef död.

10. Capitlet.

Jorden delad til Japhets, Sams, Sems barn.

Detta är Noahs söners slägt: Sem, Ham, Japhet, och de födde barn efter flodena.

2. Japhets barn äro deße: Gomer, Magog, Madaj, Jawan, Thubal, Mesech och Thiras.

3. Men Gomers barn äro deße: Meenas, Riphath och Thogarma.

4. Jawns barn äro deße: Elisa, Tharfiz, Chitthim och Dodanim.

5. Utaf deßom äro utspridde Hedningarnas här i deras landom, hwar efter sitt mål, slägte och folk.

6. Sams barn äro deße: Chus, Mizraim, Phut och Canaan.

7. Chus barn äro deße: Seba, Hawila, Sabtha, Raema och Sabthecha. Raemas barn äro deße: Scheba och Dedan.

8. Men Chus födde Nimrod, han begynte en wäldig herre wara på jordene.

9. Och war en wäldig jägare för HERranom. Deraf är det ordspråket: Det är en wäldig jägare för HERranom, såsom Nimrod.

10. Och hans rikes begynnelse war Babel, Erech, Acad och Calne uti Sinear land.

11. Utaf det landet är sedan kommen Assur, och han byggde Ninewe och Rehoboth, och Calah.

12. Och dertil Mesen emellan Ninewe och Calah: Detta är en stor stad.

13. Mizraim födde Ludim, Anamim, Lehabim, Naphtuhim,

14. Patrusim och Castuhim. Äf hwilkom utkomne äro de Philistim och Capthorim.

15. Men Canaan födde Sidon sin första son, och Heth,

16. Jebusi, Emori, Girgasi,

17. Hiwi, Archi, Sini,
18. Arwadi, Semari och Samathi. Af dem äro utspridda de Cananeers slägter.
19. Och deras gränser woro ifrå Bidon genom Gerar, allt intil Gaza, til deß man kommer intil Sodoma, Gomorra, Adama, Zeboim, och intil Dasa.
20. Deße äro nu Sams barn i deras slägter, tungomålom, landom och folkom.
21. Men Sem, Saphets broder, den äldste, födde of barn, hwilken en fader är til all Ebers barn.
22. Och deße äro hans barn: Elam, Assur, Arphachsad, Lud och Uram.
23. Arams barn äro deße: Uz, Gul, Gether och Mas.
24. Arphachsad födde Salah, Salah födde Eber.
25. Eber födde två söner, en het Beleg, derföre, at i hans tid wardt werlden delad; hans broder het Sáfetan.
26. Och Sáfetan födde Almodad, Saleph, Hazarmabeth, Sarah,
27. Hadoram, Usal, Difela,
28. Dbal, Abimael, Seba,
29. Dphir, Hamila och Jobab. Alle deße äro Sáfetans söner.
30. Och deras boning war ifrå Mefa, intil man kommer til Sephar på berget öster ut.
31. Deße äro Sems barn, uti deras slägter, tungomålom, landom och folkom.
32. Detta är nu Noahs barns afföda, uti deras slägter och folkom. Af hwilkom utspridt är folket på jordene efter floden.

11. Capitlet.

Babels torn. Sems slägt.

Och all werlden hade enahanda tungo och mål.

2. Då de nu drogo öster ut, funno de en plan uti Sinear Land, och bodde der.

3. Och sade til hwarannan: Kommer, låter of slå tegel och bränna. Och togo tegel för sten, och ler för kalk.

4. Och sade: Kommer, låter of bygga en stad och et torn, hwilkets högd skall räcka up i himmelen, at wi måge göra of et namn, förth wi warde til äfwenthrs spridde ut i all land.

5. Då steg HERRen neder, at han skulle se staden och tornet, som menniskones barn byggde.

6. Och HERRen sade: Si, det är enahanda folk, och enahanda mål ibland dem alla, och hafwa detta beghnt at göra, de warda icke aflåtande af allt det de hafwa sig företagit at göra.

7. Kommer, låter of stiga neder och förbistra der deras tungomål, så at ingen skall förstå den andras mål.

8. Och så sfingrade HERRen dem dädan i all land, så at de återwände bygga staden.

9. Derföre kallades hans namn Babel, th at HERRen der förbistrade all lands tungomål, och HERRen spridde dem dädan ut i all land.

10. Detta är Sems slägt: Sem war hundra år gammal, och födde Arphachsad, tu år efter floden.

11. Och lefde derefter i femhundra år, och födde söner och döttrar.

12. Arphachsad war fem och tretio år gammal, och födde Salah.

13. Och lefde derefter fyrahundra och tre år, och födde söner och döttrar.

14. Salah war tretio år gammal, och födde Eber.

15. Och lefde derefter fyrahundra och tre år, och födde söner och döttrar.

16. Eber war tretio och fyra år gammal, och födde Beleg.

17. Och lefde derefter fyrahundra och tretio år, och födde söner och döttrar.

18. Beleg war tretio år gammal, och födde Regu.

19. Och lefde derefter i tuhundra och nio år, och födde söner och döttrar.

20. Regu war tu och tretio år gammal, och födde Serug.

21. Och lefde derefter tuhundra och sju år, och födde söner och döttrar.

22. Serug war tretio år gammal, och födde Nahor.

23. Och lefde derefter tuhundra år, och födde söner och döttrar.

24. Nahor war nio och tjugu år gammal, och födde Tharah.

25. Och lefde derefter hundra och nitton år, och födde söner och döttrar.

26. Och lefde derefter hundra och nitton år, och födde Abram, Nahor och Haran.

27. Deße äro Tharahs slägter: Tharah födde Abram, Nahor och Haran. Haran födde Lot.

28. Och dödde Haran när sinom fader Tharah, uti hans faders land i Ur i Chaldeen.

29. Då togo Abram och Nahor sig hustrur: Abrams hustru het Sarai, och Nahors hustru Milca Harans dotter, den fader war åt Milca och åt Jisca.

30. Men Sarai war ofrukttsam, och hade inga barn.

31. Så tog Tharah sin son Abram, och Lot fins sons Harans son, och sina sonahustru Sarai fins sons Abrams hustru, och förde dem ifrån Ur utu Chaldeen, på det de skulle fara i Canaans land; och de kommo till Haran, och bodde der.

32. Och Tharah wardt tuhundrade och fem år gammal, och blef död i Haran.

12. Capitlet.

Abrams kallelse, löfte, resa, nöd, list, snubbor.

Och HERN talade til Abram: Gack utu ditt fädernes land, och ifrå dine slägt, och ifrå dins faders huse, uti et land, som jag dig wisa will.

2. Och jag skall göra dig til et stort folk, jag skall wälsigna dig, och göra dig et stort namn, och du skalt wara en wälsignelse.

3. Jag skall wälsigna dem som dig wälsigna, och förbanna dem som dig förbanna: Och i dig skola wälsignade warda alla slägter på jordene.

4. Då for Abram ut, såsom HERN honom sagt hade, och Lot for med honom. Men Abram war sjutio och fem år gammal, då han for utaf Haran.

5. Så tog Abram sina hustru Sarai och Lot sin broderjon, med alla deras häfwor, som de förwärfwat hade, och de själar, som de födt hade i Haran, och foro ut til at resa in i Canaans land.

6. Och som de komne woro in i landet, drog han derigenom allt intil det rummet Sichem, och intil den lunden More. På den tiden bodde de Cananeer der i landet.

7. Då syntes HERN Abram och sade: Dine säd skall jag gifwa detta land. Och han byggde der sammastädes et altare HERNanom, som honom syntz hade.

8. Sedan drog han bätter fram dädan til et berg, som låg öster ut ifrå BethEl, och slog der sitt tjäll up, så at han hade BethEl

wäster ut, och Ah öster ut, och byggde der HERNanom et altare, och predikade om HERNans namn.

9. Och for Abram dädan fram bätter, och drog söder ut.

10. Då wardt en hård tid der i landet, derföre drog Abram neder uti Egypten, at han der en främling blifwa måtte, förth tiden war ganfka hård i landena.

11. Och då han kom hardt in emot Egypten, talade han til sina hustru Sarai: Si, jag wet, at du äst en dägelig qwinna under anfittet.

12. Då nu de Egyptier få se dig, skola de säga: Det är hans hustru, och slå mig ihjäl, och behålla dig.

13. Kära, säg fördensfull, at du äst min syster, at mig måtte ske godt för dina skull, och at min själ må lefwa för dina skull.

14. Som han nu kom uti Egypten, sågo de Egyptier qwinnona, at hon war ganfka dägelig.

15. Och Pharaos öfwerstar sågo henne, och prisade henne för honom. Då wardt hon tagen in uti Pharaos hus.

16. Och Abram wederfors godt för hennes skull. Och han hade får, fä, åsnar, tjenare och tjenarinnor, åsninnor och cameler.

17. Men HERN plågade Pharao med stora plågor, och hans hus, för Sarai Abrams hustrus skull.

18. Då kallade Pharao Abram til sig, och sade til honom: Hwi haftwer du sådant gjort mig? Hwi sade du mig icke, at hon war din hustru?

19. Hwi sade du, at det war din syster? Fördensfull wille jag taga henne til hustru. Och si, nu haftwer du här dina hustru, tag henne och gack.

20. Och han befallte sina män om honom, at de skulle fordra honom och hans hustru, och allt det han hade.

13. Capitlet.

Abram, Lot skilde. Guds löfte.

Så for då Abram up utur Egypten med sine hustru, och med allt det han hade, och Lot och med honom, söder ut.

2. Och Abram war ganfka rik på bofskap, silfwer och guld.

3. Och han for bätter fram ifrå sönnan allt intil BethEl, til det rummet, der han

fitt tjäll tilförene haft hade, emellan BethEl och Uy.

4. Rätt på samma rum, der han tilförene hade byggt altaret. Och der predikade han HERRans namn.

5. Men Lot, som med Abram for, hade också får, och få, och tjäll.

6. Och landet kunde icke fördragat, at de bodde tilhopa, förth deras hafworo woro stora, och kunde icke bo med hwarannan.

7. Och war ju alltid träta emellan herdarna öfwer Abrams bostap och herdarna öfwer Lots bostap. Och bodde deklifes i den tiden de Cananeer och Pherefeer der i landena.

8. Då sade Abram til Lot: Käre, låtom icke wara träta emellan mig och dig, och emellan mina och dina herdar th wi äre bröder.

9. Står icke allt landet dig öpet? Käre, skilj dig ifrå mig. Wilt du til wänstra handena, så will jag til den högra; eller wilt du til den högra, så will jag til den wänstra.

10. Då hof Lot sin ögon up, och besåg den hela ängden wid Jordan. Förth, förra än HERRen förderfwade Sodom och Gomorra, war hon waturik, allt intil man kommer till Zoar, såsom en HERRans luftgård, lita som Eghyti land.

11. Så utwalde sig Lot den hela ängden wid Jordan, och drog öster ut. Och så skildes den ene brodern ifrå den andra;

12. At Abram bodde i Canaans land, och Lot i samma ängdens städer, och slog sitt tjäll up in mot Sodom.

13. Men det folk i Sodom war ondt, och shyndade swärliga emot HERRan.

14. Då nu Lot hade skilt sig ifrå Abram, sade HERRen (til Abram): Häf up din ögon, och se ifrå det rummet, der du nu bor, norr ut, söder ut, öster ut och wester ut.

15. Förth allt detta landet, som du ser, will jag gifwa dig och dine säd til ewig tid.

16. Och will göra dina säd såsom stoftet på jordene. Kan en menniska räkna stoftet på jordene, så må hon oc räkna dina säd.

17. Derföre up, och drag genom landet, och ändalängs: Förth dig will jag gifwa det.

18. Så tog Abram sitt tjäll up, och kom och bodde wid den lunden Mamre, hwilken i Hebron är, och byggde derjammastädes HERRanom et altare.

14. Capitlet.

Lot fången, frälst. Melchisedech wälsignar Abram.

Och det begaf sig i Amraphels tid Konungens af Sinear, Ariochs Konungens i Elasar, Kedor Laomers Konungens i Elam, och Thideals Hedningarnas Konungs,

2. At de örligade med Bera Konungen om i Sodom, och med Birsa Konungen om i Gomorra, och med Sineab Konungen om i Adama, och med Semeber Konungen om i Zeboim, och med Konungen om i Bela, det är Zoar.

3. Deße kommo alle tillsammans i den dalenom Siddim, der nu är salt hafwet.

4. Förth de hade warit i tolf år under Konung Kedor Laomer, och uti de trettonde årena woro de honom affallne.

5. Derföre kom Kedor Laomer och de Konungar, som med honom woro, uti de fjortonde årena, och slogo de Resar i Astaroth Karnaim, och de Sufim i Ham, och de Emim på den planen om Kiriatthaim.

6. Och de Horeer på deras berg Seir, intil den planen Pharan, som skjuter in på öknena.

7. Sedan wände de om, och kommo til den brunnen Mispas, det är Kades, och slogo hela de Amalekiters land, dertil de Amoreer, som i Hazezon Thamar bodde.

8. Så drogo ut Konungen i Sodom, Konungen i Gomorra, Konungen i Adama, Konungen i Zeboim, och Konungen af Bela, det Zoar heter, och rustade sig til at strida i den dalenom Siddim;

9. Med Kedor Laomer Konungen i Elam, och med Thideal Hedningarnas Konung, och med Amraphel Konungen om i Sinear, och med Arioch Konungen om i Elasar: Fyra Konungar emot fem.

10. Och den dalen Siddim hade många lergropar. Men Konungen i Sodom och Gomorra wordo der slagne på flyktena och nederlagde, och de som öfwerblefwo flydde up på berget.

11. Så togo de alla ägodelar i Sodom och Gomorra, och alla fetalia, och drogo sina färde.

12. Och togo deklifes med sig Lot Abrams broders son och hans ägodelar, th han bodde i Sodom, och drogo sin wäg.

13. Då kom en, som undsluppen war, och

sade det för Abram, den en utländing war, och bodde i den lundenom Mamre, dens Amoreens, hwilken Escols och Aners broder war: De se woro i förbund med Abram.

14. Som nu Abram hörde, at hans broder war fången, wäpnade han sina egna hemfödda tjenare, trehundra och aderton, och drog efter dem allt intil Dan;

15. Delade sig, och föll til dem med sina tjenare om nattena, och slog dem, och fullföljde dem allt intil Goba, som ligger på wänstra handen mid den staden Damasco,

16. Och tog alla ägodelar igen, och dertil lot sin broder och hans ägodelar, och qwinorna, och folket.

17. Då han nu igen kom, och hade afslagit Redor Laomer och de Konungar med honom, gick Konungen i Sodom emot honom på den planenom, som het Konungsdalen.

18. Men Melchisedech, Konung i Salem, bar fram bröd och win: Och han war den högstes Guds Prestes.

19. Och wälsignade honom, och sade: Wälsignad ware du Abram dem högsta Gudi, den himmel och jord tilhörer.

20. Och lofwad ware Gud den högste, som dina fiender beslutit hafwer i dina hand. Och honom gaf Abram tionde af allo byte.

21. Då sade Konungen af Sodom til Abram: Gif mig folket, och ägodelarne behålt för dig.

22. Men Abram sade til Konungen af Sodom: Jag upphäfwer mina händer til HERAN den högsta Gud, som himmel och jord tilhörer;

23. At jag af allo det ditt är icke en tråd eller en skorem taga will, at du icke skalt säga: Jag hafwer rittat Abram.

24. Undantagno det de unge karlar förtärt hafwa, och de män, som med mig drogo, Aner, Escol och Mamre, dem låt taga deras del.

15. Capitlet.

Abrams tro, löfte, träldom, lön.

Sedan detta så skedt war, begaf sig, at HERANS ord i en syn kom til Abram, sägandes: Frukta dig intet, Abram, jag är ditt beskärmt och din gansta stora lön.

2. Men Abram sade ytterligare: Men

mig hafwer du ingen säd gifwit. Och si, mins tjenaers son skall wara min arfwinge.

4. Och si, HERANS ord kom til honom, sägandes: Han skall icke wara din arfwinge, utan den, som utaf ditt lif komma skall, han skall wara din arfwinge.

5. Och han hade honom ut, och sade: Se up til himmelen, och räkna stjernorna, om du kan räkna dem. Och sade til honom: Så skall din säd wara.

6. Abram trodde HERANOM, och han räknade honom det til rättfärdighet.

7. Och han sade til honom: Jag är HEREN, som dig utfört hafwer ifrån Ur utu Chaldeen, at jag dig detta land gifwa skall til besittning.

8. Abram sade: HERRE, HERRE, hwaruppå skall jag märka, at jag skall besitta det?

9. Och han sade til honom: Tag mig ena treåra ko, och ena treåra get, och en treåra wädur, och ena turturdufwo, och ena unga dufwo.

10. Och han tog allt detta, och delade det midt i tu ifrå hwart annat, och lade hwar delen twärt emot den andra: Men foglarne delade han intet.

11. Och foglarne kommo neder på kropparna, och Abram dref bort dem.

12. Då solen nedergången war, föll en swär sömn på Abram, och si, en förskräckelse och et stort mörker kom öfwer honom.

13. Då sade han til Abram: Detta skalt du weta, at din säd skall warda främmande uti et land, det dem icke tilhörer, och man skall der göra dem til trälkar och fara illa med dem i fyrahundra år.

14. Men öfwer det folk, som de tjenande warda, skall jag domare wara: Sedan skola de draga ut med stora häfwor.

15. Och du skalt fara til dina fäder med frid, och i en god ålder begrafwen warda.

16. Men de skola i fjerde mans ålder komma hit igen; förth de Amoreers ondska är icke ännu all fullkomnad.

17. Då nu solen war nedergången, och mörker wordet, si, då rök en ugn, och en eld for emellan stycken.

18. På den dagen gjorde HEREN et förbund med Abram, och sade: Dine säd skall jag gifwa detta landet, ifrå den ålfwene i Egypten, allt intil den stora ålfwen Bhrath:

19. De Keneer, de Keniseer, de Kadmo-
neer,

20. De Hethæer, de Phereæer, de Keæer,
21. De Amoreer, de Cananeer, de Girga-
æer, de Jebuseer.

16. Capitlet.

Hagar flyr. Ismael födes.

Sarai Abrams hustru födde honom intet: Men hon hade ena Egyptiska tjenstegwinno, som het Hagar.

2. Och sade til Abram: Si, HERren hafwer igenlyftt mig, at jag icke kan få barn: Være, lägg dig när mina tjenstegwinno, at jag dock tiläfwenthrs måtte upbyggd warda af henne. Abram hörde Sarai röst.

3. Och Sarai Abrams hustru tog sina Egyptiska tjenstegwinno Hagar, och gaf henne Abram sinom man til hustru, sedan de hade bott i tio år i Canaans lande.

4. Och han lade sig när Hagar, och hon wardt hafwande: Då hon nu såg, at hon wardt hafwande, föraktade hon sina fru.

5. Då sade Sarai til Abram: Du gör orätt emot mig: Jag hafwer laggt mina tjenstegwinno när dig; nu, efter hon ser at hon här hafwande worden, måste jag ringa aktad warda för henne: HERren dömmе emellan mig och dig.

6. Men Abram sade til Sarai: Si, din tjenstegwinna är under ditt wåld, gör med henne, som dig täckes. Då nu Sarai wille späka henne, flydde hon ifrå henne.

7. Men HERrans Ängel fann henne wid en wattenbrunn i öknene, nemliga wid den brunnen, som är på den wägen til Sur.

8. Och sade til henne: Hagar, Sarai tjenstegwinna, hwadan kommer du? Eller hwart wilt du? Hon sade: Jag hafwer flytt ifrå mine fru Sarai.

9. Och HERrans Ängel sade til henne: Wänd om til dina fru igen, och ödmjuka dig under hennes hand.

10. Och HERrans Ängel sade til henne: Jag skall så föröka dina säd, at för stor myckenhet skall hon icke kunna räknas.

11. Yttermera sade HERrans Ängel til henne: Si, du äst hafwande worden, och skalt föda en son, hans namn skalt du kalla Ismael, derföre, at HERren hafwer sett dina wedermödo.

12. Han skall wara en grym man: Hans hand emot hwar man, och hvars mans hand emot honom: Och han skall bo emot alla sina bröder.

13. Och hon kallade HERrans namn, som talade med henne: Du Gud ser mig; ty hon sade: Wisserliga hafwer jag här sett ryggen på honom, som mig ser.

14. Derföre kallade hon brunnen en brunn dens lefwandes, som mig ser, hwilken är emellan Rades och Bared.

15. Och Hagar födde Abram en son, och Abram kallade den sonen, som Hagar födde honom, Ismael.

16. Och Abram war sex och åttatio år gammal, då Hagar födde honom Ismael.

17. Capitlet.

Abrams omsfärelse, Säd.

Då nu Abram nio och niotio år gammal war, syntes honom HERren, och sade til honom: Jag är Gud allsmächtig: Wandra för mig och war fullkomlig.

2. Och jag skall göra mitt förbund emellan mig och dig, och jag skall föröka dig swärliga.

3. Och Abram föll på sitt ansikte: Och Gud talade yttermera med honom, och sade:

4. Si, Jag äret, och hafwer mitt förbund med dig, och du skalt warda en fader för mycket folk.

5. Derföre skall du icke mer heta Abram, utan Abraham skall wara ditt namn: Ty jag hafwer gjort dig til en fader för mycket folk.

6. Och skall göra dig ganska mycket frukt- samman, och skall göra folk af dig: Skola och Konungar komma af dig.

7. Och jag will göra mitt förbund emellan mig och dig, och dina säd efter dig, i deras afkommandom, at det skall wara et ewigt förbund, så at jag skall wara din Gud, och dine säds efter dig.

8. Och skall gifwa dig, och dine säd efter dig, det land, der du en främling uti äst, nemliga, det hela landet Canaan til ewig besittning; och skall wara deras Gud.

9. Och Gud sade yttermera til Abraham: Så hålt nu mitt förbund, du, och din säd efter dig, i deras afkommandom.

10. Och detta är förbundet, som I hålla skolen, emellan mig och dig, och dina säd efter dig: Allt det manfön ibland eder är skall omsfäras.

11. Men I skolen omsfära edars köttis förhud. Det samma skall wara et tekn til förbundet emellan mig och eder.

12. Swart och et piltebarn, då det är åtta dagar gammalt, skolen I omskära i edra afkommander. Sammalunda hwar och en tjenare, hemma födder eller köpter, eller eljest främmande, och icke af edro säd är.

13. Och så skall mitt förbund wara på edro fötte, til et ewigt förbund.

14. Och hwar något piltebarn icke warder omskoret i hans kötts förhud, hans själ skall utrotas utu hans folk, derföre, at han mitt förbund icke hållit hafwer.

15. Och Gud sade åter til Abraham: Din hustru Sarai skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara skall wara hennes namn.

16. Th jag skall wälsigna henne, och af henne skall jag gifwa dig en son, hwilken jag skall wälsigna, och folk stola warda af honom, och Konungar öfwer mycket folk.

17. Då föll Abraham på sitt ansikte, och log, och sade i sitt hjerta: Skulle mig, som hundrade år gammal är, födas en son? Och Sara, som niotio år gammal är, skulle föda?

18. Och Abraham sade til Gud: Uck, at dock Ismael måtte få lefwa för dig.

19. Då sade Gud: Ja, Sara din hustru skall föda dig en son, hwilken du skall kalla Isaac: Th med honom skall jag upprätta mitt ewiga förbund, och med hans säd efter honom.

20. Der til hafwer jag och bönhört dig om Ismael: Si, jag hafwer wälsignat honom, och skall göra honom fruktsamman, och föröka honom ganska swårliga: Tolf Förstar skall han föda, och jag skall göra honom til mycket folk.

21. Men mitt förbund skall jag upprätta med Isaac, den Sara dig föda skall, på denna tidenom at året.

22. Och som talet wardt ändadt, for Gud up ifrån Abraham.

23. Och Abraham tog sin son Ismael och alla tjenare, hemma födda och köpta, och allt det mankön war i hans huse, och omskar förhudena på deras kött, strax på samma dagenom, som Gud honom sagt hade.

24. Och Abraham war nio och niotio år gammal, då han omskar förhudena på sitt kött.

25. Men Ismael hans son war tretton år gammal, då hans kötts förhud omskoren wardt.

26. Allt på enom dag wordo de alle omskorne, Abraham och hans son Ismael;

27. Och allt det mankön war i hans huse, både hemfödde tjenare och köpte, och eljest främmande: Alle wordo de omskorne med honom.

18. Capitlet.

Gud gästar Abraham. Sara ler. Sodom hotas. Abrahams förbön.

Och HERren syntes honom i dem lundenom Mamre, der han satt wid fins tjälls döer, då hetast war på dagenom.

2. Och som han uplyfte sin ögon och såg, då stodo tre män för honom. Och då han såg dem, lopp han emot dem ifrå fins tjälls döer, och bugade sig ned på jordene.

3. Och sade: HERre, hafwer jag funnit nåd för din ögon, så gick icke fram om din tjenare.

4. Man will hemta eder litet af watn och två edra fötter, och hwiler eder under trät.

5. Och jag will lägga för eder et stycke bröd, at I wedergwecken edor hjerta; sedan går I då fram bätter, förth derföre ären I komne til edar tjenare. De sade: Gör, som du hafwer sagt.

6. Abraham skyndade sig in i tjället til Sara, och sade henne: Skyndadig, och blanda tre mått semlomjöl, och baka kaker.

7. Men han lopp bort til boskapen, och tog en god spädkalf, och fick drängenom; han skyndade sig, och tilredde det.

8. Och han tog fram smör och mjölk, och af kalfwenom, som han tilredt hade, och satte för dem; och gick fram för dem under trät, och de åto.

9. Då sade de til honom: Swar är din hustru Sara? Han swarade: Derinne i tjället.

10. Han sade: När jag igenkommer til dig, om man lefwer, si, så skall Sara din hustru hafwa en son. Detta hörde Sara, der hon stod bak tjälldörena.

11. Och de woro, både Abraham och Sara, gamle och wäl til ålders komne, så at Sara nu icke mer hade som qwinnor plägar hafwa.

12. Derföre log hon wid sig sjelf, och sade: Nu jag gammal är, och min herre deßlikes alderstigen, skall jag ännu gifwa mig til lusta?

13. Då sade HERren til Abraham: Swi log Sara, sägandes: Menar du, at det kan

wara, at jag ännu föda skall, så gammal som jag är?

14. Mån HERRanom något wara o-möjeligt? I sinom tid will jag komma til dig igen, om man lefwer, och då skall Sara hafwa en son.

15. Då nekade Sara, och sade: Jag log intet, och wardt förfärad. Men han sade: Det är icke så, du logst.

16. Då stodo männen up dädan, och wände sig åt Sodom, och Abraham följde dem och ledsagade dem.

17. Och HERRen sade: Huru kan jag dölja för Abraham det jag gör?

18. Efter han skall warda til et stort och mäktigt folk, och all folk på jordene skola warda wälsignade i honom.

19. Th jag wet, at han befäller sinom barnom, och sino huse efter sig, at de skola hålla HERRans wägar, och göra hwad rätt och godt är, på det at HERRen skall låta komma öfwer Abraham allt det han honom läfwat hafwer.

20. Och HERRen sade: I Sodom och Gomorra är et rop, det är stort, och deras synder äro ganska swära.

21. Derföre skall jag fara ned och se til, om de allt gjort hafwa efter ropet, som för mig kommit är; eller om det icke så är, at jag må wetat.

22. Och männen wände sitt ansikte och gingo åt Sodom. Men Abraham wardt ständandes för HERRanom.

23. Och trädde fram til honom, och sade: Wilt du då förgöra den rättfärdiga med den ogudaktiga?

24. Kunde hända, at i stadenom woro femtio rättfärdige, wille du dem förgöra, och icke skona de rummena för femtio rättfärdigas skull, som derinne woro?

25. Bort det ifrå dig, at du det göra skulle, och döda den rättfärdiga med den ogudaktiga, och at den rättfärdiga skulle gå lika som de ogudaktiga; bort det ifrå dig, som alla werldenes domare äst, sådana straff låter du icke gå.

26. HERRen sade: Finnet jag femtio rättfärdiga i Sodom stad, så will jag skona allestäds i all rum för deras skull.

27. Abraham swarade och sade: Ack si, jag hafwer tagit mig före at tala med HERRanom, ändock jag är stoft och aska.

28. Om der woro fem mindre än femtio

rättfärdige inne, wille du då förgöra hela staden för de fem skull? Han sade: Finnet jag derinne fem och fyratio, så will jag icke förgöra dem.

29. Och han talade ändå ytterligare til honom, och sade: Mätte hända, at man finner der fyratio inne. Och han sade: Jag will intet göra dem för de fyratio skull.

30. Och Abraham sade: HERRe, tag icke til missthycke, om jag ännu talar något: Mätte hända, at man finner der tretio inne. Han swarade: Finnet jag der tretio inne, så will jag intet göra dem.

31. Och han sade: Ack si, jag hafwer tagit mig före at tala med min HERRa: Mätte hända, at man finner tjugu derinne. Han swarade: Jag will icke förgöra dem för de tjugu skull.

32. Och han sade: Tag icke til missthycke, HERRe, om jag talar än en tid: Mätte hända, at man finner tio derinne. Han sade: Jag will icke förgöra dem för tio skull.

33. Och HERRen gick bort, sedan han hade uttalat med Abraham: Och Abraham wände om och gick hem til sitt igen.

19. Capitlet.

Sodomis synd, Lots hustru,
döttrar, blodskam.

Och de två Änglarne kommo om aftenen til Sodom; och Lot satt i Sodom i portenom: Och då han såg dem, stod han up emot dem, och bugade sig med sitt ansikte neder på jordene.

2. Och sade: Si Herre, kommer uti edar tjenares hus, och blifwer der öfwer nattena: Låter två edra fötter, och i morgon stån I bittida up, och faren edar wäg. De sade: Nej, men wi wilje blifwa öfwer nattena på gatone.

3. Då nödgade han dem fast, och de gingo in med honom, och de kommo uti hans hus: Och han gjorde dem en måltid, och bakade dem osyradt bröd, och de åto.

4. Men förra än de lade sig, kommo de män af stadenom Sodom, och omhvärfde huset, unge och gamle, och allt folket tilhopa.

5. Och kallade Lot ut, och sade til honom: Swar äro männen, som til dig ingångne äro i denna nattene? Låt dem gå här ut til oss, at wi måge känna dem.

6. Lot gick ut til dem för dörene, och smälde dörena igen efter sig.

7. Och sade: Aft käre bröder, görer icke så illa.

8. Si, jag hafwer två döttrar, de hafwa ännu ingen man känt, dem vill jag få ut til eder, och farer med dem som eder täckes; at I ju intet ondt gören dessa männerna: Th derföre äro de ingångne under mitt taks skugga.

9. Men de sade: Kom hit. Då sade de: Vist du icke allena en främling härinne, och wilt nu regera? Nu wäl, wi wilje göra dig mera ondt än dem. Och de trängde sig hårdeliga med wäld in på mannen Lot, och de lupo til, och wille slå up dörena.

10. Men männen räckte handen ut, och togo Lot in til sig i huset, och smälde dörena til.

11. Och männen, som för dörene woro af huset, slogo de med blindhet, både små och stora, så at de icke kunde finna dörena.

12. Och männen sade til Lot: Hafwer du och härinne några mågar, eller söner, eller döttrar? Alla de, som dig tillhöra i stadenom, dem haf här utu detta rummet.

13. Th wi skole förgöra detta rummet; derföre, at deras rop är stort för HERANOM, och HERANOM hafwer utsändt oß til att förgöra dem.

14. Då gick Lot ut, och talade med sina mågar, som skulle hafwa hans döttrar, och sade: Görer redo, och går utu detta rum: förth HERANOM skall förgöra denna stad. Men dem syntes det wara gabberi.

15. När nu morgonroden upgick, skyndade Änglarne på Lot, at han skulle låta sig lida, och sade: Gör redo, tag dina hustru, och dina två döttrar, som du hafwer, at du och icke förgås uti denna stadsens misgerningom.

16. Som han ännu fördröjde, togo männen honom wid handena, och hans hustru, och hans två döttrar, efter HERANOM wille skona dem, och ledde honom ut, och läto honom ut för staden.

17. Och som de hade haft honom ut, sade de: Förwara dina själ, och se icke tillbaka, och ståt icke i alla denna ängd; men på berget undsätt dig, at du icke förgås.

18. Då sade Lot til dem: Aft nej, min Herre.

19. Si, efter din tjenare hafwer funnit nåd för din ögon, så gör dock dina barnhertighet stora, som du på mig bewist haf-

wer, at du skulle behålla mina själ wid lif: Jag kan icke förwara mig på bergena, mig måtte något ondt wederkomma, at jag blefwe död.

20. Si, der är en stad icke långt hädan, der jag insly må, och han är liten, der vill jag förwara mig: Är han dock liten, at min själ må der blifwa wid lif.

21. Då sade han til honom: Si, i desse sthcke hafwer jag och sett til dig, at jag icke will omstörta den staden, der du om talade.

22. Låt lida dig, och förwara dig der; th jag kan intet göra, til deß du kommer der in. Der af är den staden nämnd Zoar.

23. Och solen war uppgången på jordene, då Lot kom in uti Zoar.

24. Då lät HERANOM regna swafwel och eld ifrå HERANOM af himmelen, öfwer Sodom och Gomorra.

25. Och omstörte de städer i alla den ängden, och alla de, som i städerna bodde, och allt det på landena wäxt war.

26. Och hans hustru såg tillbaka, och wardt en saltstod.

27. Men Abraham stod up om morgonen bittida, på det rummet, der han förr hade ståndet för HERANOM;

28. Och såg ut emot Sodom och Gomorra, och allt landet i den ängden, och fick se, at der upgick et damb af landena, lika som en röf af en ugn.

29. Th då Gud omstörte de städer i den ängdene, tänkte han på Abraham, och frälste Lot utu de städer, som han omstörte, der Lot uti bodde.

30. Och Lot for utu Zoar, och blef på bergena med båda sina döttrar; th han fruktade at blifwa i Zoar: Och låg uti ene bergskrefwo, han och båda hans döttrar.

31. Då sade den äldsta til den yngsta: Wär fader är gammal, och ingen man är mer på jordene, som til oß ingå kan, efter alla werldenes sedwänjo.

32. Kom, låt oß gifwa war fader dricka win, och läggom oß när honom, at wi mågom behålla säd af war fader.

33. Och så gåftwo de deras fader dricka win i den nattene: Och den äldsta gick in, och lade sig när sinom fader: Och han wardt intet warje, när hon lade sig, ej heller när hon stod up.

34. Om morgonen sade den äldsta til den yngsta: Si, jag låg i går när min fader, låt

oß och i denna nattene giftwa honom dricka win, at du och må gå in til honom, och lägga dig när honom, at wi behålle säd af wår fader.

35. Och så gåftwo de deßlikes i den nattene sin fader dricka win: Och den yngsta gick och in, och lade sig när honom: Och han wardt det intet warse, när hon lade sig ned, ej heller när hon stod up.

36. Och så wordo de båda Lots döttrar hafwande af sin fader.

37. Och den äldsta födde en son, den hon kallade Moab: Af honom kommo de Moabiter, allt intil denna dag.

38. Och den yngsta födde och en son, och hon kallade hans namn Ammi barn: Af honom kommo Ammons barn, allt intil denna dag.

20. Capitlet.

Abraham och Sara i Gerar.

Så for Abraham dädan in i landet söder ut, och bodde emellan Kades och Zur, och wardt en främling i Gerar.

2. Och sade om sine hustru Sara: Det är min syster. Då sände Abimelech, Konungen i Gerar, efter henne, och lät hemta henne.

3. Men Gud kom til Abimelech om natten i dröm, och sade til honom: Si, du måste dö för den qwinnes skull, som du tagit hafwer; ty hon är ens mans ägta hustru.

4. Men Abimelech hade ännu intet kommit wid henne. Och han sade: HERRre, wilt du och dräpa et rättfärdigt folk?

5. Sade han icke til mig: Hon är min syster? Och hon sade deßlikes: han är min broder. Hafwer jag dock detta gjort med enfaldigt hjerta och oftylbiga händer.

6. Och Gud sade til honom i drömmen: Jag wet och, at du det med enfaldigo hjerta gjort hafwer: Derföre hafwer jag och bewarat dig, at du icke skulle synda emot mig, och hafwer icke tillstادت, at du skulle komma wid henne.

7. Så få nu mannenom sina hustru igen; ty han är en Prophet, och lät honom bedja för dig, så behåller du lifwet: Swar du icke öfwergifwer henne, så wet, at du måste döden dö, och allt det dig tillhör.

8. Då stod Abimelech bittida up om morgonen, och kallade alla sina tjenare, och sade allt detta i deras åhöro. Och de män alle fruktade sig swärliga.

9. Och Abimelech kallade också Abraham, och sade til honom: Hwi hafwer du oß detta gjort? Och hwad hafwer jag brutit dig emot, at du wille komma så stor synd uppå mig och mitt rike? Du hafwer icke så gjort emot oß, som man göra skulle.

10. Och Abimelech sade ytterligare til Abraham: Hwad hafwer du ansett, at du så gjorde?

11. Abraham sade: Jag tänkte til äfventyrs i deßo rumme är ingen Gudsfruktan, och de slå mig ihjäl för mine hustrus skull.

12. Och är hon sannerliga min syster; ty hon är min faders dotter, men icke mine moders dotter: Och jag tog mig henne til hustru.

13. Och då Gud böd mig, at jag skulle wandra utu mins faders huse, sade jag til henne: Gör denna barmhertighet med mig, hwart wi kommom, at du säger, at jag är din broder.

14. Då tog Abimelech får och få, tjenare och tjenarinnor, och gaf Abraham, och fick honom igen hans hustru Sara.

15. Och sade: Si, mitt land står dig öpet, bo war dig täckes.

16. Och sade til Sara: Si, jag hafwer gifwit dinom broder tusende silfwerpenningar: Si, han skall wara dig til en ögnatäckelse för alla de, som när dig äro, ehwart du far, och en förswarare.

17. Och Abraham bad til Gud, och Gud botade Abimelech, och hans hustru, och hans tjenstqwinnor, at de födde barn.

18. Ty HERRren hade tilförene hädelliga tillhäft alla qweder i Abimelechs huse, för Sara Abrahams hustrus skull.

21. Capitlet.

Isaac födes. Ismael drifs ut.

Abrahams predikan.

Och HERRren söfte Sara, såsom han sagt hade, och HERRren gjorde med henne såsom han talat hade.

2. Och Sara wardt hafwande, och födde Abraham en son i sinom alderdom, wid den tiden, som Gud honom föresagt hade.

3. Och Abraham nämnde sin son, som honom född war, Isaac, den honom Sara födt hade.

4. Och omftar honom på åttionde dagen, som Gud honom budit hade.

5. Hundrade år gammal war Abraham, då honom hans son Isaac födder war.

6. Och Sara sade: Gud hafwer gjort mig et löje; th hwilken det får höra, han får le åt mig.

7. Och sade ytterligare: Ho torde och säga Abraham sjelfwom, at Sara dögde barn, och hade födt honom en son i sinom ålderdom?

8. Och barnet wärte, och wardt afwandt: Och Abraham gjorde et stort gästabud den dagen, då Isaac afwandes.

9. Och Sara fick se den Egyptiska qwinnes Hagar's son, den hon Abraham födt hade, at han war en bespottare.

10. Och sade til Abraham: Drif denna tjenstqwinnona ut med hennes son; th denne tjenstqwinnonens son skall icke ärftwa med min son Isaac.

11. Detta ordet behagade Abraham ganska illa för sin sons skull.

12. Men Gud sade til honom: Låt dig icke tycka hårdt wara om pilten och tjenstqwinnone: Allt det Sara dig sagt hafwer, så lyd henne: Förth i Isaac skall säden dig nämnd warda.

13. Jag skall och göra tjenstqwinnonens son til folk, derföre, at han din säd är.

14. Då stod Abraham bittida up om morgonen, och tog bröd och en flaska med watn, och lade på Hagar's rygg, och pilten med, och lät gå henne. Hon gick sin wäg, och for will i öknene, wid Bersaba.

15. Då nu watnet i flaskone war för-tärdt, kastade hon pilten under en buska.

16. Och gick bort och satte sig tvärs öfwer långt ifrå, wid et armborst skott; th hon sade: Jag gitter icke se uppå at pilten dör. Och wid hon satt tvärs öfwer, hof hon up fina röft, och gret.

17. Då hörde Gud piltens röft, och Guds Ängel kallade Hagar af himmelen, sägandes: Hwad skadar dig, Hagar? Frukta dig intet; förth Gud hafwer hört piltens röft, der han ligger.

18. Statt up, tag pilten, och hålt honom med dina händer: Th jag skall göra honom til stort folk.

19. Och Gud öppnade hennes ögon, at hon fick se en wattungbrunn. Då gick hon til och fylde sina flasko med watn, och gaf piltenom dricka.

20. Och Gud war med piltenom; han

wärte, och bodde i öknene, och wardt en god skytte.

21. Och bodde i den öknene Sharan: Och hans moder tog honom hustru utur Egypti land.

22. På samma tiden talade Abimelech och Shicol, hans härhöfwitsman, med Abraham, och sade: Gud är med dig uti allt det du gör.

23. Så swär mig nu wid Gud, at du är mig icke arg, eller minom barnom, eller minom barnabarnom: Utan den barmhertighet, som jag hafwer gjort med dig, den gör och med mig, och landena, der du en främ-ling uti äst.

24. Då sade Abraham: Jag will swärja.

25. Och Abraham straffade Abimelech för den wattungbrunnens skull, som Abimelechs tjenare hade tagit med wäld.

26. Då swarade Abimelech: Jag hafwer icke wist, ho det gjorde: Ej heller sade du mig det; dertil hafwer jag icke hört det förra än i dag.

27. Då tog Abraham får och få, och gaf Abimelech: Och gjorde båda et förbund med hwarannan.

28. Och Abraham stälde sju lamb affides.

29. Sade Abimelech til Abraham: Hwad skola de sju lamb, som du hafwer stält der affides?

30. Han swarade: Sju lamb skall du taga af mine hand, at de skola wara mig til ert wittnesbörd, at jag denna brunn grafwit hafwer.

31. Och alltså gjorde de det förbund i Bersaba: Då stodo Abimelech och hans härhöfwitsman Shicol up, och drogo in i de Philisteers land igen.

33. Och Abraham plantade trä i Bersaba; och predikade der om HERrans ewiga Guds namn:

34. Och war en främ-ling uti de Philisteers land i långan tid.

22. Capitlet.

Isaac offras. Christus låfwas.

Nahors barn.

Sedan det skedt war, försökte Gud Abraham, och sade til honom: Abraham. Och han swarade: Här är jag.

2. Och han sade: Tag Isaac din enda son, den du får hafwer, och gack bort uti Moria

land, och offra honom der til et bränneoffer på et berg, det jag dig sägandes warder.

3. Då stod Abraham bittida up om morgonen, och sadlade sin åsna, och tog med sig två drängar, och sin son Isaac, och högg sönder wed til bränneoffer, stod up och gick bort til det rum, som Gud honom sagt hade.

4. På tredje dagen hof Abraham sin ögon up, och såg rummet långt ifrå.

5. Och sade til sina drängar: Blistwer I här med åsnanom, jag och pilten wiljom gå dit bort, och när wi tilbedit hafwom, wilje wi komma igen til eder.

6. Och Abraham tog weden til bränneoffret, och lade den på sin son Isaac: Men han tog elden och knifwen i sina hand, och gingo så både tillsammans.

7. Då sade Isaac til sin fader Abraham: Min fader. Abraham swarade: Här är jag, min son. Och han sade: Si, här är elden och weden, hwar är nu fåret til bränneoffret?

8. Abraham swarade: Gud försjer wäl fåret, min son, til bränneoffret: Och de gingo både tillsammans.

9. Och som de kommo til rummet, der Gud honom af sagt hade, byggde Abraham der et altare, och lade weden deruppå; bandt sin son Isaac, och lade honom på altaret, ofwan på weden.

10. Och uträckte sina hand, och tog til knifwen, at han skulle slagta sin son.

11. Då ropade honom HERANS Ängel af himmelen och sade: Abraham, Abraham. Han swarade: Här är jag.

12. Han sade: Kom intet dina hand wid pilten, och gör honom intet; ty nu wet jag at du fruktar Gud, och hafwer icke skonat din enda son för mina skull.

13. Då hof Abraham sin ögon up, och såg en wädur bak sig, befajad med hornen uti en törnebuska: Och gick dit, och tog den wäduren, och offrade honom til et bränneoffer i fins sons stad.

14. Och Abraham kallade det rummet, HEREN ser: Af hwilko man ännu i dag säger: På berget, der HEREN sedd warder.

15. Och HERANS Ängel ropade åter til Abraham af himmelen,

16. Och sade: Jag hafwer sworit wid mig sjelf, säger HEREN, efter du detta gjorde, och icke skonade din enda son,

17. At jag skall wälsigna, och föröka dina säd såsom stjernorna på himmelen, och såsom

janden på hassens strand: Och dina säd skall besitta sina fiendaras portar.

18. Och i dine säd skall allt folk på jordene wälsignadt warda; derföre, at du mine röst lydt hafwer.

19. Sedan gick Abraham til drängarna igen, och gjorde sig redo, och drogo tillsammans til Bersaba, och bodde der.

20. Då detta så skedd war, begaf sig, at Abraham wardt sagdt: Si, Milca hafwer ock födt barn dinom broder Nahor;

21. Nemliga Uz den förstfödda, och Bus hans broder, och Kemuel, af hwilkom de Syrier komme äro:

22. Och Kesed, och Haso, och Bildas, och Sidlaph, och Bethuel.

23. Men Bethuel födde Rebecka. Dessa åtta födde Milca Nahor, Abrahams broder.

24. Och hans frilla benämnd Rehuma födde ock, nemliga Tebah, Saham, Thahas och Maacha.

23. Capitlet.

Saras död. Abrahams graf.

Sara lefde i hundra sju och tjugu år:

2. Och blef död i den hufwudstaden, som kallas Hebron i Canaans lande: Då kom Abraham til at förja och begråta henne.

3. Sedan stod han up ifrå hennes lik, och talade til Sets barn, och sade:

4. Jag är en främling och en gäst när eder, gifwer mig en arfrätt til begrafning när eder, at jag må begrafwa min döda, som för mig ligger.

5. Då swarade Sets barn Abraham, och sade til honom:

6. Hör oß, käre herre, du äst en Guds förste när oß; begraf din döda uti våra bästa grifter: Ingen menniska af oß skall förwägra dig, at du begrafwer din döda i hans graf.

7. Då stod Abraham up, och bugade sig för landsens folke, nemliga för Sets barnom.

8. Och han talade med dem, och sade: Är det eder i sinnet, at jag begrafwer min döda, som för mig ligger, så hörer mig, och beder för mig inför Ephron Zoars son,

9. At han gifwer mig sina dubbelkulo, den han hafwer i andanom på sinom åter, för reda penningar; låter mig henne få när eder til en arfgrift.

10. Th Ephron bodde ibland Sets barn. Då svarade Ephron, den Setheen, Abraham i Sets barns åhöro, för allom dem, som ut och in gingo genom hans stadspört, och sade:

11. Nej, min herre, utan hör til hwad jag säga will: Jag gifwer dig åkren, och den fulon med, som der inne är, och gifwer dig honom för mitt folks barns åsyn, til at begrafwa din döda.

12. Då bugade sig Abraham för landsens folke,

13. Och talade til Ephron i landsens folks åhöro, och sade: Will du höra mig, så tag penningar af mig för åkren, de jag dig gifwa will; och så will jag der begrafwa min döda.

14. Ephron svarade Abraham, och talade til honom:

15. Min herre, hör dock mig: Marken är wärd fyrahundrade siklar silfwer; men hwad kan det draga emellan mig och dig? Begraf man din döda.

16. Abraham hörde Ephron, och wog honom penningarna til, som han nämnt hade, hwilket Sets barn åhöorde, nemliga fyrahundrade siklar silfwer, som då gåfwe och gängse woro.

17. Och så wardt Ephrons åker, der den dubbelfulan inne war, twärs öfwer Mamre, tilegnad Abraham til ewärdeliga ägo, med fulone derinne, och med all trä omkring åkren,

18. I Sets barns och allas deras åsyn, som genom hans stadspört ut och in gingo.

19. Sedan begrof då Abraham Sara sina hustru uti fulone i åkrenom, den dubbel war, twärs öfwer ifrå Mamre, det är Hebron i Canaans lande.

20. Och alltså wardt Abraham stadfäst den åkren, och fulan, til begrafnings egen-dom af Sets barnom.

24. Capitlet.

Eleasar swär, fändes, beder, finner
Rebecka, kommer igen.

Och Abraham war gammal och wäl alderstigen: Och HERren hade wälsignat honom i all sthede.

2. Då sade han til sin äldsta hustjenare, den all hans tingest förestod: Lagg dina hand under mina länd;

3. Och swär mig wid HERran, himme-

lens och jordenes Gud, at du icke tager min-
sone hustru af Canaans döttrar, ibland
hwilka jag bor:

4. Utan far in uti mitt fädernesland, och til mina slägt, och tag minom sone Isaac hustru.

5. Tjenaren sade: Om så hände, at qwin-
nan icke wille komma med mig in i detta
land, skall jag då låta din son komma dit i
landet igen, dädan du kommen äft?

6. Abraham sade til honom: Waffa dig
derföre, at du icke förer min son dit igen.

7. HERren himmelens Gud, som mig
tog utu mins faders huse, och utu mitt föd-
slo land, den med mig talat, och deßlikes swu-
rit och sagt haftwer: Detta landet will jag
gifwa dine säd; han skall sända sin Ängel
framför dig, at du skall taga minom sone
der hustru.

8. Swar nu qwinnan dig icke följa will;
så äft du qwitt denna ed: Allenäst låt icke
min son komma dit igen.

9. Då lade tjenaren sina hand under Ab-
rahams fins herras länd, och swor honom
här uppå.

10. Så tog tjenaren tio camelar, af fins
herras camelar, och drog åftad, och hade
med sig af allahanda fins herras haftwor,
och war uppe, och for til Mesopotamien til
Nahors stad.

11. Der lät han camelarna blifwa utan-
för stadenom, wid en wattubrunn, om afto-
nen då qwinfolken plägade der komma och
taga watn,

12. Och sade: Herre, mins herras Abra-
hams Gud, kom i dag emot mig, och gör
barmhertighet med minom herra Abraham.

13. Si, jag står här när wattubrunne-
nom, och deras döttrar, som bo i denna stad,
warda här utkommande til at taga watn.

14. Swar nu någon piga kommer, och
jag säger til henne: Hålt hit dina fruko, och
låt mig dricka, och hon säger: Drick, jag will
och gifwa dina camelar dricka, at hon är den
samma, som du hafwer bestärt dinom tjena-
re Isaac, och at jag derpå må förstå, at du
hafwer gjort barmhertighet med minom
herra.

15. Och förra än han uttalat hade: Si,
Rebecka Bethuels dotter kom ut, hwilken är
Milcas son, den Nahors Abrahams broders
hustru war, hon bar ena fruko på arlarna.

16. Och hon war en ganfsta dägelig piga

under ansiktet, och war ännu jungfru, och ingen man hade känt henne: Hon kom ned til brunnen, och fylde krukona, och wille gå hem igen.

17. Då lopp tjenaren emot henne, och sade: Låt mig dricka något litet watn af dine kruko.

18. Och hon sade: Drick, min herre: Och strax tog hon krukona ned på sina hand, och gaf honom dricka.

19. Och då hon hade gifwit honom dricka, sade hon: Jag will ock ösa watn åt dina camelar, til deß at de få alle dricka.

20. Och hon slog strax watnet utu krukone i hoen, och lopp åter til brunnen til at ösa, och watnade alla hans camelar.

21. Men mannen undrade på henne, och war stilla, til deß han kunde få weta, om HERren hade gjort hans resa lyckosam, eller ej.

22. Då nu alle camelarne hade druckit, tog han fram et gyldene ännespänn, wägan-des en half sikel, och två armringar til hennes händer, wägan-de tio siller guld;

23. Och sade: Min dotter, hwem hörer du til? Säg mig dock det: Haftwe wi ock rum til at få herberge i dins faders huse?

24. Hon sade til honom: Jag är Bethuels dotter, Mitas sons, som hon hafwer födt Mahor.

25. Och hon sade ytterligare til honom: Är ock så mycket halm och foder när oß, och rum nog til herberge.

26. Då böjde mannen sig ned, och bad til HERran.

27. Och sade: Lofwad ware HERren, mins herras Abrahams Gud, som icke hafwer tagit sina barmhertighet och sina sanning ifrå minom herra: Förth HERren hafwer fört mig den rätta wägen til mins herras broders hus.

28. Och pigan lopp, och sade allt detta i fins moders huse.

29. Och Rebecka hade en broder, som het Laban: Och Laban lopp ut til mannen wid brunnen.

30. Och när han såg ännespänn och armringarna i sine systers händer, och hörde Rebeckas sine systers ord, at hon sade: Så hafwer mannen sagt mig; kom han til mannen: Och si, han stod när camelarna wid brunnen:

31. Och sade: Kom här in, du HERrans

wälsignade, hwi står du här ute? Jag hafwer rhmt huset, och gjort rum för camelarna.

32. Så hade han mannen in i huset, och lade af camelarna, och gaf dem halm och foder, och watn til at två hans fötter, och männernas, som med honom woro.

33. Och satte mat för honom. Då sade han: Jag will icke äta, förra än jag hafwer wärfwat mitt ärende. De swarade: Säg.

34. Han sade: Jag är Abrahams tjenare.

35. Och HERren hafwer riteliga wälsignat min herra, och han är stor worden, och han hafwer gifwit honom får och få, silfwer och guld, tjenare och tjenarinnor, camelar och åfnar.

36. Der til hafwer Sara, mins herras hustru, födt minom herra en son i sinom alderdom, honom hafwer han gifwit allt det han hafwer.

37. Och min herre hafwer tagit en ed af mig, och sagt: Du skalt icke taga minom sone någon hustru af de Cananeers döttrar, i hwilkas land jag bor;

38. Utan far bort til mins faders hus, och til mina slägt, tag der minom sone hustru.

39. Men jag sade til min herra: Huru? Om qwinnan icke will följa mig?

40. Då sade han til mig: HERren, för hwilkom jag wandrar, warder sändandes sin Ängel med dig, och skall göra din wäg lyckosam, så at du skalt taga minom sone hustru af mine slägt och mins faders huse.

41. Då skall du wara min ed qwitt, när du kommer til mina slägt; gifwa de dig icke, så äft du min ed qwitt.

42. Så kom jag i dag til brunnen, och sade: HERre, mins herras Abrahams Gud, hafwer du gjort min wäg lyckosam, den jag nu refer:

43. Si, så står jag här wid wattungbrunnen. När nu en jungfru kommer här ut til at taga watn, och jag säger til henne: Gif mig litet watn at dricka af dine kruko;

44. Och hon warder sägandes: Drick du; jag will ock watna dina camelar: det är den qwinna, som HERren hafwer beskärt mins herras sone.

45. Förra än jag nu sådan ord utsagt hade i mino hjerta, si, då kom Rebecka ut med ene kruko på sine axel, och gick ned åt

brunnen til at taga watn. Då sade jag til henne: Gif mig dricka.

46. Och hon tog snarliga krukona af sin axel, och sade: Drink; dina camelar will jag och watna. Så drack jag, och hon watnade också camelarna.

47. Och jag frågade henne, och sade: Swars dotter äst du? Hon swarade: Jag är Bethuels dotter, Nahors sons, som Milca honom födt hafwer. Då hängde jag et ännespänn på hennes anlete, och armringar öfwer hennes händer:

48. Och böjde mig neder, och bad til HERAN, och lofwade HERAN, mins herras Abrahams Gud, som mig hade fört rätta vägen, at jag skulle taga til hans son mins herras broders dotter.

49. Om I nu ären de, som bewisen minom herra barmhertighet och sanning, så säger mig det: Swar och icke, så säger mig och det; at jag wänder mig antingen til den höggra sidona, eller til den wänstra.

50. Då swarade Laban och Bethuel, och sade: Det är utgångit af HERANOM, derföre kunne wi intet säga dig emot, hwarken ondt eller godt.

51. Der är Rebecka för dig, tag henne, och far din wäg, at hon blifwer dins herras sons hustru, som HERAN sagt hafwer.

52. Då Abrahams tjenare hörde dessa ord, bugade han sig til jordena för HERANOM.

53. Och tog fram silfwer och guldene klenodier och kläder, och gaf dem Rebecka: Men hennes broder och moder gaf han örter.

54. Då åt han och drack samt med männen, som med honom woro, och blefwo der öfwer nattena. Om morgonen stod han up, och sade: Låter mig fara til min herra.

55. Men hennes broder och moder sade: Låt dock blifwa pigona wid tio dagar när öf; sedan skall du fara.

56. Då sade han til dem: Förhåller mig icke, förth HERAN hafwer gjort min wäg lyckosam: Släpper mig, at jag far til min herra.

57. Då sade de: Låter öf kalla pigona, och fråga hwad hon säger dertil.

58. Och de kallade Rebecka, och sade til henne: Will du fara med denne mannenom? Hon swarade: Ja, jag will med honom.

59. Så läto de Rebecka sina syster fara

med hennes ammo, och Abrahams tjenare, och hans följare.

60. Och de wälsignade Rebecka, och sade til henne: Du äst vår syster, förkofra dig til tusende tusend, och din säd besitte sina fienders portar.

61. Så redde Rebecka sig til med sina pigor, och satte sig på camelarna, och följde mannen efter. Och tjenaren tog Rebecka til sig, och for sin wäg.

62. Men Isaac kom ifrå den brunnen, som kallades dens lefwandes och seendes; th han bodde i det landet söder ut.

63. Och war utgången til at bedja i markene om astone: Och hof up sin ögon, och såg at camelarne kommo der.

64. Och Rebecka hof up sin ögon, och såg Isaac: Då steg hon af camelen,

65. Och sade til tjenaren: Hwad man är det, som kommer emot öf på markene? Tjenaren sade: Det är min herre. Då tog hon mantelen och höljde sig.

66. Och tjenaren förtälde Isaac allt, huru han sakena uträttat hade.

67. Då förde Isaac henne in i fins moders Saras hyddo, och tog Rebecka, och hon wardt hans hustru, och han wardt fär åt henne: Och så wardt Isaac hugswalad öfwer sina moder.

25. Capitlet.

Retura barn. Abrahe död. Ismaels, Isaacs söner.

Abraham tog åter ena hustru, hon het Retura.

2. Hon födde honom Simran och Jaksan, Medan och Midian, Zisbat och Suah.

3. Men Jaksan födde Seba och Dedan. Dedans barn woro Assurim, Retufim och Leummim.

4. Midians barn woro Epha, Epher, Hanoch, Abida och Eldaa: Dessa äro alle Retura barn.

5. Men Abraham gaf allt sitt gods Isaac.

6. Men de barnen, som han hade af frilorna, gaf han skänker, och lät dem fara ifrå sin son Isaac, medan han än lefde, öster ut i österlanden.

7. Men Abrahams alder, som han lefde, war hundrade fem och sjutio år.

8. Och blef sjuk, och dödde i en rolig al-

der, då han af ålder och lefwande mätter war; och wardt samlad til sitt folk.

9. Och honom begrofw hans söner, Isaac och Ismael, i den dubbelkulone, på Ephrons åker, Bohars Setheens sons, som ligger emot Mamre;

10. I den markene, som Abraham köpt hade af Hets barnom: Der är Abraham begrafwen med Sara sine hustru.

11. Och efter Abrahams död wälsignade Gud hans son Isaac: Och han bodde wid den brunnen, som kallades dens lefwandes och seendes.

12. Detta är Ismaels Abrahams sons slägt, som Hagar, Saras tjenstegwinna af Egypten, födde honom.

13. Och detta är Ismaels barns namn, der deras slägte hafwa namn af: Ismaels förste son Nebajoth, Redar, Abbeel, Mibsam,

14. Misma, Duma, Massa,

15. Hadar, Thema, Jethur, Naphis och Redma.

16. Deße äro Ismaels barn med deras namn, i deras byar och städer, tolf förstar.

17. Och detta är Ismaels ålder, hundra och sju och tretio år; och han wardt sjuå och dödde, och wardt samlad intil sitt folk.

18. Men han bodde ifrå Hewila in til Zur emot Egypten, när man går til Assyrien; och satte sig emot alla sina bröder.

19. Detta är Isaacs Abrahams sons slägte: Abraham födde Isaac.

20. Men Isaac war fyratio år gammal, då han tog Rebecka til hustru, Bethuels Syrens af Mesopotamien dotter, Labans Syrens syster.

21. Men Isaac bad HERAN för sine hustru, ty hon war ofruktfam; och HERAN hörde honom, och Rebecka hans hustru wardt hafwande.

22. Och barnen stötte sig med hwarannan i hennes lif. Då sade hon: Efter mig skulle så gå, hwi är jag då worden hafwandes? Och gick bort til att fråga HERAN.

23. Och HERAN sade til henne: Tu folk äro i dino lifwe, och twäggehanda folk skola skiljas utaf dino lifwe: Och det ena folket skall öfwerwinna det andra, och den större skall tjena den mindre.

24. Då nu tiden kom at hon föda skulle, si, då woro twillingar i hennes lifwe.

25. Den förste, som utkom, war röd och

ludin som et skin: Och de kallade honom Esau.

26. Strax derefter kom hans broder ut, han hölt med sine hand i Esaus fotablad, och de kallade honom Jacob: Sextio år gammal war Isaac, då de wordo födde.

27. Och då drängarne wordo store, wardt Esau en jägare och en återman; men Jacob en from man, och bodde i tjäll.

28. Och Isaac hade Esau kär, ty han plägade äta af hans wede: Men Rebecka hade Jacob kär.

29. Och Jacob tokade en rätt: Då kom Esau af markene, och war trötter;

30. Och sade til Jacob: Gif mig äta af denna röda rättenom, ty jag är trötter: Deraf heter han Edom.

31. Men Jacob sade: Sälj mig i dag din förstfödsörätt.

32. Esau swarade: Si, jag måste dock dö: Swad warder mig den förstfödsörätten nyttig?

33. Jacob sade: Så swär mig i dag. Och han swor honom: Och sålde så Jacob sin förstfödsörätt.

34. Då gaf Jacob honom bröd och den grönwällingen, och han åt och drack, och stod up, och gick dädan. Och så föraktade Esau sin förstfödsörätt.

26. Capitlet.

Isaac i Gerar. Abimelechs förbund.

Esau hustrur.

Så kom en dyr tid i landet, efter den förra, som war i Abrahams tid: Och Isaac for til Abimelech, de Philisteers Konung, til Gerar.

2. Då uppenbarade sig honom HERAN, och sade: Far icke ned i Egypten; utan blif i det land, som jag säger dig.

3. Blif en främling i deße landena, och jag skall wara med dig, och wälsigna dig: Förth dig dine säd skall jag gifwa all denna landen, och skall stadfästa min ed, som jag dinom fader Abraham swurit hafwer.

4. Och skall föröka dina säd såsom stjernorna på himmelen, och skall gifwa dine säd all denna landen: och igenom dina säd skola all folk på jordene wälsignade warda.

5. Derröre, at Abraham hafwer warit mina röst hörig, och hafwer hållit mina seder, min bud, mina stadgar och min lag.

6. Så bodde Isaac i Gerar.
7. Och när folket i den landsändanom frågade honom om hans hustru, sade han: Hon är min syster; ty han fruktade at säga: Hon är min hustru; at de tiläfwenthyrs icke måtte slagit honom ihjäl för Rebeckas skull. Ty hon war dägelig under ansiktet.
8. Då han nu hade warit der en tid lång, såg Abimelech de Philisteers Konung ut genom fenstret, och wardt warse at Isaac skämtade med sine hustru Rebecca.
9. Då kallade Abimelech Isaac, och sade: Si, det är din hustru; hwi hafwer du sagt: Hon är min syster? Isaac swarade honom: Jag tänkte, at jag måtte tiläfwenthyrs warda slagen ihjäl för hennes skull.
10. Abimelech sade: Hwi hafwer du då gjort oß det? Mätte sakta hafwa skett, at någon af folket hade lägrat sig med dine hustru, och så hade du kommit skuld uppå oß.
11. Då böd Abimelech allo folkena, och sade: Hwilken som kommer wid denna mannen, eller hans hustru, han skall döden dö.
12. Och Isaac sådde der i landet, och fick det året hundradefalt; ty HERren wälsignade honom.
13. Och han wardt en mächtig man, gick och wärte til, til deß han wardt ganfska stor.
14. Och hade mycket gods i får och få, och mycket tjenstefolk: Derföre afundades de Philisteer wid honom.
15. Och kastade igen alla de brunnar, som hans faders tjenare grafwit hade i hans faders Abrahams tid, och fylde dem up med jord:
16. Så at och Abimelech sade til honom: Får ifrån oß; ty du äst worden oß för mächtig.
17. Då for Isaac dädan, och slog up sin tjäll i Gerars dal, och bodde der.
18. Och lät upgrafwa igen de wattnbrunnar, som de i hans faders Abrahams tid grafwit hade, hwilka de Philisteer efter Abrahams död igenfyllt hade: Och kallade dem wid samma namnet, som hans fader dem kallat hade.
19. Grofwo och Isaacs tjenare i dalenom, och funno der en brunn med lefwandes watn.
20. Men herdarne af Gerar trätte med Isaacs herdar, och sade: Detta watnet är vårt. Då kallade han den brunnen Eset; derföre, at de hade der gjort honom högmöd.
21. Då grofwo de en annan brunn, der trätte de och öfwer: Derföre kallade han honom Sitna.
22. Då skyndade han sig dädan, och grof en annan brunn; der trätte de intet om: Derföre kallade han honom Rehoboth, och sade: Nu hafwer HERren gifwit oß rum, och låtit oß wäxa til i landena.
23. Derefter for han dädan til Bersaba.
24. Och HERren syntes honom i den nattene, och sade: Jag är din faders Abrahams Gud: Frukt dig intet, ty jag är med dig, och skall wälsigna dig, och föröka dina fäd, för mins tjenares Abrahams skull.
25. Då byggde han dersammastädes et altare, och predikade om HERrans namn, och upslog der sitt tjäll: Och hans tjenare grofwo der en brunn.
26. Och Abimelech gick til honom af Gerar, och Abusath hans wän, och Philcol hans härhöfwitsman.
27. Men Isaac sade til dem: Hwi kommen I til mig? Haten I mig dock, och hafwen drifwit mig ifrån eder.
28. De sade: Wi se med seende ögon, at HERren är med dig, derföre sade wi: Det skall wara en ed emellan oß och dig, och wiljom göra et förbund med dig;
29. At du icke gör oß någon skada, lika som wi icke heller hafwe något afhändt dig, och såsom wi ej heller hafwe gjort dig annat än godt, och låtit dig fara med frid; men nu äst du den som HERren wälsignat hafwer.
30. Då gjorde han dem en måltid, och de åto och drucko.
31. Och om morgonen bittida stodo de up, och sworo den ene dem andra: Och Isaac lät dem gå. Och de foro ifrå honom med frid.
32. Samma dagen kommo Isaacs tjenare, och sade honom om brunnen, som de grafwit hade, och sade til honom: Wi hafwom funnit watn.
33. Och han kallade honom Saba: Deraf heter den staden Bersaba än i dag.
34. Då Esau war fyrratio år gammal, tog han hustrur, Judith Beeris dens Hethens dotter, och Basmath Elons dens Hethens dotter.
35. De woro båda emot Isaac och Rebecca ganfska bittra.

27. Capitlet.

Jacob wälsignas. Esau vredgas.
Rebecka warnar Jacob.

Och det begaf sig, då Isaac war worden gammal, at hans ögon wordo mörk til syn, kallade han Esau, sin större son, och sade til honom: Min son. Han swarade honom: Här är jag.

2. Och han sade: Si, jag är worden gammal, och wet ej när jag skall dö.

3. Så tag nu din thg, foger och boga, och gack ut i markena, och hemta mig willebråd;

4. Och gör mig en mat, så som jag gerna will hafwat, och bär mig honom här in, at jag må äta; på det min själ må wälsigna dig, förra än jag dör.

5. Men Rebecka hörde sådana ord, som Isaac sade til sin son Esau. Och Esau gick ut i markena, at han skulle taga willebråd, och hafwa henne hem.

6. Då sade Rebecka til sin son Jacob: Si, jag hafwer hört din fader tala med dinom broder Esau, och säga:

7. Hemta mig en willebråd, och gör mig mat, at jag må äta, och wälsigna dig för HERANOM, förra än jag dör.

8. Så hör nu min son mina röst, hwad jag dig säger:

9. Gack bort til hjorden, och hemta mig två goda fedlingar, at jag gör dinom fader deraf mat, såsom han gerna will hafwat.

10. Det skalt du bära dinom fader in, at han äter; på det han må wälsigna dig, förra än han dör.

11. Jacob sade til sina moder Rebecka: Si, min broder Esau är ludin, och jag slä-
ter.

12. Så kan tiläfwenthyrs min fader taga uppå mig, och måtte tänka, at jag will be-
draga honom: Och låter så öfwer mig gå en förbannelse, och icke en wälsignelse.

13. Då sade hans moder til honom: Den förbannelsen ware öfwer mig, min son; hör man du mina röst, gack och tag mig det hit.

14. Då gick han bort och tog, och bar til sina moder: Då gjorde hans moder en mat, såsom hans fader gerna hadet.

15. Och tog Esaus, hennes större sons, kosteliga kläder, som hon när sig i huset hade, och klädde dem på Jacob sin mindre son.

16. Men skinnen af fedlingarna swepte hon om hans händer, och der han war släter på halshenom.

17. Och fick så maten, med bröd, såsom hon redt hade, uti Jacobs fins sons hand.

18. Och han bar det in til sin fader, och sade: Min fader. Han swarade: Här är jag; ho äft du, min son?

19. Jacob sade: Jag är Esau, din förstfödde son; jag hafwer gjort som du haftwer sagt mig: stätt up, sätt dig, och ät af mine willebråd, på det din själ må wälsigna mig.

20. Men Isaac sade til sin son: Min son, huru hafwer du så snart funnit? Han swarade: HEREN din Gud hafwer mig det be-
sthyrt.

21. Då sade Isaac til Jacob: Gack hit, min son, at jag tager uppå dig, om du äft min son Esau, eller ej.

22. Så gick Jacob til sin fader Isaac, och då han hade tagit uppå honom, sade han: Röstn är Jacobs röst, men händerna äro Esaus händer.

23. Och kände honom intet, ty hans händer woro ludna, såsom Esaus hans broders händer; och så wälsignade han honom.

24. Och sade til honom: Äft du min son Esau? Han swarade: Ja, jag äret.

25. Då sade han: Så tag mig hit, min son, til at äta af dine willebråd, at min själ må wälsigna dig. Då bar han det til honom, och han åt; och bar honom deßlikes win in, och han drack.

26. Och Isaac hans fader sade til honom: Kom hit, och kyß mig, min son.

27. Han gick til, och kyßte honom. Då kände han luften af hans kläder, och wälsignade honom och sade: Si, mins sons luft är såsom ens åters luft, den HEREN wälsignat hafwer.

28. Gud gifwe dig af himmelens dagg, och af jordenes fetma, och rikeliga korn och win.

29. Folk tjene dig, och slägter falle dig til fota: War en herre öfwer dina bröder, och dinns moders barn falle dig til fota: Förbannad ware den dig förbannar; wälsignad ware den dig wälsignar.

30. När nu Isaac lyftat hade wälsignelsen öfwer Jacob, och Jacob som nogast utgängen war ifrå sinom fader Isaac, då kom Esau hans broder utaf sine jagt,

31. Och gjorde också en mat, och bar in til sin fader, och sade til honom: stätt up, min fader, och ät af dins sons wildebråd, at din själ må wälsigna mig.

32. Då swarade honom Isaac hans fader: Ho äst du? Han sade: Jag är Esau din förstfödde son.

33. Då wardt Isaac öfvermåttan häpen, och sade: Ho? Och hwar är då den jagaren, som mig det burit hafwer, och jag at utaf allo, förra än du kom, och wälsignade honom? Han skall ock wälsignad blifwa.

34. När Esau detta fins faders tal hörde, ropade han högt, och wardt öfvermåttan förbittrad, och sade til sin fader: Wälsigna ock mig, min fader.

35. Men han sade: Din broder är kommen med list, och hafwer din wälsignelse borta.

36. Då sade han: Rätteliga heter han Jacob, th han hafwer nu två resor undertrampat mig: Min förstfödsrorätt hafwer han borta; och si, nu tager han ock min wälsignelse bort. Och sade: Hafwer du ingen wälsignelse behållit för mig?

37. Isaac swarade, och sade til honom: Jag hafwer satt honom til en herre öfwer dig, och alla hans bröder hafwer jag gjort honom til tjenare; med korn och win hafwer jag försatt honom: Swad skall jag dock nu göra dig, min son?

38. Esau sade til sin fader: Hafwer du då icke utan en wälsignelse, min fader? Wälsigna mig ock, min fader; och hof up sina röst och gret.

39. Då swarade Isaac hans fader och sade til honom: Si, en fet boning skalt du hafwa på jordene, och af himmelens dagg ofwan efter.

40. Med ditt swärd skalt du nära dig, och skalt tjena dinom broder: Och det skall ske, at du skalt ock warda en herre, och rifwa hans ock af dinom halse.

41. Och Esau wardt wred uppå Jacob, för wälsignelsens skull, der hans fader honom med wälsignat hade, och sade i sitt hjerta: Den tiden warder snart kommandes, at min fader måste få sorg, th jag will dräpa min broder Jacob.

42. Då wardt Rebecka sagdt om deßa hennes större sons Esaus ord: Och sände bort, och lät kalla sin mindre son Jacob, och sade til honom:

Si, din broder Esau hotar dig, at han will dräpa dig.

43. Och hör nu mina röst, min son, gör dig redo, och fly til min broder Laban i Haran.

44. Och blif en tid lång när honom, til deß mins broders grymhet återwänder.

45. Och til deß hans wrede wändes ifrå dig, och förgäter det du honom gjort hafwer; så will jag sedan sända, och låta hemta dig dädan: Hwi skulle jag mista eder båda på en dag?

46. Och Rebecka sade til Isaac: Mig ledes wid at lefwa, för Hets döttrars skull: Om Jacob tager hustru af Hets döttrar, hwilka äro såsom deßa landsens döttrar, efter hwad skall jag lefwa?

28. Capitlet.

Jacobs flykt, stege, löfte.

Då kallade Isaac sin son Jacob, och wälsignade honom, och böd honom, och sade til honom: Tag icke hustru af Canaans döttrar;

2. Utan gör dig redo, och far in i Mesopotamien til Bethuel, dins moderfaders hus, och tag dig der hustru af Labans mins moderbroders döttrar.

3. Men allsmächtig Gud wälsigne dig, och göre dig frukttsam, och föröke dig, så at du warder en skare med folk:

4. Och gifwe dig Abrahams wälsignelse, dig och dine säd med dig; at du må besitta det land, der du en främling uti äst, det Gud Abraham gifwit hafwer.

5. Så skilde Isaac Jacob ifrå sig, at han for in i Mesopotamien til Laban Bethuels son af Syrien, Rebeckas broder, som hans och Esaus moder war.

6. När nu Esau såg, at Isaac hade wälsignat Jacob, och sändt honom in i Mesopotamien, at han skulle der taga sig hustru; och at sedan han honom wälsignat hade, böd han honom, och sade: Du skalt ingen hustru taga af Canaans döttrar:

7. Och at Jacob war sinom fader och moder lydig, och for in i Mesopotamien:

8. Säg ock, at Isaac hans fader såg icke gerna Canaans döttrar:

9. Gick han bort til Ismael, och tog, utöfwer de hustrur han tilförene hade, Mahalath, Ismaels Abrahams sons dotter, Reba-joths syfter, til hustru.

10. Men Jacob for ut ifrå BerSaba, och reste til Haran.

11. Och kom på et rum, der blef han öfwer nattena, förth solen war bärgad; och han tog en sten der på rummena, och lade honom under sitt hufvud, och lade sig i samma rum til at softwa.

12. Och honom drömde, och si, en stege stod på jordene, och änden på honom tog up i himmelen: Och si, Guds Änglar stego derpå up och neder.

13. Och HERren stod der öfwerst uppå, och sade: Jag är HERren, Abrahams och dins faders Gud, och Isaacs Gud: Det landet, som du ligger uppå, skall jag gifwa dig och dine jäd.

14. Och din säd skall warda såsom stoftet på jordene; och du skall warda utspribder wäster ut, öfter ut, norr ut, och söder ut, och genom dig och dina säd skola alla slægter på jordene warda wälsignade.

15. Och si, jag är med dig, och skall förwara dig ehwart du far, och skall föra dig åter i detta landet igen. Och skall icke öfwergifwa dig, til des jag gör allt det jag dig sagt hafwer.

16. Då nu Jacob wakenade up af sin sömn, sade han: Wißerliga är HERren i detta rum, och jag wistet icke.

17. Och fruktade han sig, och sade: Detta måste wara et heligt rum; th här bor wißerliga Gud, och här är himmelens port.

18. Och Jacob stod up om morgonen bittida, och tog stenen, som han hade lagt under sitt hufvud, och reste honom up til en wård, och gjöt oljo der ofwan på.

19. Och kallade det rummet BethEl; men tilföre hette den staden Lus.

20. Och Jacob gjorde et löfte, och sade: Om så är, at Gud blifwer med mig, och förwarar mig på denna wägen, som jag reser, och gifwer mig bröd til at äta, och kläder til att klädas med;

21. Och förer mig med strid åter hem igen til min fader; så skall HERren wara min Gud.

22. Och denne stenen, som jag uprest hafwer til en wård, skall warda et Guds hus: Och allt det du mig gifwer, der will jag gifwa dig tiond af.

29. Capitlet.

Jacobs tjenst, hustrur, fyra söner.

Då hof Jacob sin fot up, och gick in i det land, som öfter ut ligger.

2. Och såg sig om, och si, der war en brunn på markene; och si, tre hjordar med får der när; förth hjordarne måste dricka af brunnenom; och låg en stor sten för hålet på brunnenom.

3. Och de plögade der församla alla hjordarna, och wältra stenen ifrå brunns hålet, och watna fåren, och lade så åter stenen för hålet i sitt rum igen.

4. Och Jacob sade til dem: Mine bröder, hwadan ären I? De swarade: Wi äre af Haran.

5. Han sade til dem: Känner I och Laban Mahors son? De swarade: Wi känne honom wäl.

6. Han sade: Går honom och wäl i hand? De swarade: Honom går wäl i hand: Och si, der kommer hans dotter Rachel med fåren.

7. Han sade: Det är ännu bittida dags, och är icke ännu tid drifwa bofskapen hem; watner fåren, och går bort med dem i bet.

8. De swarade: Wi kunne icke, förre än du alle hjordarne komma tillsammans, och wi wältra stenen ifrå brunns hålet, och watna fåren.

9. Medan han ännu talade med dem, kom Rachel med sins faders får; förth hon waftade fåren.

10. Då Jacob såg Rachel, Labans fins moderbroders dotter, och Labans fins moderbroders får, gick han til, och wältrade stenen ifrå hålet på brunnenom, och watnade Labans fins moderbroders får.

11. Och kyfte Rachel; hof up sina röft, och gret.

12. Och fungjorde henne, at han war hennes faderbroders och Rebeckas son. Då lopp hon, och fungjorde det sinom fader.

13. Då nu Laban hörde om Jacob sin hysterson, lopp han emot honom, och tog honom i famn, och kyften, och hade honom in i sitt hus. Då förtälde han honom allt, huru tilgått war.

14. Då sade Laban til honom: Nu wäl, du äft mitt ben och mitt kött: Och när han nu en månad långt hade warit när honom,

15. Sade Laban til Jacob: Ändock du äst min broder, skulle du fördenksfull tjena mig för intet? Säg, hwad skall wara din lön?

16. Och Laban hade två döttrar; den äldsta het Lea, och den yngsta het Rachel.

17. Men Lea war klenögd; Rachel war wäl skapad, och hade ett dägeligit ansikte.

18. Til henne fick Jacob kärlek, och sade: Jag will tjena dig i sju år för Rachel dina yngsta dotter.

19. Laban swarade: Det är bättre jag gifwer dig henne, än enom androm: Blijf när mig.

20. Så tjente Jacob i sju år för Rachel; och tyckte honom det wara få dagar, så kär hade han henne.

21. Och Jacob sade til Laban: Gå mig mina hustru; ty nu är tid, at jag kommer i fäng med henne.

22. Då böd Laban allt folket der omkring, och gjorde bröllop.

23. Men om aftonen tog han Lea sina dotter, och hade henne in til honom: Och han låg när henne.

24. Och Laban fick sine dotter Lea Silpa til ena tjenstepigo.

25. Om morgonen, si, då war det Lea: Och han sade til Laban: Hwi hafwer du det gjort mig? Hafwer jag icke tjent dig för Rachel? Hwi hafwer du bedragit mig?

26. Laban swarade: Man går icke så i wåro lande, at man gifwer ut den yngsta förr än den äldsta.

27. Gålt deka wefona ut, så will jag och gifwa dig denna med, för den tjenst, som du ännu skalt tjena mig i androm sju år.

28. Jacob gjorde så, och höll de wefona ut: Då gaf han honom Rachel sina dotter til hustru.

29. Och Laban gaf Rachel sine dotter Bilha til ena tjenstepigo.

30. Så låg han och när Rachel, och hade Rachel kärare än Lea; och tjente honom framdeles i de andra sju åren.

31. Men då HERren såg, at Lea wardt wanwörd, gjorde han henne fruktsama, och Rachel ofruktsama.

32. Och Lea wardt hafwande, och födde en son, den kallade hon Ruben, och sade: HERren hafwer sett til min förtryckelse; nu warder min man hafwandes mig kär.

33. Och wardt åter hafwande, och födde en son, och sade: HERren hafwer hört, at

jag är wanwörd, och hafwer deklites denna gifwit mig; och kallade honom Simeon.

34. Åter wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Nu warder min man åter hållandes sig til mig, ty jag hafwer födt honom tre söner; derföre kallade hon honom Levi.

35. Tjerde reso wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Nu will jag tacka HERranom; derföre kallade hon honom Juda, och wände så igen at föda.

30. Capitlet.

Rachels knorr. Jacobs barn, lön.

Då Rachel såg, at hon födde Jacob intet, afundades hon wid sina syster, och sade til Jacob: Skaffa mig och barn, eljest dör jag.

2. Jacob wardt ganska vred på Rachel, och sade: Icke är jag Gud, som dig förmenar dins lifs frukt?

3. Men hon sade: Si, der är min tjenstepiga Bilha: lägg dig när henne, at hon må föda i mitt sköt, och jag warder dock uppbyggd genom henne.

4. Och gaf honom så Bilha, sina tjenstepigo, til hustru, och Jacob lade sig när henne.

5. Och så wardt Bilha hafwande, och födde Jacob en son.

6. Då sade Rachel: Gud hafwer dömt mina sak, och hört mina röst, och gifwit mig en son: Derföre kallade hon honom Dan.

7. Åter wardt Bilha, Rachels tjenstepigwinna, hafwande, och födde Jacob den andra sonen.

8. Då sade Rachel: Gud hafwer omwändt det med mig och mine syster, och jag får öfwerhandena: Och hon kallade honom Naphthali.

9. Då nu Lea såg, at hon hade wändt igen at föda, tog hon sina tjenstepigo Silpa, och gaf henne Jacob til hustru.

10. Så födde Silpa, Leas tjenstepigwinna, Jacob en son.

11. Då sade Lea: Rustig; och kallade honom Gad.

12. Derefter födde Silpa, Leas tjenstepigwinna, Jacob den andra sonen.

13. Då sade Lea: Wäl mig; förty döttrarna skola säga mig saliga: Och hon kallade honom Asser.

14. Ruben gick ut om hweteandena, och fann liljor på markene, och hade dem hem til

hina moder Lea. Då sade Rachel til Lea: Gif mig en del af din sons liljor.

15. Hon svarade: Hafwer du icke nog, at du hafwer tagit min man bort, och wilt deklifes taga min sons liljor? Rachel sade: Nu wäl, lät honom denna natten sofwa när dig, för dings sons liljor.

16. Då nu Jacob kom om aftonen af markene, gick Lea ut emot honom, och sade: När mig skall du ligga: Förth jag hafwer köpt dig för mins sons liljor: Och han låg när henne de natten.

17. Och Gud hörde Lea, och hon wardt hafwande, och födde Jacob den femte sonen.

18. Och sade: Gud hafwer lönt mig, för det jag gaf minom manne mina tjenstepigo: Och hon kallade honom Isaschar.

19. Åter wardt Lea hafwande, och födde Jacob den sjette sonen.

20. Och sade: Gud hafwer wäl försett mig: Nu warder åter min man boendes när mig, th jag hafwer födt honom sex söner: Och kallade honom Sebulon.

21. Derefter födde hon ena dotter, och kallade henne Dina.

22. Men Gud tänkte på Rachel, och hörde henne, och gjorde henne fruktjama.

23. Då wardt hon hafwande, och födde en son, och sade: Gud hafwer min smålet ifrå mig tagit.

24. Och kallade honom Joseph, och sade: HERREN gifwe mig ännu en son härtil.

25. Då nu Rachel hade födt Joseph, sade Jacob til Laban: Låt mig färdas, och resa hem til mitt, och i mitt land.

26. Gif mig mina hustrur och min barn, som jag hafwer tjent dig före, at jag må färdas: Förth du wetst, hwad jag hafwer gjort dig för en tjenst.

27. Laban sade til honom: Kan jag icke finna nåd för din ögon? Jag förnimmer, at HERREN hafwer wälsignat mig för dina skull.

28. Säg, hwad lön jag skall gifwa dig?

29. Men han sade til honom: Du wetst, huru jag hafwer tjent dig, och hwad kostap du hafwer under mig.

30. Du hade litet, förra än jag kom, men nu äst du riter worden: och HERREN hafwer wälsignat dig för mina skull: Och nu, när skall jag och något bestyra til mitt hus?

31. Laban sade: Hwad skall jag då gifwa dig? Jacob sade: Du skalt allsintet gifwa

mig; utan om du wilt göra mig det jag fä-ger, så skall jag ännu beta och wakta din får.

32. Jag will i dag gå igenom alla dina hjordar, och skilj du derifrån all fläckot och brokot får, och all svart får ibland lamben och fiden: Hwad nu sedan brokot och fläckot blifwer, det skall wara min lön.

33. Så warder mig min rätt färdighet bethgandes i dag eller morgon, när dertil kommer, at jag skall taga min lön af dig, alltså, at hwad som icke fläckot eller brokot, eller ock hwad svart är ibland lamben och fiden, det ware en tjufnad med mig.

34. Då sade Laban: Jag är til frids, blifwe som sagt hafwer.

35. Och han skilde i den dagen ut sprekfota och brokota bockar, och all fläckot och brokot kid, der som ju något hwitt war uppå, och allt det svart war ibland lamben; och fick det sin barn i händer.

36. Och lät blifwa tre dagsleder länge emellan sig och Jacob. Så bette Jacob det öfwer war af Labans hjord.

37. Men Jacob tog gröna aspekäppar, hafsl och castaneen, och barkade hwita ränder deruppå;

38. Och lade käpparna, som han barkat hade, i dryckehonar för hjordarna, som der komma måste och watnas, at de skulle hafwande warda, när de kommo til at dricka.

39. Alltså wordo hjordarne hafwande öfwer käpparna, och födde fläckot, sprekfot och brokot.

40. Då affkilde Jacob lamben, det icke brokot, och allt det svart war, och lät dem in til Labans hjord, och gjorde sig en egen hjord, den lät han icke til Labans hjord.

41. Men när den tidfödde hjorden lopp, lade han käpparna i honar för hjordens ögon, så at de wordo hafwande öfwer käpparna.

42. Men när de senfödda lupo, lade han dem intet deruti. Så wordo då de senfödlingar Labans och de tidfödlingar Jacobs.

43. Deraf wardt mannen öfwermåttan riter, så at han hade mycken får, tjenarinnor och tjenare, camelar och åsnar.

31. Capitlet.

Jacob flyr. Laban hinner honom up.

De göra förbund.

Och kom för honom Labans barns tal, at

de sade: Jacob hafwer kommit allt wår faders gods til sig; och af wår faders gods hafwer han sådana rikedomar samlat.

2. Och Jacob såg på Labans ansikte, och si, det war icke sådana emot honom, som i går och förrgår.

3. Och HERren sade til honom: Far åter in i dina faders land, och til dina fränder: Jag will wara med dig.

4. Då sände Jacob, och lät kalla Rachel och Lea ut på markena til sin hjord;

5. Och sade til dem: Jag ser edars faders ansikte, at det är icke sådana emot mig, såsom i går och i förrgår: Men mins faders Gud hafwer warit med mig.

6. Och I weten, at jag hafwer tjent edar fader af alla mina krafter.

7. Och han hafwer beswikit mig, och nu tio resor förwandlat min lön; men Gud hafwer honom det icke tilstادت, at han skulle göra mig skada.

8. När han sade: De brofota skola wara din lön, så bar hela hjorden brofot; men när han sade: De sprekflota skola wara din lön, så bar hela hjorden sprekflot.

9. Så hafwer Gud wändt edars faders gods ifrå honom, och gifwit det mig.

10. Ty när aplotiden kom, hof jag up min ögon, och såg i dröm, och si, gumrarne sprungo på de sprekflota, fläckota och brofota hjordarna.

11. Och Guds Ängel sade til mig i drömmen: Jacob; och jag swarade: Här är jag.

12. Men han sade: Häf up din ögon, och si, gumrarne springa på de sprekflota, fläckota och brofota fåren; förth jag hafwer allt sett, hwad Laban gör dig.

13. Jag är Gud i BethEl, der du hafwer smort stenen, och gjort mig der et löfte: Nu gör dig redo, och far utaf detta landet, och far in i ditt födfloland igen.

14. Då swarade Rachel och Lea, och sade til honom: Wi hafwe hwarken del eller arf i wår faders huse mer.

15. Hafwer han dock hållit öf lifa som främmande: Förth han hafwer sålt öf, och förtårt wårt wärd.

16. Derföre hafwer Gud frånwändt wår fader hans rikedomar til öf och wår barn. Allt det Gud dig nu sagt hafwer, det gör.

17. Så gjorde Jacob sig redo, och satte sin barn och hustrur på camelar;

18. Och förde bort all sin bostap, och alla sina häfwor, som han hade förwärfwat i Mesopotamien; på det han skulle komma til sin fader Isaac i Canaans land.

19. Men Laban war gången bort til at flippa sin hjord. Och Rachel stal sins faders beläter.

20. Alltså stal Jacob Laban af Syrien hjertat, at han honom icke tillsade, då han flydde.

21. Så flydde han, och allt det hans war gjorde sig redo, och for öfwer älstwena, och stämde at Gileads berg.

22. På tredje dagen wardt det Laban sagdt, at Jacob flydde.

23. Och han tog til sig sina bröder, och jagade efter honom sju dagsleder; och hinte honom på det berget Gilead.

24. Men Gud kom til Laban af Syrien i dröm om nattena, och sade til honom: Förwara dig, at du intet talar til Jacob annat än godt.

25. Och Laban nalkades intil Jacob. Men Jacob hade upslagit sin tjäll på bergena: Och Laban med sina bröder slog deßlikes sin tjäll up på bergena Gilead.

26. Då sade Laban til Jacob: Hwad hafwer du gjort, at du hafwer stulit mitt hjerta, och bortfört mina döttrar, lifa som de der med swärd gripna wore?

27. Hwarföre hafwer du det fördolt, at du skulle fly, och hafwer stulit dig ifrå mig, och hafwer icke tillsagt, at jag måtte hafwa ledsagat dig med fröjd, med sjungande, med bungande och harpande?

28. Och hafwer icke låtit mig kyssa min barn och döttrar? Du hafwer därliga gjort.

29. Och jag hade wäl så mycken magt, at jag kunde göra eder ondt; men edars faders Gud sade til mig i går: Förwara dig, at du intet talar til Jacob, utan godt.

30. Och medan du ju wille fara, och åstundade så mycket efter dins faders hus, hwarföre hafwer du då stulit mig mina gudar?

31. Jacob swarade, och sade til Laban: Jag fruktade, at du skulle hafwa tagit dina döttrar ifrå mig.

32. Men när hwilkom du finner dina gudar, han må dö här för wåra bröder.

Gör efter ditt när mig, och tag det. Men han wiste icke, at Rachel hade stulit dem.

33. Då gick Laban in i Jacobs tjäll och Leas, och båda tjenstegwinnornas, och fann intet; och gick ut af Leas tjäll i Rachels tjäll.

34. Då tog Rachel beläten, och lade dem under camelahalmen, och satte sig derpå. Men Laban ransakade öfwer hela tjället, och fann intet.

35. Då sade hon til sin fader: Min herre, war icke vred: Förth jag kan icke stå up emot dig; förth det går med mig efter qwinno sätt. Så sökte han, och fann intet beläten.

36. Och Jacob wardt vred, och kistwade med Laban, och sade til honom: Swad hafwer jag misshandlat eller syndat, at du äst så heter på mig?

37. Du hafwer ransakat all min boting, hwad hafwer du funnit af din boting? Läggs det der för mina och dina bröder, at de döma emellan oss båda.

38. Tjugu år hafwer jag varit när dig; din får och getter hafwa icke varit ofrukt samma, wädrarna af din hjord hafwer jag icke ätit.

39. Det af djuren rifwit war, hade jag icke til dig, jag måste det betala: Du äskade det af mine hand, ehwad det war dag eller natt mig ifrå stulit.

40. Om dagen war jag wanmäktig för hetas skull, om nattena för köld; och min sömn wex ifrå min ögon.

41. Så hafwer jag i tjugu år tjent i ditt hus; fjorton för dina döttrar, och sex för din hjord: Och du hafwer tio resor förwandlat min lön.

42. Swar mins faders Abrahams Gud och Isaacs fruktan icke hade varit på mina sido, du hade låtit mig gå blottan ifrå dig. Men Gud hafwer ansett min förtryckelse och arbete, och straffade dig i går.

43. Laban swarade, och sade til Jacob: Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarna äro mine hjordar, och allt det du ser är mitt: Swad kan jag i dag göra minom döttrom, eller deras barnom, som de födt hafwa?

44. Så kom nu och låt oss göra et förbund, jag och du; som skall wara et wittnesbörd emellan mig och dig.

45. Då tog Jacob en sten, och reste honom up til en wård.

46. Och sade til sina bröder: Hemter up stenar; och de togo stenar, och gjorde ena röfjo, och åto uppå samma röfjo.

47. Och Laban kallade henne Segar Sahaduta; men Jacob kallade henne Gilead.

48. Då sade Laban: Denna stenröfjan ware i dag wittnesbörd emellan mig och dig; deraf kallar man henne Gilead:

49. Och ware en wård; th han sade: GÖREN se härtil emellan mig och dig, då wi komme ifrå hwarannan.

50. Swar du beswärar mina döttrar, eller tager andra hustrur deröfwer: Här är ingen menniska med oss; men si, Gud är wittne emellan mig och dig.

51. Och Laban sade ytterligare til Jacob: Si, detta är stenröfjan, och detta är wården, som jag uprest hafwer emellan mig och dig.

52. Samma röfjan ware wittne, och wården ware deklifes wittne, om jag far här öfwer til dig, eller du far öfwer denna röfjan och wården til mig, til att göra skada.

53. Abrahams Gud och Nahors Gud, och deras faders Gud, ware domare emellan oss. Och Jacob swor honom, wid Isaacs fins faders fruktan.

54. Och Jacob offrade offer på bergena, och böd sina bröder at de skulle äta bröd. Och då de hade ätit, blefwo de på bergena öfwer nattena.

55. Men om morgonen stod Laban bittida up, kyste sin barn och döttrar; wälsignade dem, och for sina färde, och kom hem til sitt igen.

32. Capitlet.

Mahanaim. Jacobs bodskap, bafwan, bön, skänker, brottande.

Men Jacob for sin wäg, och Guds Änglar mötte honom.

2. Och då han såg dem, sade han: Detta äro Guds härar; och kallade det rummet Mahanaim.

3. Men Jacob sände bod fram för sig til sin broder Esau in uti Scirs land, i Edoms ängd.

4. Och befallte dem, och sade: Så säger minom herra Esau: Din tjenare Jacob låter säga dig, jag hafwer varit ute när Laban, och hafwer allt härtil varit ibland främmande;

5. Och hafwer få och åsnor, får, tjenare

och tjenarinnor; och hafwer utfänt, och låtit dig minom herra det beboda, på det jag måtte finna nåd för din ögon.

6. Boden kommo igen til Jacob, och sade: Wi kommom til din broder Esau, och han reser emot dig med fyrahundrade män.

7. Då fruktade Jacob storliga, och war förfärad: Och skifte folket, som war när honom, och får, och få, och camelar, i två skarar.

8. Och sade: Om Esau kommer på den ena skaran, och står honom, så må den andre undkomma.

9. Ytterligare sade Jacob: Gud, mins faders Abrahams Gud, mins faders Isaacs, Guds, du som til mig sagt hafwer: Far åter in i ditt land til dina fränder, jag will göra dig godt;

10. Jag är för ringa til all den barmhertighet och all den trohet, som du med dinom tjenare gjort hafwer; förth jag hade icke mer än denna stafven, då jag gick öfwer denna Jordanen, och nu är jag til två skarar worden.

11. Hjelp mig utu mins broders hand, utu Esaus hand; th jag fruktar för honom: At han icke kommer, och står mig både mödrar och barn.

12. Du hafwer sagt: Jag will göra dig godt, och göra din säd som sanden i hafwet, den så mycken är, at han ej kan räknas.

13. Och han blef der den nattena, och tog af th han för handena hade, skänker til sin broder Esau.

14. Tuhundrade getter, tjugu bockar, tuhundrade får, tjugu wädrar;

15. Och tretio daggande camelar med deras föl, fyrtio kor, och tio oxar; tjugu åsninnor, med tio föl;

16. Och fick dem under sina tjenares händer, ju hwar hjorden för sig, och sade til dem: Går fram för mig, och låter wara rum emellan den ena hjorden efter den andra.

17. Och böd den första, och sade: När min broder Esau möter dig, och frågar dig: Hvem hörer du til, och hwart wilt du, och hwem hörer det til, som du drifwer för dig?

18. Skalt du säga: Det hörer dinom tjena- re Jacob til; han sände sinom herra Esau skänker, och kommer härefter.

19. Så böd han och den andra, och den tredje, och allom dem som gingo efter hjo-

den, och sade: Som jag hafwer sagt eder, så fägr til Esau, när I finnen honom.

20. Och säger ju det med: Si, Jacob din tjenare är efter oß. Förth han tänkte, jag will blidka honom med den skänken, som går för mig; sedan will jag se honom; kan hända at han undfar mig wäl.

21. Så gingo skänkningarna fram före honom; men han blef den nattena i lägret.

22. Och stod up om nattena, och tog sina två hustrur, och de två tjenstegwinnorna, och sin ellostwa barn, och for til wadet Jab- bof.

23. Tog dem och förde dem öfwer älfwe- na, så at det han hade, kom öfwer.

24. Och han blef på den sidone allena. Då brottades en man med honom til deß morgonrodnen upgick.

25. Och då han såg, at han icke kunde öf- werwinna honom, rörde han hans höftes se- na, och strax förtwinade hans höftes sena.

26. Och han sade: Låt mig gå, th mor- gonrodnen går up; men han swarade: Jag släpper dig icke, med mindre du wälsignar mig.

27. Han sade: Huru heter du? Han swa- rade: Jacob.

28. Han sade: Du skalt icke mer heta Ja- cob, utan Israel. Förth du hafwer med Gud och menniskor kämpat, och hafwer fått öfwerhandena.

29. Och Jacob frågade honom, och sade: Huru heter du? Men han sade: Hwi frågar du, huru jag heter? Och han wälsignade ho- nom der sammastädes.

30. Och Jacob kallade det rummet Bnu- el; th jag hafwer sett Gud under ansittet, och min själ är frälst worden.

31. Och som han kom fram om Bnuel, gick honom solen up, och han haltade i sine höft.

32. Fördensfull äta Israels barn inga höftfena ännu i dag, derföre, at Jacobs höftfena rörd wardt.

33. Capitlet.

Esaus möte, tyh, resa. Succoths, Salems boning.

Jacob hof up sin ögon, och såg sin broder Esau komma med fyrahundrade män. Och skifte sin barn til Lea, och til Rachel, och til båda tjenstegwinnorna.

2. Och skickade tjenstegwinnorna med de-

ras barn främst; och Lea med hennes barn dernäst; och Rachel med Joseph efterst.

3. Och han gick fram för dem, och bugade sig sju resor ned på jordena, till dem han kom fram till sin broder.

4. Men Esau lopp emot honom, och tog honom i famn, och fick honom om halsen, och kyssade honom; och de greto.

5. Och höf up sin ögon, och såg qvinnorna med barnen, och sade: Ho äro deße med dig? Han svarade: Det äro barnen, som Gud dinom tjänare befvärt hafwer.

6. Och tjenstqvinnaerna gingo fram med deras barn, och bugade sig för honom.

7. Lea gick och fram med sin barn, och bugade sig för honom. Sedan gick Joseph och Rachel fram, och bugade sig och för honom.

8. Och han sade: Hvad wilt du med allan den skaran, som jag hafwer mött? Han svarade: Att jag måtte finna nåd för minom herra.

9. Esau sade: Jag hafwer nog, min broder; behålt det du hafwer.

10. Jacob svarade: Nej! hafwer jag funnit nåd för dig, så tag min skänk af mine hand: Förty jag såg ditt ansikte, lika som jag hade sett Guds ansikte; och tag det tackeliga af mig.

11. Tag den välsignelsen, som jag hafwer fört till dig; ty Gud hafwer mig det befvärt, och jag hafwer all ting nog. Så nödgade han honom, till dem han anammade det.

12. Och han sade: Låt oss fara fram åt, och resa, jag vill fara med dig.

13. Men han sade till honom: Min herre, du wetst att jag hafwer spädd barn när mig, dertil får och få, som än äro unge; när de en dag för hastigt drifne wordo, dödde mig hela hjorden.

14. Min herre fare fram före åt för sin tjänare: Jag vill sakta följa, efter som boskapen och barnen gå kunna, till dem jag kommer till min herra i Seir.

15. Esau sade: Så vill jag dock låta bliwa när dig något af folket, som med mig är. Han svarade: Hvad görs det behof? Låt mig man finna nåd för minom herra.

16. Så for Esau den dagen tillbaka sin väg åt Seir.

17. Och Jacob for till Succoth, och byggde sig et hus, och gjorde hyddor till sin boskap. Deraf heter det rummet Succoth.

18. Derefter kom Jacob till Salem, till den staden Sichem, som ligger i Canaans lande, sedan han war kommen utaf Mesopotamien, och gjorde sitt lägre för stadenom.

19. Och köpte et stycke åter af Hemors Sichems faders barnom, för hundrade penningar.

20. Der slog han up sin tjäll, och upreste der et altare, och åkallade dens starka Israels Guds namn.

34. Capitlet.

Dina skänd, Sichem dräpen.

Men Dina Leas dotter, den hon Jacob födt hade, gick ut till att beße dem landsens döttrar.

2. Då Sichem, Hemors Heweens son, som war dem landsens herre, såg henne, tog han henne, och belägrade henne, och förkränkte henne.

3. Och hon låg honom hårdt på hjertat, och han hade pigona fåra, och talade ljusliga med henne.

4. Och Sichem sade till sin fader Hemor: Tag mig den pigona till hustru.

5. Och Jacob förnam, att hans dotter Dina war skänd, och hans söner woro med boskapen ute på markene: Och Jacob tigde till dem de kommo.

6. Då gick Hemor Sichems fader ut till Jacob, till att tala med honom.

7. I det kommo Jacobs söner af markene; och då de det hörde, förtröt det männen, och wordo ganska wrede, att han hade gjort en dårskap i Israel, och belägrat Jacobs dotter; ty det war icke rätt gjort.

8. Då talade Hemor med dem, och sade: Mins sons Sichems hjerta trängtar efter edra dotter; fåre, gifwer honom henne till hustru.

9. Befrynder eder med oss; gifwer oss edra döttrar, och tager I våra döttrar.

10. Och bor när oss: Landet skall stå eder öppet; bygger och bruker, och bor derinne.

11. Och Sichem sade till hennes fader och bröder: Låter mig finna nåd när eder, hvad I mig sägen, det vill jag gifwa.

12. Begärer man troliga af mig morgongäfwor och skänker, jag vill gifwa, som i begären; gifwer mig allenast pigona till hustru.

13. Då svarade Jacobs söner Sichem, och hans fader Hemor, och talade bedrägliga, derföre, att deras hustru Dina war skänd:

14. Och sade til dem: Vi kunne det icke göra, at wi skole gifwa våra syster enom o- omfornom manne; th det wore oß en skam.

15. Dock likwäl wilje wi wara eder til wiljes, om I warden oß life, och allt man- kön ibland eder warder omforet.

16. Då wilje wi gifwa eder våra döttr- rar, och taga oß edra döttrar, och bo när eder, och wara et folk.

17. Men hwar I icke wiljen lyda oß, och omfåra eder, så wilje wi taga våra dotter, och fara war wäg.

18. Det talet behagade Hemer och hans son wäl.

19. Och den unge mannen fördröjde intet at göra så: Förth han hade lust til Jacobs dotter, och han war härlig hållen öfwer alla i hans faders huse.

20. Så gingo Hemer och hans son Si- chem i stadsporten, och talade med borgare- na i stadenom, och sade:

21. Deße män äro fridsamme när oß, och wilja bygga och bo i landena:

22. Men då wilja de wara oß til wiljes, så at de bo när oß, och warda et folk med oß, om wi omfåre allt det som mankön är i- bland oß, såsom de omforne äro.

23. Deras bofskap och ägodelar, och allt det de hafwa, blifwer wårt, om wi eljest blifwom dem til wiljes, så at de bo när oß.

24. Och de lydde Hemer och Siche- m hans sone, alle de som genom hans stadspört ut och in gingo, och omforo allt det som mankön war, det som i deras stad ut och in gick.

25. Och på tredje dagenom, då det wärkte dem, togo de två Jacobs söner, Simeon och Levi, Dinas bröder, hwardera sitt swärd, och gingo drifteliga in i staden, och slogo i- hjäl allt det som war mankön.

26. Och slogo också ihjäl Hemer och hans son Siche- m med swärds ägg, och togo sina syster Dina utaf Sichems huse, och gingo sin wäg.

27. Då kommo Jacobs söner öfwer de slagna, och skinnade staden, derföre, at de skämt hade deras syster.

28. Och togo deras får, få, åsnar, och hwad i stadenom och på markene war:

29. Och alla deras häfwor; all barn och qwinnor togo de til fångar, och skinnade allt det i husen war.

30. Och Jacob sade til Simeon och Levi:

I hafwen åstadkommit, at jag blifwer illa känder för alla deße lands inbyggare, de Cananeer och Pherefeer: Och jag är en ringa hop; när de nu församla sig öfwer mig, så slå de mig ihjäl, så warder jag om intet gjord med mino huse.

31. Men de swarade: Skulle de då handla med våra syster, såsom med ene sköfo?

35. Capitlet.

Gudstjensten renad. BethEl byggd. Gud jedd. Benjamin född. Rachel, Isaac dö.

Och Gud sade til Jacob: Gör dig redo, och far til BethEl, och bo der, och bygg der et altare Gudi som dig syntes, då du flydde för dinom broder Esau.

2. Då sade Jacob til sitt hus, och til alla de som med honom woro: Lägger ifrån eder de främmande gudar, som äro ibland eder, och renser eder, och förwandler edor kläder:

3. Och görom oß redo at fara til BethEl, at jag må göra der et altare Gudi, den mig hört hafwer i min bedröfwelses tid, och hafwer warit med mig på wägenom, som jag rest hafwer.

4. Då fingo de honom alla de främman- de gudar, som woro under deras händer, och deras örnaringar; och han grof dem under ena ek, som stod wid Siche- m.

5. Och for ut: Och en Gudstruktan kom öfwer de städer, som lågo der omkring, at de icke foro efter Jacobs söner.

6. Så kom Jacob til Lus i Canaans land, som kallas BethEl, med allt det folk, som med honom war:

7. Och byggde der et altare, och kallade det rummet ElBethEl, efter det Gud wardt honom der uppenbarad, då han flydde för si- nom broder.

8. Då dödde Debora Rebeckas amma, och wardt begrafwen nedanför BethEl, un- der ena ek, hwilken wardt kallad gratoek.

9. Och Gud syntes åter Jacob, sedan han war kommen utaf Mesopotamien, och wälsignade honom:

10. Och sade til honom: Du heter Jacob; men du skalt icke mer heta Jacob, utan Israel skalt du heta: Och så kallade man ho- nom Israel.

11. Och Gud sade til honom: Jag är den allsmågtige Gud; war fruktig, och föröka dig: Folk och folks skarar skola komma utaf

dig, och Konungar stola komma utaf dina länder.

12. Och det landet, som jag Abraham och Isaac gifwit hafwer, skall jag gifwa dig, och skall det gifwa dine säd efter dig.

13. Och så for Gud up ifrå honom, ifrå det rummet, der han med honom talat hade.

14. Men Jacob reste up en stenwård på det rummet, der han med honom talat hade: Och gjöt drickoffer deruppå, och begjöt honom med oljo.

15. Och Jacob kallade det rummet, der Gud hade talat med honom, BethEl.

16. Och han for ifrå BethEl: Och som ännu et litet sthcke wägs war til Ephrath, då födde Rachel, och födselan war henne swår.

17. Men då det wardt henne så swårt i födslone, sade Jordgumman til henne: Frukta dig icke; förth denna sonen stalt du och hafwa.

18. Men då själen utgick, at hon dö måste, kallade hon honom BenDni; men hans fader kallade honom BenSamin.

19. Så dödde Rachel, och wardt begrafwen wid wägen til Ephrath, som nu heter BethLehem.

20. Och Jacob reste up en wård öfwer hennes graf: Der sammastädes är Rachels grafwård än i dag.

21. Och Israel for ut, och slog up et tjäll på hinfidon wid det tornet Eder.

22. Och det begaf sig, då Israel bodde der i landet, gick Ruben bort och lade sig när Bilha, fins faders frillo: Och det kom för Israel. Men Jacob hade tolf söner.

23. Leas söner woro deße: Ruben, Jacobs förstfödde son, Simeon, Levi, Juda, Saschar och Sebulon.

24. Rachels söner woro: Joseph och BenSamin.

25. Bilhas Rachels tjenstegwinnos söner: Dan och Naphthali.

26. Silpas Leas tjenstegwinnos söner: Gad och Asser. Deße äro Jacobs söner, som honom födde woro i Mesopotamien.

27. Och Jacob kom til sin fader Isaac til Mamre i hufwudstaden, som heter Hebron, der Abraham och Isaac hade warit främlingar uti.

28. Och Isaac wardt hundrade och åttio år gammal.

29. Och wardt sjuk, och dödde, och wardt

jamlad til sitt folk, gammal och mätt af lefwande: Och hans söner Esau och Jacob begroftwo honom.

36. Capitlet.

Esaus hustrur, boning, barn.

Detta är Esaus slägte, som kallas Edom.

2. Esau tog hustrur af Canaans döttrar: Uda Elons Hetheens dotter, och Mholibama Anas dotter, Zibeons Heweens dotters.

3. Och Basmath Ismaels dotter, Nebajoths syfter.

4. Och Uda födde Esan Eliphas: Men Basmath födde Reguel.

5. Mholibama födde Zeus, Saelam och Korah. Deße äro Esaus barn, som honom födde woro i Canaans lande.

6. Och Esau tog sina hustrur, söner och döttrar, och alla fins huses själar; sina häfwor, och allan bostapen med alla ägodelar, som han förwärfwat hade i Canaans lande: Och for uti et land, ifrå sin broder Jacob.

7. Förth deras ägodelar woro så stora, at de kunde icke bo med hwarannan: Och landet, der de uti främlingar woro, kunde icke fördraga dem, för deras stora ägodelars skull.

8. Så bodde då Esau på Seirs berg: Och denne Esau är Edom.

9. Detta är Esaus slägte, af hwilkom de Edomeer komne äro på Seirs berg.

10. Och så heta Esaus barn: Eliphas Uda son, Esaus hustrus; Reguel Basmaths son, Esaus hustrus.

11. Men Eliphas söner woro deße: Theman, Omar, Zepho, Gatham och Renas.

12. Och Thimna war Eliphas Esau sons frilla; hon födde Amalek. Deße äro de barn af Uda, Esaus hustru.

13. Men Reguels barn äro deße: Nathath, Serah, Samma, Mißa. Deße äro de barn af Basmath, Esaus hustru.

14. Men de barn af Mholibama, Esaus hustru, Anas dotter, Zibeons dotters, äro deße, dem hon födde Esau: Zeus, Saelam och Korah.

15. Deße äro de Förstar ibland Esaus barn: Eliphas barn, den första Esaus sons, woro deße: den Försten Theman, den Försten Omar, den Försten Zepho, den Försten Renas,

16. Den Försten Korah, den Försten Gatham, den Försten Amalek. Deße äro de

Förstar af Eliphaz i Edoms lande; och äro barn af Uda.

17. Och deße äro Reguels barn, Esaus sons: Den Försten Nahath, den Försten Serah, den Försten Samma, den Försten Mißa. Deße äro de Förstar af Reguel uti de Edomeers lande; och äro barn af Basmath, Esaus hustru.

18. Deße äro barn af Aholibama, Esaus hustru: Den Försten Zeus, den Försten Ja-elam, den Försten Korah. Deße äro de Förstar af Aholibama Anas dotter, Esaus hustru.

19. Deße äro Esaus barn, och deras Förstar; han är Edom.

20. Men de barn af Seir den Goreens, som i landena bodde, äro deße: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana,

21. Dison, Ezer och Disan. Deße äro de Förstar ibland de Goreer, alle Seirs barn i Edoms lande.

22. Men Lotans barn woro deße: Hori och Hemam; och Lotans syster het Thimna.

23. Sobals barn woro deße: Alban, Manahat, Ebal, Sepho och Dnam.

24. Zibeons barn woro: Uja och Ana: Denne är den Ana, som i öknene påfann mular, då han waktade fins faders Zibeons afnar.

25. Men Anas barn woro: Dison och Aholibama, det är Anas dotter.

26. Disons barn woro: Hemdan, Esban, Zithran och Cheran.

27. Ezers barn woro: Bilhan, Saawan och Afan.

28. Disans barn woro: Uz och Aran.

29. Deße äro de Förstar ibland de Goreer: Den Försten Lotan, den Försten Sobal, den Försten Zibeon, den Försten Ana.

30. Den Försten Dison, den Försten Ezer, den Försten Disan. Deße äro de Förstar ibland de Goreer, de som regerade i Seirs lande.

31. Men de Konungar, som i Edoms lande regerade, förra än Israels barn Konungar hade, äro deße:

32. Bela war Konung i Edom, Beors son: Och hans stad het Dinhaba.

33. Och då Bela blef död, wardt Jobab Konung i hans stad, Seras son af Bozra.

34. Då Jobab blef död, wardt Husam utaf de Themaneeers lande Konung i hans stad.

35. Då Husam blef död, wardt Konung i hans stad Hadad Bedads son, den som slog de Midianiter på de Moabiters mark; och hans stad het Awith.

36. Då Hadad blef död, wardt Samla af Masreka Konung i hans stad.

37. Då Samla blef död, wardt Konung i hans stad Saul af Rehoboth wid älfwena.

38. Då Saul blef död, wardt Baalhanan Achbors son Konung i hans stad.

39. Då Baalhanan Achbors son blef död, wardt Hadar Konung i hans stad: Och hans stad het Bagu; och hans hustru het Mehetabeel, Matreds dotter, och Mesahabs dotter.

40. Alltså heta de Förstar af Esau i deras slägter, rummom och namnom: Den Försten Thimna, den Försten Alba, den Försten Jetheth,

41. Den Försten Aholibama, den Försten Gla, den Försten Binon,

42. Den Försten Kenas, den Försten Theman, den Försten Mibzar,

43. Den Försten Magdiel, den Försten Fram. Deße äro de Förstar i Edom, såsom de bott hafwa uti deras arfwelande. Och Esau är fadren til de Edomeer.

37. Capitlet.

Joseph drömmar, säljes, förjes.

Men Jacob bodde i de landena, der hans fader war en främling uti, nemliga i Canaans lande.

2. Och detta är Jacobs slägt: Joseph war sjutton år gammal, då han wardt en herde öfwer hjorden med sina bröder; och pilten war när Bilhas och Silpas fins faders hustrurs barnom: Och han sade för deras fader, hwilket ondt rykte öfwer dem war.

3. Men Israel hade Joseph kärare än alla de andra sin barn, efter han hade födt honom i alderdomen: Och gjorde honom en brofot fjortel.

4. Då nu hans bröder sågo, at deras fader hade honom kärare än alla hans bröder, wordo de honom hätske, och kunde icke tala honom et wänligt ord til.

5. Derutöfwer hade Joseph ena reso en dröm, och sade sina bröder deraf. Då blefwo de honom ännu hätskare.

6. Th han sade til dem: Käre, hörer hwad mig hafwer drömt.

7. Mig tyckte wi bundom kärftwar på markene, och min kärftwe reste sig up och stod; och edre kärftwar der omkring bugade sig för min kärftwa.

8. Då sade hans bröder til honom: Skulle du warda vår Konung, och råda öfwer oss? Och wordo honom ända hättare för hans dröm och hans tals skull.

9. Och han hade ännu en annan dröm, den förtälde han sina bröder, och sade: Si, jag hafwer ännu haft en dröm: Mig tyckte, at solen och månen och elloftwa stjernor bugade sig för mig.

10. Och då det hans fader och hans bröder sagdt wardt, straffade honom hans fader, och sade til honom: Hvad är det för en dröm, som dig hafwer drömt? Skall jag och din moder och dine bröder komma, och falla ned på jordena för dig?

11. Och hans bröder afundades wid honom. Men hans fader behölt dessa ord.

12. Då nu hans bröder gingo bort til at beta deras faders bostap i Sichem;

13. Sade Jsrael til Joseph: Watta icke dine bröder bostapen i Sichem? Kom, jag will sända dig til dem. Han sade: Här är jag.

14. Och han sade: Gack bort och se til, om det står wäl til med dina bröder och bostapen; och säg mig igen, huru det hafwer sig. Och han sände honom utaf den dalenom Hebron, at han skulle gå til Sichem.

15. Då fann honom en man, der han for will på markene. Han frågade honom, och sade: Hvem söker du?

16. Han swarade: Jag söker mina bröder: Käre, säg mig, hwarest de watta horden.

17. Mannen sade: De äro hädan farne; ty jag hörde, at de sade: Låt oss gå til Dothan. Då drog Joseph efter sina bröder, och fann dem i Dothan.

18. Som de nu långt ifrå fingo se honom, förra än han kom när intil dem, rådslogo de til at döda honom;

19. Och sade inbördes: Si, drömaren kommer här.

20. Så kommer nu, och låter oss slå honom ihjäl och kasta honom i ena grop; och säga, at et ondt djur hafwer ätit up honom: Så får man se, hwad hans drömar äro.

21. När Ruben hörde det, wille han frälsa honom af deras händer, och sade: Låter oss icke slå ena själ.

22. Och ytterligare sade Ruben til dem: Låter oss icke utgjuta blod: Utan låt oss kasta honom i den gropena, som är i öknene, och icke komma händer wid honom. Men han wille hafwa frälst honom utu deras hand, at han måtte hafwa haft honom til sin fader igen.

23. Då nu Joseph kom til sina bröder, aflädde de honom hans tjortel, med den brofota tjortelen, som han hade uppå sig.

24. Och togo honom, och kastaden i ena grop; men gropen war tom, och intet watn deruti.

25. Och de satte sig ned til at äta. I det höftwo de sin ögon up, och sågo en hop Ismaeliter komma ifrå Gilead med deras camelar; de förde kryddor, balsam och mirrham, och foro ned uti Egypten.

26. Då sade Juda til sina bröder: Hvad hjälper det oss, at wi dräpe vår broder, och fördölje hans blod?

27. Kommer, och låter oss sälja honom de Ismaeliter, at våra händer icke förtaga sig på honom; ty han är vår broder, vårt kött och blod. Och de lydde honom.

28. Och då de Midianitiske köpmännen foro der fram, drogo de honom up af gropene, och sålde honom de Ismaeliter för tjugu silfwerpenningar: De förde honom in i Egypten.

29. Då nu Ruben kom åter til gropena, och fann icke Joseph derinne, ref han sin kläder;

30. Och kom åter til sina bröder, och sade: Wilten är icke der; hwart skall jag?

31. Då togo de Josephs tjortel, och slagade en bock, och indoppade tjortelen i blodet;

32. Och sände den brofota tjortelen bort, och läto bära honom til deras fader, och sade: Denna hafwom wi funnit: Se, om det är dins sons tjortel eller ej.

33. Men han kände honom, och sade: Det är mins sons tjortel. Et ondt djur hafwer ätit up honom; et wilddjur hafwer rifwit Joseph.

34. Och Jacob ref sin kläder, och swepte en säck om sina länder, och förjde sin son längan tid.

35. Och alle hans söner och döttrar gingo til, at de skulle hugswala honom; men han wille icke låta hugswala sig, och sade: Jag warder med sorg wedersfarande i grafwena til min son. Och hans fader gret honom.

36. Men de Midianiter sålde honom in i Egypten Potiphar, Pharao's hofmästare.

38. Capitlet.

Juda söner och blodskam.

Det begaf sig på samma tiden, at Juda for neder ifrå sina bröder, och gaf sig til en man i Abullam, som het Hira.

2. Och Juda såg der en Canaanest mans dotter, han het Sua; och tog henne.

3. Och då han belåg henne, wardt hon hafwande, och födde en son, den kallade hon Er.

4. Och hon wardt åter hafwande, och födde en son, den kallade hon Dnan.

5. Åter födde hon en son, honom kallade hon Sela. Och han war i Chesib, när hon den födde. Och han war i Chesib, när hon den födde.

6. Och Juda gaf sinom första sone Er ena hustru, som het Thamar.

7. Men Er Juda förstfödde son war arg för HEMranom; derföre dödade HEMren honom.

8. Då sade Juda til sin son Dnan: Lagg dig när dins broders hustru, och tag henne til ägta, at du upwäcker dinom broder säd.

9. Men då Dnan wixte, at säden icke skulle wara hans egen, då han låg när fins broders hustru, lät han det falla uppå jorden, och förderfwade det, at han icke skulle gifwa sinom broder säd.

10. Då misshagade HEMranom det onda han gjorde, och dödade honom och.

11. Då sade Juda til sina sonahustru Thamar: Blif en enkä i dins faders huse, så länge Sela min son warder stor; förth han tänkte, at han til äfwenthrs måtte ock så dö såsom hans broder. Så gick Thamar bort, och blef i fins faders huse.

12. Då nu många dagar förledne woro, dödde Suas dotter, Judas hustru. Och sedan Juda utförjt hade, gick han up til at klippa sin får i Thinnath, med sin herda Hira af Abullam.

13. Då wardt Thamar sagdt: Si, din swär går up til Thinnath til at klippa sin får.

14. Då lade hon af sin enfokläder, som hon drog, dokade sig, och förhöljde sig, och satte sig ut för porten på wägen emot Thinnath: Förth hon såg, at Sela war stor worden, och hon war icke gifwen honom til hustru.

15. Då nu Juda såg henne, mente han det hade warit en sköfa; förth hon hade förhöljt sitt ansikte.

16. Och han wet af wägenom til henne, och sade: Käre, lät mig ligga när dig; th han wixte icke, at det war hans sonahustru. Hon swarade: Swad will du gifwa mig, at du ligger när mig?

17. Han sade: Jag will sända dig en bock ifrå hjordenom. Hon swarade: Gif mig en pant, så länge du sänder mig honom.

18. Han sade: Swad wilt du jag skall gifwa dig för en pant? Hon swarade: Din ring, och din hufwudbonad, och din staf, som du hafwer i händerna. Det gaf han henne, och låg när henne, och hon wardt hafwande af honom.

19. Och hon stod up, och gick dädan, och lade doken af, och tog sin enfokläder uppå igen.

20. Men Juda sände bocken med sin herde af Abullam, at han skulle taga igen panten ifrå qwinnonen: Och han fann henne intet.

21. Då frågade han folket, som bodde wid det rummet, och sade: Swarest är den sköfan, som satt ute på wägenom? De swarade: Ingen sköfa hafwer der warit.

22. Och då han kom åter til Juda, och sade: Jag hafwer intet funnit henne; dertil säger folket, som der bor, at der hafwer ingen sköfa warit.

23. Juda sade: Hafwe sig det, at wi icke til äfwenthrs skulle komma på skam: Th jag hafwer sändt bocken, men du hafwer icke funnit henne.

24. Tre månader derefter wardt det Juda sagdt: Din sonahustru Thamar hafwer bolat; och si, i boleti är hon worden hafwande: Juda sade: Hafwer henne här fram, at hon skall brännas.

25. Och då hon hades fram, sände hon til sin swär och sade: Af denna mannen är jag hafwande, som detta tilhörer. Och sade: Känner du ock, hwem denne ringen och hufwudbonaden och stafwen tilhörer?

26. Juda kände det, och sade: Hon är

rättfärdigare än jag; ty jag hafwer icke gifwit henne min son Sela. Dock belåg han henne intet mer.

27. Och då hon skulle föda, funnos twilningar i hennes lifwe.

28. Och som hon nu födde, gaf sig en hand ut; då tog Jordgumman och band der en rödan tråd om, och sade: Denne skall först utkomma.

29. Men då han drog sina hand åter in, kom hans broder ut, och hon sade: Hwi är hinnan för dina skull sönderremnad? Och man kallade honom Perez.

30. Derefter kom hans broder ut, som hade den röda tråden om sina hand; och man kallade honom Serah.

39. Capitlet.

Josephs tjenst, tyfhet, fångsel.

Joseph wardt förd neder i Egypten: Och Potiphar, en Egyptisk man, Pharao's hofmästare, köpte honom af de Smaeliter, som honom hade fört der ned.

2. Och HERren war med Joseph, så at han wardt en lyckosam man: Och war i fins herras dens Egyptiens huse.

3. Och hans herre såg, at HERren war med honom: Ty allt det han gjorde, lät HERren gå lyckosamlig til med honom:

4. Så at han fann nåd för sinom herra, och wardt hans tjenare: Han satte honom öfwer sitt hus, och allt det han hade lät han under hans händer.

5. Och ifrå den tiden, då han hade satt honom öfwer sitt hus och alla sina ägodelar, wälsignade HERren den Egyptiens hus för Josephs skull: Och war alltjammans HERrans wälsignelse i allo de han hade, hema och på markene.

6. Derföre lät han det allt under Josephs händer, hwad han hade; och hade intet deraf, utan allena brödet, som han åt. Och Joseph war dägelig och fager under ansittet.

7. Och det begaf sig, då detta war skedt, at hans herras hustru kastade sin ögon på Joseph, och sade: Ligg när mig.

8. Men han wägrade det henne, och sade til henne: Si, min herre wet icke hwad i hans huse är, och allt det han hafwer, hafwer han gifwit under mina händer.

9. Och hafwer intet så godt i sino huse, det han i mitt wäld icke gifwit hafwer, utan dig, ty du äst hans hustru. Hwi skulle jag

nu så mycket ondt göra, och synnda emot Gud?

10. Men hon hade dageliga sådana ord til Joseph; men han lydde henne intet, at han skulle ligga när henne, eller wara något om henne.

11. Det begaf sig en dag, at Joseph gick in i huset til at göra sina tyflo; och ingen af husfolket war der när.

12. Och hon fick honom i hans mantel, och sade: Ligg när mig. Men han lät blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut af huset.

13. Då hon nu såg, at han lät blifwa mantelen i hennes hand, och rymde ut,

14. Kallade hon husfolket, och sade til dem: Si, han hafwer fört oß här in en Ebreisk man, at han skulle komma oß på skam. Han kom här in til mig, på det han skulle ligga när mig; men jag ropade med höga röst.

15. Och då han hörde, at jag skriade och ropade, då lefde han sin mantel när mig, och flydde, och lopp ut.

16. Och hon lade hans mantel när sig, så länge hennes herre kom hem.

17. Och talade til honom samma orden, och sade: Den Ebreiske tjenaren, som du hafwer haft här in, kom här in til mig, at han skulle komma mig på skam.

18. Men då jag skriade och ropade, lefde han sin mantel när mig, och flydde ut.

19. Då hans herre hörde sådana sine hustrus ord, som hon til honom talade, och sade: Så hafwer mig din Ebreiske tjenare gjort; wardt han ganska wred.

20. Då tog hans herre honom, och lade honom i fångelse, der Konungens fångar inne lågo: Och der låg han då i fångset.

21. Men HERren war med honom, och war honom gunstig, och lät honom finna nåd för befallningsmannen öfwer fångahuset.

22. Så at han befallte alla fångarna i fångelsena under hans hand, at allt det der skedde, måste ske genom honom.

23. Förth befallningsmannen öfwer fångset såg, at HERren war med honom i allt det som under hans händer war, och at HERren lät, det han gjorde, lyckosamma tillgå.

40. Capitlet.

Skänkens, Bagarens dröm. Josephs uttydning och begär.

Och det begaf sig derefter, at Konungens i Eghypten höfwitsman öfwer skänferna, och höfwitsmannen öfwer bakarena, bruto deras herra Konungenom i Eghypten emot.

2. Och Pharaos wardt vred uppå dem,

3. Och lät sätta dem i hofmästarens hus i fängelse, der Joseph låg fången.

4. Och hofmästaren satte Joseph öfwer dem, at han skulle tjena dem; och de såto några dagar.

5. Och både skänken och bakaren drömde om ena natt hwar sin dröm, och hvars deras dröm hade sin uttydelse.

6. Då nu Joseph kom om morgonen in til dem, och såg dem ångse,

7. Frågade han dem, och sade: Hwi ären i så ångse i dag?

8. De svarade: Dø hafwer drömt, och wi hafwom ingen, som oss det utlägger. Joseph sade: Utläggningen hörer Gud til; dock förtäljer mig det.

9. Då förtälde skänken sin dröm för Joseph, och sade til honom: Mig drömde, at et winträ war för mig:

10. Det hade tre grenar; det grönskades, wärte och blomstrades, och deø drufwor wordo mogna:

11. Och jag hade Pharaos skänkefar i mine hand, och tog och kryste dem i skänkefarets i handena.

12. Joseph sade: Detta är uttydningen: Tre grenar äro tre dagar.

13. Efter tre dagar skall Pharaos uphäfwa ditt hufwud, och sätta dig åter til dit ämbete, at du får honom skänkefarets i hans hand, såsom tillföre, då du war hans skänke.

14. Men tänk uppå mig, då dig går wäl, och gör barmhertighet med mig, at du Pharaos ingifwer, at han tager mig utaf detta huset;

15. Th jag är hemliga bortstulen utaf de Ebreers lande: Så hafwer jag och här intet gjort, at de mig insatt hafwa.

16. Då bakaren såg, at uttydningen war god, sade han til Joseph: Mig hafwer och drömt, at jag bar tre flätade forgar på mitt hufwud;

17. Och i öfwersta forgenom allahanda

bakad mat til Pharaos behof; och foglarne äto af forgenom på mitt hufwud.

18. Joseph svarade, och sade: Detta är uttydningen: Tre forgar äro tre dagar.

19. Och efter tre dagar skall Pharaos uphäfwa ditt hufwud, och hänga dig i en galga; och foglarne skola äta ditt fött på dig.

20. Och det hände tredje dagen, då begick Pharaos sin årssdag, och han gjorde alla sina tjenare ena måltid: Och upphof den öfwersta skänkens hufwud, och den öfwersta bakarens, ibland sina tjenare;

21. Och satte den öfwersta skänken åter til sitt skänkeämbete, at han skulle få Pharaos skänkefarets i handena;

22. Men den öfwersta bakaren lät han hänga; som Joseph hade uttydt honom.

23. Men den öfwerste skänken tänkte intet på Joseph, utan förgat honom.

41. Capitlet.

Pharaos dröm. Josephs uttydning, upphöjelse, gifte, barn.

Och tu är derefter hade Pharaos en dröm, såsom han hade ståndit wid älfwena,

2. Och sett af älfwene upstiga sju nöt skön och fet; och de gingo i goda bet.

3. Sedan såg han annor sju nöt upstiga af älfwene, wanstapeliga och magra; och gingo jemte de andra på strandene wid älfwena.

4. Och de sju wanstapeliga och magra nöten äto up de sju sköna och feta nöten. Då wafnade Pharaos.

5. Och han somnade åter, och åter drömde honom, och såg, at sju ax full och tjock wärte på enom stjelf.

6. Derefter såg han sju tunn förwisen ax upgå.

7. Och de sju magra axen upslutte de sju stora och fulla axen. Då wafnade Pharaos, och såg, at det war en dröm.

8. Och då det wardt morgon, war hans ande bedröfwad; och skickade ut, och lät kalla alla spåmän i Eghypten, och alla wisa, och förtälde dem sin dröm: Men der war ingen, som honom kunde uttyda för Pharaos.

9. Då talade den öfwerste skänken med Pharaos, och sade: Jag kommer ihog i dag mina synder.

10. Då Pharaos war förtörnad på sina tjenare, och lade mig med den öfwersta bakaren i fängelse, i hofmästarens hus;

11. Då drömde oß bådom i ene natt, hwar sin dröm, hwars utthdning hwarjom för sig pågalt.

12. Då war när oß en Ebreist ung man, hofmästarens tjenare; honom förtälde wi det, och han utthdde oß wåra drömmar, hwarjom efter sinom dröm.

13. Och som han oß utthddet, så är det gånget: Ty jag är åter satt til mitt ämbete, och han är hängder.

14. Då sände Bharao bort, och lät falla Joseph, och de hade honom utu fängslet. Och han lät rafa sig, och förwandla sin kläder, och kom in til Bharao.

15. Då sade Bharao til honom: Mig hafwer drömt en dröm, och ingen är, som honom utthder: Men jag hafwer hört af dig sägas, at när du hörer en dröm, då utthder du honom.

16. Joseph swarade Bharao, och sade: Det står icke mig til; men Gud skall dock förkunna Bharao det godt är.

17. Bharao sade til Joseph: Mig drömde, jag stod på strandene wid älfwena,

18. Och såg upstiga af älfwene sju nöt, fet och skön, och de gingo i goda bet;

19. Och efter dem såg jag sju annor nöt upstiga, tunn och fast wanstapeliga och magra; jag hafwer icke i hela Eghpten sett så wanstapeliga.

20. Och de sju wanstapeliga och magra nöten åto up de sju första feta nöten.

21. Och då de hade ätit dem up, syntes intet på dem, at de hade ätit dem, och woro wanstapeliga såsom tilföre. Då wagnade jag.

22. Och såg åter i minom dröm sju ax woxen på enom stjelt full och tjock.

23. Derefter gingo up sju torr ax tunn och förwisen.

24. Och de sju tunna axen upsluko de sju torra axen. Och jag hafwer sagt det mina spämän; men de kunna icke tyda mig det ut.

25. Joseph swarade Bharao: Båda drömmarne, Bharao, äro ens. Gud förkunnar Bharao, hwad han göra will.

26. De sju sköna nöten äro sju år, och de sju fulla axen äro ock de sju åren: Det är allt enahanda dröm.

27. De sju magra nöten och wanstapeliga, som efter de andra upstigna äro, äro sju år; och de sju magra och förwisenade axen skola wara sju hård år.

28. Det är nu det jag sagt hafwer til Bharao, at Gud underwisar Bharao, hwad han göra will.

29. Si, sju år warda kommande med stor hymnighet i hela Eghpti lande.

30. Och efter dem warda sju hård år kommande, at man warder förgätandes all sådana hymnighet i Eghpti lande: Och den dyre tiden warder förtärandes landet;

31. At man intet skall weta af den hymnighetene i landena, för den dyra tidens skull, som efter kommer: Förty han skall warda ganzta swår.

32. Men det Bharao hafwer andra reson drömt betyd, at Gud skall sådant wisserliga och snarliga göra.

33. Nu må Bharao se efter en förständig och wis man, den han sätta må öfwer Eghpti land;

34. Och staffa, at han förskickar ämbetsmän i landena, och taga den femte delen i Eghpti lande i de sju rika åren.

35. Och församle alla spisning af de goda åren, som komma skola, at de låta inkomma såd uti Bharaos kornhus til förråd i städerna, och förwara det:

36. På det man finner landena spisning i de sju hårda åren, som komma skola öfwer Eghpti land; at landet icke förderwas af hunger.

37. Det talet behagade Bharao och alla hans tjenare wäl.

38. Och Bharao sade til sina tjenare: Huru kunne wi finna en sådana man, som Guds Ande är uti?

39. Och sade til Joseph: Efter Gud hafwer allt sådant kundgjort dig, är ingen så klok och förständig, som du.

40. Du skall wara öfwer mitt hus, och efter dino orde skall allt mitt folk lydigt wara: Allena i mitt konungsliga säte will jag wara mer än du.

41. Och sade: Si, jag hafwer satt dig öfwer hela Eghpti land.

42. Och tog sin ring af sine hand, och klädde honom Joseph i hwitt silke, och hängde en guldfedjo på hans hals.

43. Och lät honom sitta på den andra wagnen, och lät utropa honom: Denne är landsens fader: Och satte honom öfwer hela Eghpti land.

44. Och Bharao sade til Joseph: Jag är

Pharao; utan din wilja skall ingen, i hela Egypti lande, röra sin hand eller fot.

45. Och kallade honom det hemligaste rådet; och gaf honom til hustru Asnath Potiphers dotter Prestens i On. Så for Joseph ut til at bese Egypti land.

46. Och han war tretio år gammal, då han stod för Pharao. Och for ut ifrå Pharao, och for omkring hela Egypti land.

47. Och landet gjorde allt så i de sju rika åren.

48. Och församlade i de sju åren alla spisning i Egypti land, och läto det i städerna: Ehwad spisning som wärte på markene wid hwar och en stad allt omkring, det läto de komma der in.

49. Så lade Joseph tilhopa sädena öfwer måtto mycket, som sandkornen i hafwet, så at han wände igen at räkna; ty man kunde det icke räkna.

50. Och Joseph wordo födde två söner, förra än den dyre tiden kom, hwilka honom födde Asnath Potiphers dotter Prestens i On.

51. Och kallade den första Manasse; förty, sade han, Gud hafwer låtit mig förgäta alla mina olycko, och mins faders hus.

52. Den andra kallade han Ephraim; förty, sade han, Gud hafwer låtit mig wäxa til i mins eländes lande.

53. Då nu de sju rika åren woro framlidnen i Egypten,

54. Så beghnte de sju hårda åren gå uppå, som Joseph hade omtalat. Och wardt en dyr tid i all land; men i hela Egypti lande war bröd.

55. Då nu Egypti land ock led hunger, ropade folket til Pharao om bröd. Men Pharao sade til alla Egyptier: Går bort til Joseph, hwad han säger eder, det görer.

56. När nu dyr tid war öfwer allt landet, slog Joseph kornhusen up allestäds, och sålde de Egyptier: Förty som dyre tiden wardt ju längre ju större i landena.

57. Och all land kommo til Egypten, til att köpa när Joseph: Förty den dyre tiden fick öfwerhandena i all land.

42. Capitlet.

Bröderne komma, bekyllas, fängslas, lemna Simeon, resa efter BenJamin.

Men då Jacob såg, at säd war fal i Egyp-

ten, sade han til sina söner: Hwi sen I icke til?

2. Si, jag hörer, at uti Egypten är säd nog, farer der ned, och köper öf säd, at wi må lefwa och icke dö.

3. Så foro då tio Josephs bröder ned, at de skulle köpa säd i Egypten.

4. Ty BenJamin Josephs broder lät Jacob icke fara med sina bröder, ty han sade: Honom måtte något ondt wederkomma.

5. Så foro Israels barn åftad til at köpa säd med androm, som kommo med dem; ty det war ock dyr tid i Canaans lande.

6. Men Joseph war rådandes i landena, och sålde säd allo folkena i landena. Då nu hans bröder kommo til honom, föllo de ned på jordene för honom på sitt ansikte.

7. Och han såg uppå dem, och kände dem, och låts wara främmande emot dem, och talade skarpt med dem, och sade til dem: Hwadan kommen I? De sade: Utaf Canaans land til at köpa spisning.

8. Och ändå han kände dem, så kände de dock intet honom.

9. Och Joseph tänkte på drömen, som honom hade drömt om dem, och sade til dem: I ären spejare, och ären komne til at bese, hwarest landet är öpet.

10. De swarade honom: Nej, min herre, dine tjenare äro komne til at köpa spisning.

11. Wi äre alle ens mans söner; wi äre redelige, och dine tjenare hafwa aldrig warit spejare.

12. Han sade til dem: Nej, utan I ären komne til at bese, hwarest landet är öpet.

13. De swarade honom: Wi dine tjenare äre tolf bröder, ens mans söner i Canaans land; och den yngste är när wår fader, men den ene är icke mer til.

14. Joseph sade til dem: Detta är det jag hafwer sagt eder, spejare ären I.

15. De uppå will jag pröfwa eder: Wid Pharaos lif, I skolen icke komma hädan, med mindre edar yngste broder kommer hit.

16. Sänder en af eder bort, som hemtar hit edar broder: Men I skolen wara fångne. Så will jag pröfwa edart tal, om i faren med samningene eller icke. Ty hwar så icke, så ären I, wid Pharaos lif, spejare.

17. Och han lät dem allesamman i förwaring i tre dagar.

18. Om tredje dagen sade han til dem:

Wiljen I lefwa, så görer alltså; th jag fruktar Gud.

19. Ären I redelige, så låter en edar broder ligga bunden i edart fängelse; men I farer bort, och förer hem hwad som I köpt hafwen emot hungeren.

20. Och förer edar yngsta broder hit til mig, så will jag tro edor ord, på det I icke skolen dö. Och de gjorde så.

21. Men de talade inbördes: Detta hafwe wi förskyllat på vår broder, at wi såge hans själs ångest, då han bad oss, och wi wille intet höra honom; derfor kommer nu denna bedröfwelsen öfwer oss.

22. Ruben swarade dem, och sade: Sade jag icke eder, då jag talade: Synder icke på pilten; och I willen icke hört? Nu warder hans blod utkräfd.

23. Men de wiste icke, at Joseph förstod det; th han talade med dem med en tolf.

24. Och han wände sig ifrå dem, och gret. Då han nu wände sig åter til dem, och talade med dem, tog han Simeon utaf dem, och bandt honom för deras ögon.

25. Och gaf befallningen, at deras säckar skulle fyllas med mälning, och gifwas deras penningar igen, hvars i hans säck; dertil och hwarjom sina taring på resone. Och man gjorde dem så.

26. Och de lade sina waror på sina åsnar, och foro dädan.

27. Men då endera lät up sin säck, at han skulle fodra sin åsna i herberget, wardt han warfe sina penningar, som lågo ofwan i säckenom;

28. Och sade til sina bröder: Jag hafwer fått mina penningar igen; si, de äro i minom säck. Då förföll dem deras hjerta och förfräctes inbördes, och sade: Hwi hafwer Gud gjort oss så?

29. Då de nu kommo hem til deras fader Jacob i Canaans lande, sade de honom allt det dem wedersfarit war, och sade:

30. Den mannen, som är herre i landet, talade skarpt til oss, och hölt oss för landsens spejare.

31. Och då wi swarade: Wi äre redelige, och hafwe aldrig warit spejare;

32. Utan ärom tolf bröder, wårs faders söner; en är icke mer til, och den yngste är ännu i denna dag när vår fader i Canaans lande;

33. Sade han til oss: Deruppå will jag

märkat, at I ären redelige: En edar broder låter när mig qwar, och tager nödtorft til edor hus, och farer bort:

34. Och hemter edar yngsta broder hit til mig, så kan jag märka, at I icke ären spejare, utan redelige män; så will jag och gifwa eder edar broder igen, och så må I bruka edart bästa i landena.

35. Och då de slogo ut af säckarna, fann hwar och en sitt penningafnytte i sinom säck: Och då de sågo, at det war deras penningafnytte, wordo de, med deras fader, förfräctte.

36. Då sade Jacob deras fader: I hafwen gjort mig barnlös; Joseph är icke mera til, Simeon är och icke mera til, BenJamin wiljen I taga ifrå mig: Det går allt öfwer mig.

37. Ruben swarade sinom fader, och sade: Om jag icke förer dig honom hem igen, så dräp båda mina söner: Allenast gif honom i mina hand, jag will föra dig honom hem igen.

38. Han sade: Min son skall icke fara ned med eder; th hans broder är död, och han är allena igenblifwen: Om honom wedersfores något ondt i wägen, der I resten, worden I drifwande min grå hår med sorg neder i grafwena.

43. Capitlet.

BenJamin med brödberna undfås härligen.

Men den dyre tiden tvingade landet.

2. Och det wardt allt, som de hade fört utaf Egypten, sade deras fader Jacob til dem: Farer åter dit, och köper oss någon spisning.

3. Då swarade honom Juda, och sade: Den mannen wederslade oss det högliga, och sade: I skolen icke komma för min ögon, med mindre edar broder är med eder.

4. Är det nu så, at du sänder vår broder med oss, så wilje wi fara ned, och köpa dig spisning.

5. Men är det så, at du icke sänder honom, så fare wi icke neder; th mannen hafwer sagt oss: I skolen icke komma för min ögon, utan edar broder är med eder.

6. Israel sade: Hwi hafwen I så illa gjort emot mig, at I hafwen det sagt mannenom, at I hadn en broder?

7. De swarade: Den mannen frågade så

grant om oß och våra slägt, och sade: Lefwer edar fader än? Hafwen I ännu en broder? Då sade wi honom, som han frågade: Guru kunde wi weta, at han skulle säga: Hafwer edar broder hit ned med eder?

8. Då sade Juda til Israael sin fader: Låt pilten fara med mig, at wi må göra oß redo och färdas, och mågom lefwa, och icke dö, både wi och du, och vår barn.

9. Jag will wara god för honom; utaf mina händer skall du äfsta honom: Förer jag dig icke honom igen, och sätter honom fram för din ögon, så will jag hafwa skuld så länge jag lefwer.

10. Th hwar wi icke hade fördröjt, hade wi wäl allaredo två resor warit igentomne.

11. Då sade Israael deras fader til dem: Måste det ju så wara, så görer det, och tager af landsens bästa frukt i edra säckar, och förer mannenom skänker dit neder, något balsam och hannog, och örter, och mirrham, och dadel och mandel.

12. Tager ock andra penningar med eder, och de penningar, som I hafwen fått igen ofwan i edra säckar, förer också med eder; tiläfwenthrs der är någon willa ibland kommen.

13. Dertil tager edar broder; görer eder redo, och farer til mannen.

14. Men allsmächtig Gud gifwe eder barmhertighet för den mannenom, at han måtte eder fri låta den andra broderen och BenJamin. Men jag måste wara, som den der sin barn slätt mist hafwer.

15. Då togo de deka skänker, och penningar dubbelt med sig, och BenJamin; gjorde sig redo, och foro in i Egypten, och gingo in för Joseph.

16. Då såg Joseph dem med BenJamin, och sade til honom, som war öfwer hans hus: Haf deka männerna in i huset, och slagta, och red til: Förth de skola äta med mig i middag.

17. Och mannen gjorde såsom Joseph honom sagt hade, och hade männerna in i Josephs hus.

18. Men de fruktade sig, at de wordo hafde i Josephs hus, och sade: Wi äre här införde för penningarnas skull, som wi tilföre funnom i våra säckar, at han will komma oß det uppå, och låta en dom gå öfwer oß, der han oß med tager til sina trälar, med våra åsnar.

19. Derföre gingo de til mannen, som war öfwer Josephs hus, och talade med honom utanför dörena af husena:

20. Och sade: Min herre, wi worom tilföre här nedre til at köpa spisning:

21. Och då wi kommo i herberget, och löfte up våra säckar, si, då woro hvars och ens penningar ofwan i hans säck, med fulla wigt; derföre hafwe wi åter fört dem med oß.

22. Hafwom också fört andra penningar med oß, til at köpa spisning med. Men wi wete icke, ho som hafwer stungit oß våra penningar i våra säckar.

23. Men han sade: Warer til frids, frukter eder icke, edar Gud, och edar faders Gud, hafwer gifwit eder en stätt i edra säckar; edra penningar hafwer jag fått. Och han hade Simeon ut til dem.

24. Och hade dem i Josephs hus: Haf dem watn, at de skulle två sina fötter, och gaf deras åsnar foder.

25. Men de redde til skänkerna, til deß Joseph kom til middagen: Th de hade hört, at de skulle der äta bröd.

26. Då nu Joseph gick in i huset, bårde de honom skänkerna i huset på sina händer, och föllo för honom neder på jordena.

27. Men han tackade dem kärliga, och sade: Går det wäl med edrom fader den gamla, der I mig af saden? Lefwer han ännu?

28. De swarade: Wår om fader dinom tjenare går wäl, och han lefwer ännu: Och bugade sig, och föllo ned för honom.

29. Och han lyfte up sin ögon, och såg sin broder BenJamin, sine moders son, och sade: Är det edar yngste broder, som I saden mig af? Och sade ytterligare: Gud ware dig nådelig, min son.

30. Och Joseph hastade, th hans hjerta war brinnande öfwer sin broder, och söfte rum til at gråta; och gick i sin kammar, och gret der.

31. Och då han hade twagit sitt ansikte, gick han ut, och hölt sig fast, och sade: Lägger bröd fram.

32. Och der bars fram, beshnnerliga för honom, och beshnnerliga för dem, och för de Egyptier, som med honom åto, ock beshnnerliga: Förth de Egyptier töras icke äta bröd med de Ebreer, det är en wederstyggelse för dem.

33. Och de sattes för honom, den först-

födde efter sina föräldrar, och den yngste efter sin ungdom. Der förundrade de sig upå inbördes.

34. Och man bar dem beshynnerliga rätter af hans bord: Men Benjamin fem sinom mer än de andra; och de drucko, och woro druckne med honom.

44. Capitlet.

Joseph försöker sina bröder.

Och Joseph befallte honom, som war öfwer hans hus, och sade: Thill dessa människors säckar med spisning, så mycket de kunna föra, och lägg hwarjom sina penningar ofwan i hans säck:

2. Och mina silfskal ofwan i dens yngstas säck med penningarna för sädena. Han gjorde, som Joseph honom sade.

3. Om morgonen, då ljusst wardt, läto de männerna fara med sina åsnar.

4. Då de nu woro ut af stadenom, och icke långt komne, sade Joseph til honom, som war öfwer hans hus: Up och far efter människorna, och när du får dem, så säg til dem: Hwi hafwen I lönt godt med ondo?

5. Är icke det der min herre dricker utaf, och der han spår med? I hafwen illa gjort.

6. Och som han beslog dem, sade han sådana ord til dem.

7. De swarade honom: Hwi talar min herre sådana ord? Bort det, at dine tjenare skulle så göra.

8. Si, penningarna, som wi funnom ofwan uti våra säckar, hafwom wi fört til dig igen af Canaans lande: Och hwi skulle wi då hafwa stulit silfwer eller guld af dinn herras huse?

9. När hwilken det warder funnit ibland dina tjenare, han må dö: Dertil wilje wi och wara minns herras trälar.

10. Han sade: Ja, ware som I hafwen sagt: När hwilkom det finnes, han ware min träl: men I skolen wara löse.

11. Och då de hastade sig, och lade hwar sin säck af ned på jordena, och hwar lät up sin säck.

12. Och han sötte, och begynte på den första, in til den yngsta; då fann skålen i Benjamins säck.

13. Då refwo de sin kläder, och ladde hwar uppå sin åsna, och foro åter in i staden.

14. Och Juda gick med sina bröder in i

Josephs hus: Th han war ändå der, och de föllo ned på jordena för honom.

15. Joseph sade til dem: Hwi torden I det göra? Weten I icke, at en sådana man, som jag är, kunde spå til?

16. Juda sade: Hvad skole wi säga minom herra, eller huru skole wi bära före? Gud hafwer funnit dina tjenares misgärningar: Si, wi och den, som skålen är funnen när, äre min herras trälar.

17. Men han sade: Bort det, at jag skulle så göra. Den mannen, som skålen är funnen när, han skall wara min träl: Men I farer med frid up til edar fader.

18. Då gick Juda til honom, och sade: Min herre, lät din tjenare tala et ord i dina öron, min herre, och din wrede harmes icke öfwer din tjenare; th du äst såsom Pharao.

19. Min herre frågade sina tjenare, och sade: Hafwen I och någon fader, eller broder?

20. Då swarade wi: Wi hafwe en fader, och han är gammal, och en ung dräng föddan i hans alderdom, och hans broder är död, och han är allena blifwen igen af sine moder, och hans fader hafwer honom fär.

21. Då sade du til dina tjenare: Hafwer honom hit ned til mig, och jag will göra honom godt.

22. Men wi swarade minom herra: Skålen kan icke komma ifrå sinom fader: Swar han komme honom ifrå, dödde han.

23. Då sade du til dina tjenare: Swar edar yngste broder icke kommer här med eder, skolen I icke mera komma för min ögon.

24. Då forom wi up til din tjenare, min fader, och sadom honom minns herras tal.

25. Då sade vår fader: Farer åter bort, och köper of någon spisning.

26. Men wi sade: Wi kunne icke fara der ned, med mindre vår yngste broder är med of, så wilje wi fara der ned: Th wi kunne icke komma för dens mansens ögon, hwar vår yngste broder icke är med of.

27. Då sade din tjenare, min fader, til of: I weten, at min hustru hafwer födt mig två:

28. Den ene gick bort ifrån mig, och det sades, at han skulle wara ihjälrifwen; och jag hafwer ej sett honom allt härtil.

29. Skolen I och taga denna ifrå mig, och honom wedersars något ondt, så warden

3. Driftwande min grå hår med sorg ned i grafwena.

30. Om jag nu komme hem til din tjenare, min fader, och pilten wore icke med oss, efter hans själ hänger in til dekes själ;

31. Så sker det, då han ser, at pilten icke är tilstådes, at han dör: Så worde wi dine tjenare, dins tjenares, wårs faders grå hår förande med jämmer ned i grafwena.

32. Ty jag, din tjenare, haftwer varit minom fader god för pilten, och sagt: Haftwer jag icke honom til dig igen, så will jag hafwa skuld i alla mina lifsdagar.

33. Derföre, låt din tjenare blifwa här qwar minom herra för en träl i piltens stad; och låt pilten fara up med sina bröder.

34. Förth, huru skulle jag fara up til min fader, när pilten är icke med mig? Jag finge se den jämmer, som min fader uppå komme.

45. Capitlet.

Joseph bekänd. Jacob kallas, gläds.

Då kunde icke Joseph hålla sig för allom dem, som omkring stodo, och han ropade: Går alle ut ifrå mig. Och stod ingen när honom, då Joseph bekände sig för sina bröder:

2. Och han gret öfwerljudd, så at de Egyptier och Pharaos tjenare det hörde.

3. Och han sade sina bröder: Jag är Joseph; lefwer min fader ännu? Och hans bröder kunde intet swara honom: Så försträckte woro de för hans ansikte.

4. Men han sade: Går dock hit til mig. Och de gingo til honom, och han sade: Jag är Joseph edar broder, den I haftwen sålt in uti Egypten.

5. Och nu låter det icke bekymra eder, och tänker icke at jag derföre är wred, at I haftwen sålt mig hit: Ty för edra wälfärds skull haftwer Gud sändt mig hit för eder.

6. Ty det är nu tu år, at dyr tid haftwer varit i landena; och äro ännu fem år, at ingen plöjning eller upskörd skall warda.

7. Men Gud haftwer sändt mig hit för eder, at han will låta eder blifwa qwara på jordene, och hålla eder wid lif genom stor under.

8. Så haftwen icke nu I sändt mig hit, utan Gud: Han haftwer gjort mig såsom en fader til Pharaos, och til en herra öfwer allt

hans hus, och til en Första i hela Egypti land.

9. Skynder eder nu, och farer up til min fader, och säger honom: Det låter din son Joseph säga dig: Gud haftwer satt mig til en herra i hela Egypti land; kom ned til mig, försumma dig icke.

10. Du skalt bo i det landet Gosen, och wara hardt när mig, du och din barn, och din baranabarn, din får och få, och allt det ditt är.

11. Jag will der försörja dig: Ty det är ännu fem åra dyr tid at du icke warder förderfwad med ditt hus, och allt det ditt är.

12. Si, edor ögon se, och mins broders BenJamins ögon, at jag talar munteliga med eder.

13. Förkunner minom fader alla mina härligheter i Egypten, och allt det I sett haftwen. Skynder eder, och kommer hit ned med minom fader.

14. Och han fick sin broder BenJamin om halsen, och gret; och BenJamin gret och wid hans hals.

15. Och han kyfte alla sina bröder, och gret öfwer dem. Sedan talade hans bröder med honom.

16. Och när det ryktet kom i Pharaos hus, at Josephs bröder woro komne, behagade det Pharaos wäl, och alla hans tjenare.

17. Och Pharaos sade til Joseph: Säg dina bröder: Detta görer: Lader edor djur; farer bort, och när I kommen i Canaans land,

18. Så tager edar fader och edart folk, och kommer til mig, jag will gifwa eder af allt det goda, som i Egypti land är, at I skolen äta mærgen i landena.

19. Och bjud dem: Görer alltså: Tager edor utaf Egypti lande wagnar til edor barn och hustrur, och förer edar fader, och kommer.

20. Och skoner icke edor bohags ting: Förth allt det goda i hela Egypten skall höra eder til.

21. Israels barn gjorde så, och Joseph fick dem wagnar, efter Pharaos befallning, och förtäring på wägen.

22. Och gaf dem allom, hwarjom för sig, högtidskläder; men BenJamin och han trehundra silfwerpenningar, gaf fem högtidsklädningar.

23. Men fadrenom sände han tio åsnar,

ladda med gods utaf Egypten, och tio åsnin-
nor med mälning och bröd och spisning, sin-
om fader på wägen.

24. Och så lät han sina bröder fara, och
sade til dem: Ristwer icke på wägenom.

25. Så foro de utaf Egypten, och kommo
uti Canaans land til sin fader Jacob;

26. Och förkunnade honom det, och sade:
Din son Joseph lefwer ännu, och är en her-
re i hela Egypti lande. Men honom föll det
icke i sinnet, th han trodde dem intet.

27. Då sade de honom all Josephs ord,
som han til dem sagt hade. Och då han såg
wagnarna, som Joseph utsändt hade til at
föra honom med, wardt hans ande lestwän-
des.

28. Och sade: Jag haftwer nog, at min
son Joseph lefwer ännu. Jag will fara bort
och se honom, förra än jag dör.

46. Capitlet.

Jacobs resa, barn. Josephs möte.

Israel for dit med allt det honom tillhörde.
Och då han kom til BerSaba, offrade han
et offer sins faders Isaacs Gudi.

2. Och Gud sade til honom om nattena i
ene syn: Jacob, Jacob. Han sade: Här är
jag.

3. Och han sade: Jag är Gud, dins fa-
ders Gud, frukta dig icke at fara in i Egyp-
ten: Förth, der will jag göra dig til et mäg-
tigt folk.

4. Jag will fara dit med dig, och will
åter föra dig derut. Och Joseph skall lägga
sina hand uppå din ögon.

5. Då for Jacob ifrå BerSaba. Och
Israels barn förde Jacob sin fader, med sin
barn och hustrur, på wagnomen, som Pha-
rao hade sändt til at föra dem med.

6. Och togo sin bostap och häfwor, som de
förwärfwat hade i Canaans lande, och kom-
mo så in uti Egypten, Jacob och all hans
säd med honom:

7. Hans barn och hans barnabarn med
honom, hans döttrar, och hans barns dött-
rar, och all hans säd.

8. Deße äro Israels barns namn, de som
kommo i Egypten: Jacob och hans söner.
Jacobs förstfödde son Ruben.

9. Rubens barn: Hanoch, Ballu, Sets-
ron och Charmi.

10. Simeons barn: Semuel, Samin,

Dhad, Sachin, Bohar, och Saul den Ca-
naneesta qwinnones son.

11. Levi barn: Gerson, Kehat och Mera-
ri.

12. Juda barn: Er, Onan, Sela, Perez
och Serah. Men Er och Onan dödde i Ca-
naans lande. Men Perez barn: Hezron och
Samul.

13. Isaschars barn: Thola, Phuva, Job
och Simron.

14. Sebulons barn: Sered, Elon och
Zahleel.

15. Deße äro barnen af Lea, som hon
födde Jacob i Mesopotamien, med sine dot-
ter Dina: De göra tilhopa alle, med söner
och döttrar, tre och tretio själar.

16. Gads barn: Ziphion, Saggi, Suni,
Ezbon, Ori, Arodi och Areli.

17. Assers barn: Jimna, Jisua, Jisui,
Brha; och Serah, deras syfter. Men Brhas
barn: Heber och Malchiel.

18. Deße äro Silpas barn, som Laban
gaf Lea sine dotter, och födde Jacob deße
sexton själar.

19. Rachels Jacobs hustrus barn: Jo-
seph och BenSamin.

20. Och Joseph wordo födde i Egypten,
Manasse och Ephraim, som honom födde
Asnath Potiphera dotter Prestens i Dn.

21. BenSamins barn: Bela, Becher, Af-
berl, Gera, Naaman, Ghi, Ros, Muppim,
Suppim och Urd.

22. Deße äro barnen af Rachel, som Ja-
cob födde äro; alle tilhopa fjorton själar.

23. Dans barn: Husim.

24. Naphtali barn: Zahzeel, Guni, Zezer
och Sillem.

25. Deße äro Bilhas barn, som Laban
hade gifwit sine dotter Rachel, och födde Ja-
cob deße sju själar.

26. Alla själar som kommo med Jacob in
i Egypten, som utgångne woro af hans
länd, undantagande hans barnahustrur,
äro alle tilsamman sex och sextio själar.

27. Och Josephs barn, som honom wor-
do födde i Egypten, woro två själar: Så at
alla Jacobs hus själar, som kommo in i
Egypten, woro sjutio.

28. Och han sände Juda för sig til Jo-
seph, at han skulle wisa honom wägen til
Gosen; och de kommo in i landet Gosen.

29. Då spände Joseph före sin wagn, och
for ut emot Israel sin fader til Gosen. Och

då han fick se honom, föll han om hans hals, och gret swårliga på hans hals.

30. Då sade Israel til Joseph: Nu vill jag gerna dö, efter det jag hafwer sett ditt ansikte, at du ännu lefwer.

31. Joseph sade til sina bröder och sin faders hus: Jag vill fara up, och undertwisader Pharaos, och säga til honom: Mine bröder och mins faders hus är kommit til mig utaf Canaans land;

32. Och äro herdar, ty det är sådana folk, som med bostap umgå plägar: Deras får och få, och allt det de hafwa, hafwa de fört med sig.

33. Då nu Pharaos warder eder kallandes, och säger: Swad är edar handel?

34. Så stolen I säga: Dine tjenare äro folk, som med bostap umgå ifrå wår barn-dom allt här til, både wi och wåre fäder, på det I må få bo i det landet Gosen: Förth alle herdar äro såsom en sthyggelse för de Egyptier.

47. Capitlet.

Pharaos samtal. Egypti hunger.

Jacobs ålder, begrafning.

Då kom Joseph och förkunnade det Pharaos, och sade: Min fader och mine bröder, deras får och få, och hwad de hafwa, är kommet utu Canaans lande; och si, de äro i det landet Gosen.

2. Och han tog fem fina bröder och stälte dem för Pharaos.

3. Då sade Pharaos til hans bröder: Swad är edar handel? De swarade: Dine tjenare äro herdar, wi och wåre fäder.

4. Och sade ytterligare til Pharaos: Wi äre komne til at bor med eder i landena; ty dine tjenare hafwa ingen bet til deras bostap, så hårdt tvingar den hårde tiden Canaans land: Så gör wäl, och låt dina tjenare bo i det landet Gosen.

5. Pharaos sade til Joseph: Det är din fader, och det äro dine bröder, de äro komne til dig.

6. Egypti land står dig öpet; låt dem bo på bästa platsen i landena, at de må bo i det landet Gosen: Och om du wetst några män ibland dem, som dogse äro, så sätt dem öfver min bostap.

7. Joseph hade ock sin fader Jacob in, och stälte honom för Pharaos: Och Jacob wälsignade Pharaos.

8. Men Pharaos frågade Jacob: Huru gammal äft du?

9. Jacob sade: Mins eländes tid är hundra och tretio år: Liten och onder är min eländes tid, och räcker intet til mina faders eländes tid.

10. Och Jacob wälsignade Pharaos, och gick ut ifrå honom.

11. Men Joseph stoffade sinom fader och sina bröder boning, och gaf dem en besittning i Egypti lande, på bästa platsen i landena, nemliga i det landet Rameses, såsom Pharaos budit hade.

12. Och han försörjde sin fader och sina bröder, och hela sins faders hus, hwarjom och enom sin del bröd, allt ifrå de gamla intil de unga barn.

13. Men i all land war intet bröd: Ty at den dyre tiden war ganfska swår, så at Egypten och Canaans land swolto för den dhra tidens skull.

14. Och Joseph samfode alla de penningar tilhopa, som funnos i Egypten och Canaan, för mälning, som de köpte: Och han låt alla penningarna komma i Pharaos hus.

15. Då nu penningarne fattades i Egypti land och Canaan, kommo alle Egyptier til Joseph, och sade: Staffa oss bröd; hwi låter du oss dö för dig, derföre at wi hafwe inga penningar?

16. Joseph sade: Staffer hit edar bostap, så vill jag gifwa eder för bostapen, medan I ären utan penningar.

17. Då hade de deras bostap til Joseph, och han gaf dem bröd för deras hästar, får, få och åsnar: Så födde han dem det året med bröd för all deras bostap.

18. Då året war omlidit, kommo de til honom: Wi wilje icke döljat för wår herra, at icke allena penningarne, utan ock all wår bostap är bortto när wår herra, utan allena wår kropp och åter.

19. Hwi låter du både oss och wår åter dö? Tag oss til dig, och wårt land, för bröd, at wi och wårt land måge wara Pharaos egne: Gif oss såd, at wi må lefwä och icke åren icke förläggas.

20. Så tog Joseph hela Egypti land in til Pharaos: Ty de Egyptier sålde hwar sin åter; ty den hårde tiden war allt för stark öfwer dem. Och wardt så landet Pharaos eget,

21. Med folket, som i hans städer ut och ingick, ifrå den ena ändan i Egypten intil den andra.

22. Undantagen Presternas åker, den tog han icke in: Th det war förskickadt af Pharaos til Presterna, at de äta skulle det dem benämndt war, det han dem gaf; derföre behöfde de icke sälja sina åkrar.

23. Då sade Joseph til folket: Si, jag hafwer i dag intagit eder och edar åker til Pharaos: Si, der hafwen I säd, och sår åkren.

24. Och af wäxtenom stolen I gifwa Pharaos den femte delen; fyra delar skola wara edre til at sår åkren med til edor spisning, och til edor hus och barn.

25. De sade: Allenast låt oss lefwa, och finna nåd för dig wår om herra, wi wilje gerna wara Pharaos egne.

26. Så gjorde Joseph dem en lag allt intil denna dag, öfwer de Egyptiers åker, til at gifwa Pharaos den femte delen, undantagnom Prestaåkretnom, den wardt icke Pharaos egen.

27. Så bodde Israel i Egypten, i det landet Gosen, och hadet inne, och wärte til, och förökades swårliga.

28. Och Jacob lefde sjutton år i Egypti land, så att hans hela ålder wardt hundrade och sju och fyrtio år.

29. Då nu tiden kom, at Israel dö skulle, kallade han sin son Joseph, och sade til honom: Hafwer jag funnit nåd för dig, så lägg dina hand under mina länd, at du gör barmhertighet och trohet med mig, och begrafwer mig icke uti Egypten.

30. Utan jag will ligga när mina fäder, och du skalt föra mig ut af Egypten, och begraf mig i deras grifter. Han sade: Jag will göra som du hafwer sagt.

31. Och han sade: Så swär mig. Och han swor honom. Då böjde Israel sig intil sängenes hufwudgård.

48. Capitlet.

Förordning om Ephraim och Manasse.

Derefter wardt Joseph sagdt: Si, din fader är sju. Och han tog båda sina söner med sig, Manasse och Ephraim.

2. Då wardt Jacob sagdt: Si, din son Joseph kommer til dig. Och Israel tog sthsko til sig, och satte sig up i sängene.

3. Och sade til Joseph: Den alsmågtige Gud syntes mig i Lus i Canaans land, och wälsignade mig,

4. Och sade til mig: Si, jag skall låta dig wäxa och förökas, och göra dig til mycket folk, och skall gifwa dine säd efter dig detta landet til egendom ewinnerliga.

5. Så skola nu dine två söner, Ephraim och Manasse, som dig i Egypten födde äro, förra än jag kom hit in til dig, wara mine, lika som Ruben och Simeon.

6. Men de, som du föder efter dem, skola wara dine: men de se skola wara nämnde med deras bröders namn i deras arftwedel.

7. Och då jag kom utaf Mesopotamien, dödde mig Rachel i Canaans lande på wägenom, då ännu et litet stycke wägs war til Ephrath; Och jag begrof henne på wägenom til Ephrath, det nu heter Bethlehem.

8. Och Israel såg Josephs söner, och sade: So äro de se?

9. Joseph swarade sinom fader: Det äro mine söner, som Gud hafwer mig här gifwit. Han sade: Haf dem hit til mig, att jag wälsignar dem.

10. Th Israels ögon woro mörk worden för ålders skull, och kunde icke wäl se. Och han hade dem til honom: Och han kyste dem, och tog dem i famn.

11. Och sade til Joseph: Si, jag hafwer sett ditt ansikte, det jag icke förmodat hade: Och si, Gud hafwer och låtit mig se dina säd.

12. Och Joseph tog dem utaf hans stöte, och han böjde sig ned på jordena för hans ansikte.

13. Då tog Joseph dem båda, Ephraim i sin högra hand, emot Israels wänstra hand, och Manasse i sina wänstra hand, emot Israels högra hand, och dem til honom.

14. Men Israel räckte ut sina högra hand, och lade henne på Ephraims dens yngstes hufwud, och sina wänstra hand på Manasses hufwud, och omskifte händerna med wilja; th Manasse war den förstfödde.

15. Och han wälsignade Joseph, och sade: Gud, för hwilkom mine fäder Abraham och Isaac wandrat hafwa; Gud, som mig födt hafwer utaf min ungdom allt intil denna dag.

16. Ängelen, som mig frälst hafwer af allo ondo, han wälsigne de se piltarna, at de må efter mitt, och mina fäders, Abrahams

och Isaacs, namn nämnde warda, så at de må växa och förökas på jordene.

17. Men då Joseph såg, at hans fader lade sina högra hand på Ephraims hufvud, behagade det honom illa, och fattade uti sinns faders hand, at han skulle wända sina hand af Ephraims hufvud in på Manasses hufvud.

18. Och sade til honom: Icke så, min fader; denne är den förstfödde, lägg dina högra hand på hans hufvud.

19. Men hans fader nekade det, och sade: Jag wet wäl, min son, jag wet det wäl; denne skall och warda til folk, och skall warda stor, men hans yngre broder skall warda större än han, och hans säd skall warda til et stort folk.

20. Så wälsignade han dem i den dagen och sade: Warde Israhel wälsignad efter ditt sätt, så at man må säga: Gud sätte dig såsom Ephraim och Manasse: Och så satte han Ephraim för Manasse.

21. Och Israhel sade til Joseph: Si, jag döer, och Gud skall wara med eder, och skall föra eder åter i edra faders land.

22. Jag hafwer gifwit dig et stycke land utan dina bröder, som jag med mitt swärd och boga utaf de Amoreers hand tagit hafwer.

49. Capitlet.

Jacob wälsignar sina barn, prophetarar, döer.

Och Jacob kallade sina söner, och sade: För-samlar eder, at jag må förkunna eder, hwad eder skall hända i den yttersta tiden.

2. Kommer tilhopa, och hörer til, I Jacobs barn; hörer edar fader Israhel.

3. Ruben min förste son, du äst min kraft, och min första magt, den öfwerste i offret, och den öfwerste i riket.

4. Han utlöper med hast som watn: Du skall icke wara den öfwerste; ty du hafwer upstigit i dinns faders lägre, och der hafwer du med det upstigandet besmittat mina säng.

5. De bröder Simeon och Levi, de hafwa handlat orättfärdiga med deras mordwapn.

6. Min själ komme icke i deras råd, och min härlighet ware icke i deras förbund: Förth uti deras wrede hafwa de dödat mannen, och uti deras öfwerdådighet hafwa de förderfwat organ.

7. Förbannad ware deras wrede, at hon

så styh är, och deras grymhet, at hon så hård är: Jag skall stingra dem i Jacob, och förströ dem i Israhel.

8. Juda, du äret, dig skola dine bröder lofwa, din hand skall wara dina fiender på halsen; för dig skola dinns faders barn buga sig.

9. Juda är et ungt lejon, du äst högt kommen, min son, genom stor seger: Han hafwer nederböjt sig, och lägrat sig som et lejon, och som en lejinna. Ho törs sätta sig up emot honom?

10. Spiran skall icke warda tagen ifrån Juda, ej heller en mästare ifrå hans fötter, till dess Sjelten kommer; och honom skola folken tilfalla.

11. Han warder bindandes sin fåla wid winträt, och sine åsnimmos son wid den ädla winqwisten. Han skall två sin kläder i win, och sin mantel i winbärs blod.

12. Sans ögon äro rödaktigare än win, och hans tänder äro hwitare än mjölk.

13. Sebulon skall bo wid hafshamnena, och wid skepphamnena, och sträcka sig intil Sidon.

14. Saschar skall wara en benåfne, och lägga sig emellan gränssorna.

15. Och han såg rolighetena, at hon är god, och landet, at det är lustigt, och böjde sina härdar til at bära, och är worden en skattfyllig tjenare.

16. Dan skall warda en domare ibland sitt folk, såsom et annat slägte i Israhel.

17. Dan skall warda en orm på wägenom, och en huggorm på stigenom, och bita häften i foten, at den derpå rider, skall til rygga falla.

18. **SARE**, jag wäntar efter dina helso.

19. Gud, wäpnad, skall föra hären, och åter igen föran.

20. Af Asser kommer hans feta bröd, och han skall gifwa Konungenom fräselig mat.

21. Naphthali är en snar hjort, och gifwer kosteligit tal.

22. Joseph skall tilwäxa; han skall tilwäxa likawist som wid en källo: Döttrarna träda fram uti regementet.

23. Och ändock skyttarne woro honom förbittrade, trätte med honom, och hatade honom:

24. Så är dock hans boge blifwen fast, och hans händers armar äro förmannade, genom deß mäktiges händer i Jacob: Af honom äro komne herdar, stenar i Israël.

25. Ifrå dins faders Gud är dig kommen hjälp, och af den Allsmäktiga äft du wälsignad med wälsignelse oftwan efter af himlenom; med wälsignelse af djupet, som under ligger; med wälsignelse på bröst och qtwed.

26. Den wälsignelse, som dinom fader och minom föräldrom lofwad är, går mäkteliga efter deras önskan, som höge äro i werldene. Utaf Joseph skola hufiwuden warda, och de öfwerste Nazareer ibland sina bröder.

27. Benjamin är en glupande ulf: Om morgonen skall han äta rof, men om aftonen skall han utskifta rofwet.

28. Deße alle äro de tolf Israëls slägter, och det är det, som deras fader hafwer talat med dem, då han wälsignade dem, hwar med sin beshynnerliga wälsignelse.

29. Och han böd dem, och sade til dem: Jag skall samtas til mitt folk; begrafwer mig när mina fäder, i den kulone på Ephrons Hetheens åter.

30. I den dubbelkulone, som ligger emot Mamre i Canaans lande, hwilka Abraham köpte til en arfgrift med åkrenom af Ephron den Hetheen.

31. Der hafwa de begrafwit Abraham och Sara hans hustru: Der hafwa de ock begrafwit Isaac och Rebecka hans hustru: Der hafwer jag ock begrafwit Lea;

32. I den åkrenom och de kulone, som af Heths barnom köpt är.

33. Och när Jacob hade lyttat buden til sin barn, lade han sina fötter samman på sängene, led af, och wardt samfad til sitt folk.

50. Capitlet.

Joseph begrafwer Jacob, tröstar sina bröder, och dör.

Då föll Joseph in på fins faders ansikte, och gret, och kyfte honom.

2. Och Joseph befallte sina tjenare läkarena, at de skulle smörja hans fader: Och läkarena smorde Israël

3. Til deß fyratio dagar woro förgångne; ty så länge warade smörjedagarna. Och de Egyptier begreto honom i sjutio dagar.

4. Då nu förjodagarne ute woro, talade

Joseph med Pharaos gårdsfolk, och sade: Hafwer jag funnit nåd för eder, så taler med Pharao, och säger:

5. Min fader hafwer tagit en ed af mig, och sagt: Si, jag dör; begraf mig i mine graf, som jag hafwer grafwit mig i Canaans lande. Så will jag nu fara up och begrafwa min fader, och komma igen.

6. Pharao sade: Far dit up, och begraf din fader, som du honom sworit hafwer.

7. Så for Joseph up til at begrafwa sin fader: Och med honom foro alle Pharaos tjenare, de äldste af hans folk, och alle de äldste i Egypti lande;

8. Dertil allt Josephs folk, och hans bröder, och hans faders folk; allena deras barn, får och få lefde de i det landet Gosen.

9. Och foro deßlikes up med honom wagnar och resenärer, och war en ganfka stor skare.

10. Då de nu kommo in på den planen Atad, som ligger in emot Jordan, då höllo de en ganfka stor och bitter dödklagan; och han förjde öfwer sin fader i sju dagar.

11. Och då folket i landet, de Cananeer, sågo det förjandet på den planen Atad, sade de: De Egyptier förja der fast. Deraf kallat man det rummet de Egyptiers sorg; hwilket ligger in emot Jordan.

12. Och hans barn gjorde som han dem befallt hade.

13. Och förde honom i Canaans land, och begrofwo honom i den dubbelkulone af åkren, som Abraham med åkrenom köpt hade til arfgrift af Ephron Hetheen, twärt emot Mamre.

14. Så for Joseph åter in i Egypten med sina bröder, och med allom dem, som woro farne up med honom til at begrafwa hans fader; när de hade begrafwit honom.

15. Men Josephs bröder fruktade sig, då deras fader war död, och sade: Ransfe, at Joseph är oß gramse, och måtte wedergälla oß det onda wi honom gjort hafwe.

16. Derföre läto de säga honom: Din fader gaf befallning för sin död, och sade:

17. Så skolen I säga til Joseph: Räre, förlåt dina bröder deras mißgerning och synd, at de så illa hafwa gjort emot dig. Räre, förlåt oß nu, som ärom dins faders Guds tjenare, denna mißgerning. Men Joseph gret, då de sådant talade med honom.

18. Och hans bröder gingo til, och föllo

ned för honom, och sade: Si, wi äre dine tjennare.

19. Joseph sade til dem: Fruktter eder icke, th jag är under Gudi.

20. I tänkten ondt öfwer mig, men Gud hafwer wändt det til godo, at han gjorde som för ögon är, til at frälssa mycket folk.

21. Så frukter eder nu intet, jag will förförja eder och edro barn. Och han stärkte dem, och talade vänliga med dem.

22. Så bodde Joseph i Egypten med fins faders huse, och lefde hundrade och tio år.

23. Och såg Ephraims barn til tredje led: Föddes också barn på Josephs sköte, utaf

Machirs barnom, hwilken Manasses son war.

24. Och Joseph sade til sina bröder: Jag dörr, och Gud warder eder fökandes, och förandes utaf detta landet, in uti det landet, som han hafwer sworit Abraham, Isaac och Jacob.

25. Derföre tog han en ed af Israels barnom, och sade: När Gud warder eder fökandes, så förer min ben hädan.

26. Så dödde Joseph, då han war hundrade och tio år gammal. Och de smorde honom, och lade honom uti ena kisto i Egypten.

Ände på den Första Boken Mose.

Denna text är afskrifwen år 2004 och rättad senast den 11.9.2004 (den elfte september år tvåtusensfyra) af Erik Jonszon efter „Bibelen eller den Heliga Skrift“, tryckt hos Samuel Rumstedt i Stockholm år 1857. Fullkomlig öfverensstämmelse med förlagan utlofwat icke.

<http://generaldepoten.bravepages.com/bdhs/>

<http://www.geocities.com/Athens/Troy/6160/bdhs/>

<http://members.fortunecity.se/generaldepoten/bdhs/>

<generaldepoten@rambler.ru>

<http://www.generaldepoten.tk>

<http://www.oblomoveri.tk>